De broeders des verderfs

William Holt

bron
William Holt, *De broeders des verderfs*. Het Nederlandsche Boekhuis, Tilburg / Amsterdam / Gouda / Wenen z.j. [1920]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/holt075broe01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

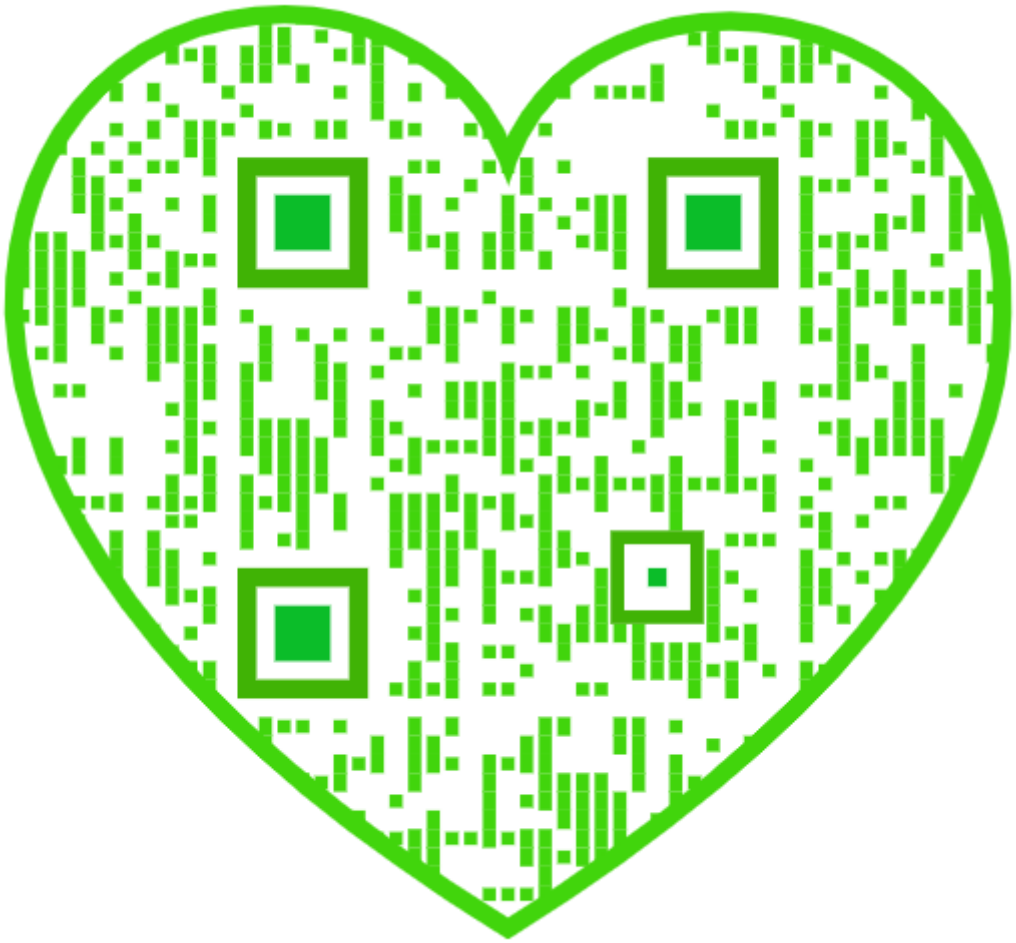

I.
Het driemanschap.

‘Ter dood veroordeeld’, lachte zenuwachtig de graaf de Tournel, terwijl hij in zijn kamer op en neer wandelde. ‘Het lijkt dwaasheid en toch schijnt het bittere ernst. Maar ik geef den strijd niet gewonnen en zal mij verdedigen met alle macht, die in mij is’.

Op dit oogenblik werd er bescheiden op de deur getikt. De graaf schrikte onwillekeurig, doch daarna glimlachte hij om zijn eigen vrees.

‘Het is immers Ferdinand’, zei hij tot zichzelf en daarna riep hij ‘binnen’.

Inderdaad was het Ferdinand, de lijfknecht van den graaf, die zijn meester een kaartje op een zilveren presenteerblad overreikte.

De edelman las den naam op het kaartje en zei toen:

‘Maar laat mijnheer toch hier komen, Ferdinand en onthoud, dat ik verder voor niemand thuis ben, wie er ook moge komen’.

De bediende boog en kort daarop trad een heer de kamer binnen, wiens geheele optreden den Engelschen edelman verried.

‘Gij zijt mij welkom, lord Nibblington’, zei de graaf, hem de hand reikend, ‘gij zijt meer dan welkom, gij komt alsof ik u had geroepen’.

‘Ei zoo, mijn waarde Tournel’, antwoordde de ander, zich lui achterover in een fauteuil werpend, ‘kan ik u van dienst zijn, hebt gij wat voor mij te doen?’

‘Ik wilde uw raad inwinnen’.

‘Bah, hoe gewoon, ik meende, dat gij nu eens iets voor mij

had, om de verveling van mij weg te drijven'.

'Dat heb ik, Nibblington, luister goed, want wat ik u thans ga mededeelen is zoo buitengewoon, dat het zelfs u belang zal inboezemen'.

'Gij maakt me al nieuwsgierig', zei de ander geeuwend, 'vertel op'.

'Ik ben ter dood veroordeeld'.

'Watblief', riep de jonge Engelsche lord, 'kom spot nu niet'.

'Neen, het is hooge ernst, mijn vriend, het doodvonnis is mij geteekend'.

'Och wat', antwoordde Nibblington, 'zeker de een of andere dwaze dokter, die u heeft wijsgemaakt, dat gij een kwaal hebt, waaraan gij onvermijdelijk over eenige jaren zult sterven. Maak u niet ongerust, hoor. Ik sterf ook binnen een paar jaar, enkel en alleen aan verveling'.

'Gij laat mij niet uitspreken, Nibblington, ik bedoelde het veel erger. Ik zeide u immers, dat mijn doodvonnis mij reeds werd toegezonden. Lees, hier is het'.

De lord nam een klein papier aan in den vorm van een driehoek en verslond de woorden die het briefje bevatte, met zijn oogen. Toen bekeek hij het nog eens van alle kanten en zei:

'En gij meent, dat dit ernst is?'

'Heilige ernst, mijn vriend'.

'Maar bestaat er dan geen politie om u te beschermen, zijn er geen rechters om den moordenaar te straffen?'

'Machtiger dan Justitie en politie is het eedgenootschap, waardoor ik ben ter dood veroordeeld. Geloof mij, de schurken hebben reeds meerdere personen hun driekant briefje gezonden en allen, die het ontvingen, zijn vermoord. Dat lot wacht ook mij'.

'Ho, ho, maar gij geeft den moed toch niet verloren, wil ik hopen, gij zult toch uw leven trachten te redden?'

'Zeker, maar de kans om daarin te slagen is al zeer gering'.

'Gij moet de zaak niet te donker inzien, mijn waarde en al uw geestkracht gebruiken, om aan de schurken te ontkomen. Zie het klinkt u vreemd in de ooren maar wilt gij wel gelooven, dat ik u zou kunnen benijden? Gij hebt nu tenminste een doel,

gij kunt uw leven verdedigen, maar ik, ik weet niet, wat te doen. De vervloekte ziekte, die onze doktoren het spleen noemen heeft mij te pakken, ik verveel mij letterlijk dood. Wanneer men niets heeft om voor te leven, dan wordt het leven bepaald een last. Ja, men raadt mij wel aan, dat ik mij een levensdoel zal kiezen, maar daarvoor ontbreekt mij alle energie'.

'Welnu', zei thans de graaf, 'zijt gij mijn vriend?'

'Zeker, gij weet, dat ik aan u verknocht ben'.

'Goed, help mij dan mijn leven verdedigen en laten wij samen alles doen, om de schurken onschadelijk te maken, die reeds zooveel op hun geweten hebben'.

'Maar hoe zullen wij dit doen, hoe komen wij met hen in aanraking?'

'Wel dat zal misschien spoediger gebeuren, dan mij lief is. Wilt gij mij helpen verdedigen'.

'Zeker, met lijf en ziel'.

'En als ik door de schurken vermoord word, zult gij mij dan wreken?'

'Ik zweer het u, vriend'.

'Welaan, laten wij dan een strijd op leven en dood beginnen, tegen deze mannen, die voor niets terug deinzen. Laten wij op onze beurt hen den oorlog verklaren'.

'Ja', riep lord Nibblington, 'zoo heb ik tenminste een levensdoel, dood aan de onbekenden, die u naar het leven staan'.

'Goed', zei de graaf de Tournel, 'maar het zal ons zoo gemakkelijk niet vallen de maatschappij van die schurken te verlossen, want wij kennen hen niet en zij kennen mij wel'.

'Maar vertel mij toch alles, wat gij van hen weet', antwoordde de lord, 'ik heb allerlei vreemde verhalen gehoord over hen, zeg mij wat daarvan waar kan zijn'.

'Luister dan. Als ik mij goed herinner is het nu bijna een jaar geleden, dat wij hier in Parijs voor het eerst hoorden van de Broeders des Verderfs, zooals zij zich zelf noemen. Inderdaad, zij voeren dien naam niet ten onrechte; sedert hun verschijnen verkeert men hier in gestage onrust. Hun eerste slachtoffer was een rijk bankier, dien zij een dreigbrief zonden, waarin hem geboden werd op zekere plaats honderdduizend

francs voor hen te deponeeren. De man ging met den dreigbrief naar de politie, hij werd scherp bewaakt en den schurken stuurde hij het geld niet. Toen ontving hij het driekante briefje met zijn doodvonnis. De politiebewaking werd verdubbeld, maar ondanks geheime agenten die hem overal volgden, werd hij door den dood getroffen. De doctoren spraken van een hartverlamming doch men merkte eenige afwijkende verschijnselen op, die misschien op vergiftiging wezen. Van vergift werd evenwel geen spoor gevonden en dus meende men den dood aan natuurlijke oorzaken te moeten toeschrijven.

Deze vreeselijke geschiedenis heeft zich evenwel met eén ander, een zes weken later, precies zoo herhaald en dus moet wel aan misdaad gedacht worden.

Sedert dien hebben meerdere aanzienlijke personen een dreigbrief ontvangen en drie hunner, die den moed hadden er de politie mede in kennis te stellen, hebben moeten ervaren, dat de politie onmachtig was hen te beschermen. Geloof mij, meer personen dan men vermoedt, hebben, om hun leven te redden, in stilte hun geld geofferd'.

'En men heeft u dus ook geld willen afzetten?'

'Neen', antwoordde de graaf, 'ik heb mij hun wraakzucht op den hals gehaald door hen in hun plannen te hinderen. Ik heb de vreemde geschiedenis nog aan niemand verteld, maar gij zult haar vernemen.

Voor ongeveer drie weken maakte ik een tocht in de omstreken van Parijs. De avond overviel mij en alleen wandelde ik over den straatweg, toen een vreeselijk gegil mijn oor trof. Ik snelde in de richting, vanwaar de kreten kwamen en ik zag op den weg twee mannen, die een jong meisje in een rijtuig sleepten, waartegen zij zich heftig verzette. Ik kwam toegeloopen, trok mijn revolver en schoot die in de lucht af.

De mannen bij het rijtuig hadden mij in de duisternis nog niet bemerkt, terwijl ik hen in het schijnsel der lantaarns wel zien kon. Het schot verschrikte hen zeer en niet wetende met hoeveel tegenstanders zij te doen kregen, sprongen zij in het rijtuig en namen de vlucht. Het meisje bleef op den weg liggen. Ik zond de kerels nog eenige schoten na en bereikte spoedig het meisje, dat bewusteloos ter neer lag. Ik nam het kind, want het was nog een kind van misschien zestien jaar,

in mijn armen en droeg het arme schepsel tot het naaste gehucht. Door de goede zorgen van de bewoners eener kleine villa, wier hulp ik had ingeroepen, brachten wij haar tot bewustzijn. Maar het meisje had van schrik haar spraakvermogen verloren en zij heeft het sinds dien helaas niet terug gekregen.

Ik heb haar ter verpleging in een ziekenhuis doen opnemen, waar de zusters haar teeder verzorgen. Maar nu komt het fraaiste. Drie dagen nadat dit avontuur voorviel, ontving ik een briefje onderteekend door de Broeders des Verderfs, die van mij eischten, dat ik hen bekend zou maken met de schuilplaats van het arme meisje. Ik begreep nu, dat ik het kind uit hun klauwen had gered en gij begrijpt, dat mijn eer mij verbiedt hun slachtoffer weer aan hen over te leveren. Ik heb op hun dreigbriefje en op een tweede, dat volgde, niet geantwoord en nu ontving ik op dit driekante stukje papier mijn doodvonnis. Dit is alles, wat ik van de Broeders weet'.

De Engelschman had vol belangstelling dit verhaal aangehoord en riep nu uit:

'Maar is niets dan voor deze schurken veilig?'

'Niets, mijn vriend, èn justitie èn politie staan machteloos tegenover de onbekende misdadigers, die nergens een spoor achterlaten'.

'Maar hoe moest gij hen op de hoogte brengen van de verblijfplaats van het meisje, dat gij gered hebt?'

'Ik moest die door een onschuldige advertentie in de "Figaro" bekend maken'.

'Maar waarom zijn zij u niet nagegaan en hebben zij zoo niet het adres van hun slachtoffer nagevorscht?'

'O, ik was op mijn hoede. Ik weet niet waardoor, maar onmiddellijk, toen ik het meisje redde, dacht ik aan de Broeders des Verderfs. Ik heb het kind den volgenden morgen dadelijk vervoerd en pas moet ik van de villa vertrokken zijn geweest, toen iemand naar het meisje geïnformeerd heeft. Die onbekende hoorde daar, dat ik, de graaf de Tournel, haar had weggevoerd en dus hebben zij van mij haar schuilplaats willen vernemen. Gij begrijpt, dat ik niet zoo onvoorzichtig geweest ben, het meisje nog eens te gaan bezoeken, daar

de schurken mij wel door een spion zullen laten volgen en zoo er achter zouden komen, waar zij verborgen is'.

'Maar is zij wel veilig in het gesticht, waar zij vertoeft?'

'Volkomen, de overste, die mij kent, is gewaarschuwd en bij mogelijke navraag zal men niets gewaar worden'.

'En het meisje mist nog steeds haar spraakvermogen?'

'Helaas, ja, kon zij spreken, dan zouden wij misschien van haar de noodige inlichtingen kunnen verkrijgen om de schurken te kunnen uitvinden. Laten wij hopen, dat zij geneest, maar intusschen moeten wij ons best doen, de Broeders des Verderfs zelve in het verderf te storten'.

'Ik rust niet voor dit doel bereikt is', antwoordde lord Nibblington, 'maar onze eerste zorg moet zijn uw leven uit de handen dier misdadigers te redden. Zouden zij u willen vergiftigen?'

'Misschien wel, misschien niet. Zij hebben vele manieren om hun vijanden te dooden. Een viel er door een dolkstoot getroffen, een inspecteur van politie, die zich hun haat op den hals had gehaald werd verdronken in de Seine gevonden en baron Laferge, die ook zijn doodvonnis ontving, doch zich daaraan niet stoorde, werd op een drijfjacht door een verdwaalden kogel in het hart getroffen'.

'Maar dat alles is vreeselijk', merkte lord Nibblington op, 'zij schijnen dan overal toegang te hebben en zijn blijkbaar van alles wat in de groote wereld voorvalt, uitmuntend op de hoogte'.

'Daaruit valt af te leiden, dat het geen gewone schurken zijn, die zich onder dien naam verbergen en de taak door ons op onze schouderen genomen zal ons niet licht vallen'.

'En het zal raadzaam zijn niemand te vertrouwen, hoe onmogelijk zijn medeplichtigheid ons ook moge toeschijnen. Maar zeg eens Tournel, zou het niet goed zijn, indien gij u verborgen hield. Hoe meer ik over alles nadenk, hoe stelliger ik er van overtuigd raak, dat uw leven groot gevaar loopt'.

Op dit oogenblik werd er weder aan de kamerdeur geklopt en Ferdinand trad binnen.

'Daar is baron de Linar', zei hij tot den graaf, 'hij wenscht u dringend te spreken'.

‘De Linar? Maar ik zei u immers Ferdinand, dat ik voor niemand thuis ben’.

‘Ik heb het den heer baron gezegd, mijnheer de graaf, doch hij weigerde heen te gaan, hij moest u spreken’.

De graaf schudde onwillig het hoofd, maar reeds werd de kamerdeur geopend en de aangekondigde bezoeker trad ongenoodigd binnen.

Men kon het hem aanzien, dat hij zeer geagiteerd was, zelfs verkeerde in een toestand van de hoogste opgewondenheid.

‘Laat Ferdinand gaan’, zei hij tot den graaf en toen deze zich op een wenk van zijn meester verwijderd had, vervolgde hij zenuwachtig:

‘Vergeef het mij, heeren, dat ik de vrijheid genomen heb mij aan uw gezelschap op te dringen, doch er is iets, dat mij hier heen drijft, iets van het hoogste gewicht. Ga vandaag nog op reis, graaf de Tournel, uw leven loopt gevaar’.

Lord Nibblington en de Tournel zagen elkaar aan met een blik van verbazing en toen zei de laatste:

‘Wat is er toch Linar, spreek gerust, Nibblington mag alles hooren’.

‘Welnu’, antwoordde de baron, ‘het is zooals ik zei de Tournel, uw leven loopt gevaar, gij zijt ter dood veroordeeld door de Broeders des Verderfs’.

‘Ik weet het’, antwoordde de graaf kalm, ‘hier is hun kennisgeving, gij vertelt ons dus geen nieuws. Maar zeg mij, baron, hoe kunt gij dit weten’.

‘Hoe ik het weet? Luister! Geen uur geleden ontving ik onverwachts het bezoek van een zwaargesluierde dame, naar haar houding en stem te oordeelen een jong meisje nog. Zij weigerde haar naam te noemen, doch zij verzocht mij u te waarschuwen. Ik weet, zei zij, dat gij zijn vriend zijn, ik smeek u, ga naar den graaf de Tournel en zeg hem, dat hij vluchten moet, op reis moet gaan onder een vreemden naam, zoodat men hem niet kan volgen. De Broeders des Verderfs hebben zijn dood gezworen, het plan om hem te vermoorden is reeds opgemaakt en als hij niet oogenblikkelijk vlucht, zal hij den dood niet ontkomen’.

Gij begrijpt hoe ik schrikte en de onbekende dame om meer inlichtingen vroeg. Zij kon of wilde die niet geven en her-

haalde slechts, dat gij u oogenblikkelijk moest verbergen. ‘Mevrouw’, zei ik, ‘gij kent mijn vriend niet, als gij meent, dat hij voor een onbekend gevaar op de vlucht zou gaan. Indien u geen nadere inlichtingen kunt geven, zal de waarschuwing, die ik wel overbrengen wil, geheel nutteloos blijken’. Zij scheen het toen niet met zich zelve eens en was klaarblijkelijk ten prooi aan een heftigen tweestrijd. Eindelijk haalde zij diep adem, alsof haar iets benauwde en sprak:

‘Welaan, zeg hem dan, dat hij, zoo hij niet vlucht, in zijn eigen kamer zal sterven, nog dezen nacht. Zij voegde er bij, dat ik al mijn invloed op u zou gebruiken, om u tot de vlucht over te halen, want, zei zij, al mocht hij aan dezen aanslag ontkomen, dit zou slechts uitstel van den dood zijn. Als hij niet vlucht en zich verbergt zullen de Broeders hem toch treffen. Toen ging zij heen, zooals zij gekomen was en reed weder in een huurrijtuig weg. Ziedaar de Tournel, wat ik u te vertellen heb en ik raad u werkelijk te vluchten, want bij God, ik voelde, toen die dame bij mij was, dat dit alles hooge ernst moest zijn’.

De Tournel en zijn vriend hadden den jongen baron niet onderbroken. Nu zei de eerste:

‘Ik dank u voor uw raad, de Linar, maar gij begrijpt, ik zal dien niet opvolgen. Ik weet niet, wat die onbekende dame bewogen heeft om mij te willen redden, ook niet, hoe zij achter de geheimen komt van de Broeders des Verderfs, maar dit is zeker, ik zal niet vluchten’.

‘Maar dat is roekeloos’, riep de Linar uit, ‘gelooft gij dan niet dat de schurken u willen dooden?’

‘Ik ben daarvan geheel overtuigd, maar hun bedreiging jaagt mij geen vrees aan. Hoor eens de Linar, ik wil u in vertrouwen nemen. Luister, hoe ik met die Broeders in aanraking gekomen ben en gij zult begrijpen, waarom ze mijn dood willen. Gij zult tevens hooren, hoe lord Nibblington en ik ons verbonden hebben, niet te rusten voor en aleer de schurken, die zich onder dien naam verbergen, ontmaskerd en onschadelijk gemaakt zijn’.

De graaf vertelde nu zijn avontuur met het onbekende meisje, van de dreigbrieven, welke hij had ontvangen en van de overeenkomst, die hij en de lord gesloten hadden.

‘Het spreekt van zelf’, zoo eindigde hij, ‘dat wij u dit alles mededeelen, overtuigd, dat gij daarvan met niemand, niemand zult spreken’.

‘Daarop geef ik mijn woord als edelman’, antwoordde baron de Linar, ‘maar ik ben jong en behoef voor niemand te zorgen, zeg, neem mij in uw verbond op, want ik wil u helpen de maatschappij van deze pest te verlossen’.

‘Maar’, zei nu lord Nibblington, die al dien tijd zwijgend had toegeluisterd, ‘denk er aan, het zal een strijd op leven en dood zijn’.

‘Des te beter, wat gij beiden bestaat, durf ik ook. Laten wij een driemanschap vormen en wederzijds zweren, dat wij niet zullen rusten eer de Broeders des Verderfs onschadelijk gemaakt zijn’.

De baron zag zich door beide edellieden de hand toegestoken en zij zwoeren elkaar hun leven te wijden om het geheime genootschap tegen te werken en te bestrijden.

‘Ik geloof’, zei de lord daarna, ‘dat wij reeds dezen nacht kunnen beginnen en met kans op succes. Als toch de inlichtingen van de onbekende dame juist zijn en wij mogen dit wel aannemen, dan zal dezen nacht nog een aanslag beproefd worden op u, graaf. Beproefd men een aanslag, dan moet een der Broeders hiermede belast zijn en wij zullen dus trachten ons van hem meester te maken’.

‘Ja zeker’, antwoordde de Linar, ‘nu wij met ons drieën zijn moet ons dit niet moeilijk vallen’.

‘Ik geloof’, merkte nu de graaf op, ‘dat gij u de zaak wel wat te gemakkelijk gaat voorstellen. Vergeet niet, dat het tot heden niemand is gelukt op een dier schurken de hand te leggen’.

‘Maar gij vergeet, dat voor zoover wij weten de politie nimmer zoo ingelicht was als wij’.

‘Ho, ho, alle slachtoffers ontvingen toch te voren hun doodvonnis en zij werden dan uitnemend bewaakt’.

‘Evenwel’, zei lord Nibblington, ‘zij wisten niet waar en wanneer de slag zou vallen en dat weten wij nu’.

‘Dat is zeker een groot verschil’, sprak de Linar.

‘Ik geef het toe’, antwoordde de graaf de Tournel, ‘maar men mag niet als vaststaande aannemen, dat mij de dolk of

de kogel van een moordenaar zal treffen. Wie weet, wat de sluwe schurken thans verzonnen hebben, om mij te dooden'.

'In ieder geval blijven wij bij u en gij zult in het gevaar niet alleen staan', zei de baron.

'Dat is zoo', sprak nu de lord, 'doch laten wij uw kamer doorzoeken en trachten op te sporen of de schurken misschien reeds iets in gereedheid gebracht hebben. Kunt gij uw bediende vertrouwen?'

'Ferdinand, o als mij zelven, hij groeide op als mijn speelkameraad. Zijn ouders waren bedienden van mijn vader. Hij is mij met hart en ziel toegedaan'.

'En uw overig personeel?'

'Ik geloof het wel, maar onmogelijk is het natuurlijk niet, dat daaronder iemand schuilt, die door de bende is omgekocht'.

'Welnu, laten wij dan eens logisch te werk gaan', zei lord Nibblington. 'De schurken kunnen u willen vergiftigen, maar nu gij gewaarschuwd zijt is dit gevaar te vermijden. Zij kunnen een sluipmoordenaar op u afzenden, die met dolk of pistool een eind aan uw leven zou trachten te maken. Dat zal evenwel niet gemakkelijk gaan. Op wat andere wijze zouden zij u nog kunnen vermoorden?'

'Wie zal het zeggen', antwoordde de graaf, 'laten wij evenwel in mijn slaapkamer een onderzoek instellen'.

De graaf ging zijn vrienden voor en in de slaapkamer begonnen deze nu alles aandachtig te beschouwen. Zij openden kasten, onderzochten het bed, keken of door de vensters ook iemand kon binnendringen, doch zagen daarvan de onmogelijkheid in en konden, hoe zij ook zochten, niets vinden, dat hun wantrouwen gaande maakte.

'Hier is niets gebeurd en hoe zouden de "Broeders des Verderfs" ook hier hun heilloos plan hebben kunnen voorbereiden', zei baron de Linar, 'neen, mijne overtuiging is het, dat zij hedennacht een sluipmoordenaar op u zullen afzenden, doch wij zullen hem, hoop ik, zoo hartelijk ontvangen, dat het de schurken heugt'.

'Ja', stemde lord Nibblington toe, 'wij moeten bij u blijven Tournel en zij zullen met drie in plaats van met een tegenstander te doen hebben'.

‘Uw vriendschapstrouw treft me’, antwoordde de graaf, ‘en daar wij gezworen hebben elkaar in leven en dood bij te staan, sla ik uw hulp niet af. Het is evenwel waarschijnlijk, dat die Broeders des Verderfs thans reeds mijn woning bewaken om mij te kunnen nagaan.

Zij hebben u hier zien binnenkomen en om hen geen argwaan te doen vatten, moeten zij u ook weder zien heengaan. Ik stel dus voor dat gij beiden vertrekt, om na eenigen tijd terug te keeren. Gij kunt dit doen door den tuin, want in den tuinmuur is nog een achterpoortje dat nimmer gebruikt wordt en in het geheel niet in het oog valt. Ferdinand is geheel te vertrouwen, hij zal u daar opwachten en u weder hier heen geleiden, zonder dat iemand daarvan iets behoeft te bemerken. Vindt gij dit goed?’

Beide vrienden moesten erkennen, dat het plan uitstekend was en nadat de graaf hen verder aangeduid had, hoe zij het poortje konden bereiken, gingen zij met een stevigen handdruk heen. Graaf de Tournel bleef alleen achter en hij belde Ferdinand, die weldra wist, wat hem te doen stond. Hij begreep wel niet, waarom de twee heeren op zoo geheimzinnige manier in de vertrekken van zijn meester gebracht moesten worden, maar als goed bediende vroeg hij geen redenen, doch verklaarde slechts, dat alles zou geschieden, als de graaf het bevolen had.

Intusschen waren lord Nibblington en baron de Linar om bij mogelijke verspieders geen argwaan te wekken te zamen naar hun club gegaan, van waar de eerste spoedig weder heen ging, terwijl de baron er nog een uurtje bleef? Zij hadden afgesproken waar zij elkaar, tegen dat het duister werd, weder zouden ontmoeten en tegen dien tijd waren zij beiden ter plaatse aanwezig in zeer eenvoudige kleeding.

‘Ik mijn revolver bij mij gestoken’, zei de Linar.

‘Ik ben ook gewapend’, antwoordde lord Nibblington, terwijl zij voortliepen, ‘en ik hoop vurig, dat er dezen nacht iets gebeuren moge. Gij kunt niet gelooven hoe opgewekt ik mij gevoel, nu wij een gewichtige en gevaarlijke taak aanvaard hebben. Het is toch maar waarheid, dat het gevaar iets verlokkends heeft’.

‘Ik zou ook niets zoo onaangenaam vinden, dan dat al onze moeite tevergeefsch zou zijn. Maar geloof me, als gij, evenals

ik, die dame gehoord hadt, gij zoudt overtuigd zijn, dat dit alles groote ernst is'.

'Ik ben er van overtuigd', antwoordde de lord.

'Ik gaf duizend louis d'or om te weten, wie de dame is, die mij waarschuwde, in welke betrekking zij staat tot de moordenaars, die zich zelf den naam "Broeders des Verderfs" gegeven hebben'.

'Wij zullen niet rusten voor alles is opgelost, voor wij ook het meisje kennen, dat de Tournel uit hun handen gered heeft. Als dat meisje haar spraakvermogen terug kreeg, misschien dat wij dan achter veel geheimen komen zouden van de schurken, die Parijs onveilig maken'.

'Waarschijnlijk is het juist daarom, dat de schurken de Tournel uit den weg willen ruimen en zoo spoedig mogelijk. Zij vreezen natuurlijk, dat het kind hunne geheimen verraden zal'.

De beide vrienden bereikten zoo met elkaar sprekend, de tuindeur waarvan de graaf gesproken had en daar wachtte Ferdinand hen reeds. Hij geleidde hen naar de vertrekken van zijn meester, zonder dat zij door andere bedienden werden opgemerkt. Graaf de Tournel heette hen hartelijk welkom. De terugkomst van zijn bondgenooten verheugde hem, want hij gevoelde zich beklemd. Hij was volstrekt niet bang, doch de gedachte, dat ieder oogenblik de hand eens sluipmoordenaars hem kon treffen, werkte toch niet opwekkend. Het gevaar bedreigde hem, doch hij wist niet in welke gedaante en juist het geheimzinnige folterde hem. Hij bekende dit openhartig aan zijn vrienden doch lord Nibblington antwoordde:

'Kom, gij loopt weinig gevaar. Een gewaarschuwd man, zegt het spreekwoord, telt voor twee en hier zijn we met drieën gewaarschuwd en welgewapend.

De Broeders des Verderfs meenen u alleen aan te treffen, doch het zal hen niet meevallen'.

'Ja, ja', zei nu de Linar, 'Nibblington heeft gelijk, de onbekende dame heeft ons wel een grooten dienst bewezen met haar waarschuwing, hoewel de inlichtingen vollediger hadden kunnen zijn'.

'Ik vermoei nu al sinds een uur mijn hersenen met de vraag, wie zij zou zijn, die zooveel belang in mij stelt. Zij

moet van zeer nabij met de Broeders bekend zijn', merkte de Tournel op.

'Dat schijnt inderdaad het geval', antwoordde lord Nibblington, 'doch ook dit raadsel zullen wij oplossen'.

'Laten wij het hopen', sprak de Linar.

De vrienden zetten zich nu om af te wachten, wat er gebeuren zou. Zij kortten zich den tijd met het ontwerpen van allerlei onderstellingen, de een al onmogelijker dan de andere, aangaande de wijze, waarop de Broeders des Verderfs trachten zouden de Tournel te dooden. Al hun onderstellingen evenwel moesten zij weder verwerpen en hoe langer het wachten duurde, hoe later en stiller het werd, des te zenuwachtiger gevoelden zij zich. Geen vrees beheerschte de drie moedige mannen, maar de wetenschap, dat een onzichtbaar gevaar hen bedreigde, beklemde hen. Eensklaps sprong de Linar op.

'Luister', riep hij, 'wat is dat?'

Men luisterde en zwak klonk nu op straat de jammerklacht van een vrouw.

'Open het raam', riep de Tournel, 'en laat ons zien, wat dit beduidt'.

Maar de Engelschman weerhield zijn vrienden en zei:

'Om Gods wil, doe dat niet, misschien is het een list om u naar buiten te lokken. Wie weet of tegenover uw raam niet de moordenaar staat, gereed om u een kogel in het hart te jagen'.

Deze opmerking hield de beide anderen terug, niets was waarschijnlijker dan dit. Het weeklagen der vrouw was misschien een sluw bedacht middel van de moordenaars om den graaf, hun vijand, onder schot te krijgen.

Was dit de bedoeling dan bleef het middel zonder uitwerking, want de drie vrienden bleven van het raam verwijderd en vertoonden zich niet.

Maar het kostte hen moeite, want nog hoorden zij een angstig geroep om hulp en hun ridderlijke deugd gebood hen, de vrouw, die om hulp smeekte, te gaan helpen. In alle andere omstandigheden zouden zij dan ook niet geweigerd hebben en met den degen in de vuist op straat gesneld zijn, om te zien wat er gaande was.

'Het wordt mij te erg', zeide de graaf de Tournel, 'zal ik

voor mijn huis eene vrouw laten mishandelen, Groote God, neen, dat strijd tegen mijn eer. Ik ga zien, of mijn hulp noodig is. Wie weet, is het misschien niet de vrouw, die ons voor de "Broeders des Verderfs" gewaarschuwd heeft'.

'Welaan, draai het licht neer', zeide nu lord Nibblington, 'ik zal voorzichtig een raam openen en uitkijken, wat het is. Gij, de Tournel, gij zult u in geen geval vertoonen'.

Deze wilde hiertegen nog iets inbrengen, maar reeds had de lord het licht uitgeblazen en in het donker hoorden de beide anderen, dat hij zacht een raam opende. Hij meende nu op straat te zien, zonder gezien te worden, maar pas had hij het hoofd buiten gestoken en trachtte hij met zijn oogen de duisternis te doorboren, toen eensklaps een fel licht op hem gericht werd. Onwillekeurig hield de lord de hand voor de oogen om het licht af te weren, maar op hetzelfde oogenblik was het licht weder verdwenen.

De lord had één oogenblik in een helderen lichtstraal gestaan.

'Om Godswil terug!' riep de Linar doodelijk ontsteld en lord Nibblington gaf daaraan gehoor en sloot de binnenluiken.

'Zijt gij gedeerd?' vroeg de Tournel met angst in zijn stem.

'Volstrekt niet', antwoordde zijn vriend kalm, 'maar is er iets gebeurd. Hebt gij iets bemerkt? Plotseling werd het licht om mij, meer weet ik niet'.

'Wij zagen evenmin meer', antwoordde de Linar, die het licht weder aangestoken had, 'maar geloof dit vriend, dat gij aan een groot gevaar ontsnapt zijt'.

'Ontsnapt misschien', antwoordde de lord, die nu eensklaps bleek werd, 'mijn God, zie naar mijn hand'.

Hij hield zijn hand uitgestrekt en daarin zagen de anderen een klein pijltje steken met bovenaan een driehoekje.

De Tournel trok het ding terstond uit. Het leek kinderspeelgoed, maar de punt was vlijmscherp en zoo fijn, dat slechts een zeer klein wondje op den rug van de hand zichbaar was, waarop zich een bloeddruppeltje vertoonde.

'Mijn hemel', riep de Linar, 'wat beteekent dat'.

'Dit beteekent', antwoordde lord Nibblington, die zich reeds weder van den schrik hersteld had, 'dit beteekent dat ik door een vergiftigd pijltje getroffen ben. Ah die schurken

dragen hun naam niet ten onrechte, maar toch troffen zij niet het slachtoffer, dat zij zich gekozen hadden'.

Reeds luidde de Tournel heftig de tafelbel en bijna oogenblikkelijk verscheen Ferdinand.

'Een dokter, Ferdinand, haal een dokter'.

De bediende vroeg niets, aan den toon van zijns meesters stem hoorde hij, dat niet gedraald mocht worden en weg vloog hij, ofschoon hij niet wist, wie van de heeren de hulp van een geneesheer noodig kon hebben.

Intusschen had Linar een band stevig gebonden om den pols van de gewonde hand van den lord, teneinde het gif te beletten zich door het bloed te verspreiden, maar hij betwijfelde zeer, of deze maatregel wel helpen kon.

Men wachtte, wachtte in de spanning op een geneesheer en een zucht van verlichting steeg op, toen deze eindelijk binnentrad.

Met enkele korte woorden was de man der wetenschap op de hoogte gebracht en dadelijk onderzocht hij de hand van lord Nibblington.

'Welnu dokter', vroeg de Tournel.

'Ik zie niets bijzonders dan een heel klein wondje, ik zou niet gelooven, dat er van vergiftiging sprake kan zijn'.

'Dus u kunt geen maatregelen nemen?'

'Neen, er openbaart zich niet één vergiftigingsverschijnsel. Maar als gij toch beslist daaran gelooft zou ik het wondje kunnen uitbranden en...'

'Doe in ieder geval, wat gij kunt, dokter', zei lord Nibblington bedaard, 'hoewel ik niet geloof, dat uw kunst hier baten kan. De schurken zullen zich van een u onbekend vergif bediend hebben'.

'Maar dan moeten zich toch vergiftigingsverschijnselen vertoonen'.

'Zij zullen zich vertoonen, wees daarvan verzekerd'.

De dokter schudde het hoofd, hij kon het niet gelooven.

'In ieder geval', sprak hij, 'wil ik hier blijven zoo gij dit goedvindt en zullen wij afwachten. Als er zich verschijnselen zullen voordoen, kan ik misschien nog maatregelen nemen'.

Dit werd goedgevonden en in angstige stemming zat men bijeen. Lord Nibblington was nog de minst neergeslagene van

het gezelschap, hoewel hij zoo goed als zijn beide vrienden geloofde, dat het schijnbaar niets beteekenende wondje hem gevaarlijk kon zijn.

‘Komaan’, zeide hij, ‘laat ik er aan sterven, dan nog hebben de Broeders des Verderfs hun doel niet bereikt. Niet mij wilden zij dooden, maar u, de Tournel’

Deze kon niet antwoorden, het was hem, alsof de keel hem dichtgesnoerd werd.

Op dit oogenblik trad zijn bediende Ferdinand binnen.

‘Mijnheer’, zei hij, ‘er is aan de voordeur gebeld en er staat een dame, die u zeer beslist verlangt te spreken’.

‘Een dame, maar mijn God, wat gebeurde er dezen nacht dan toch? En zij wil mij spreken. Neen thans niet Ferdinand’.

‘Ik heb haar ook gezegd mijnheer, dat het nu geen tijd was, maar zij verlangde zeer beslist, dat ik haar verzoek zou overbrengen’.

‘Een nieuwe valstrik’, zei lord Nibblington, die rustig in een fauteuil zat.

‘Maar wie is zij?’ vroeg de Tournel weer.

‘Ik weet het niet, maar zij zeide, dat baron de Limar haar kende’.

Eensklaps liep deze naar de deur.

‘Blijft gij hier’, zei hij, ‘ik zal gaan’.

De Linar wist niet waarom, maar eensklaps stond het bij hem vast, dat die dame niemand anders kon zijn, dan zij, die hem reeds gebeden had zijn vriend te waarschuwen.

Hij liep naar de kleine spreekkamer, naast de hoofddeur en vond daar inderdaad dezelfde dame.

Hoewel zij zwaar gesluierd was, herkende hij haar terstond aan haar gestalte.

Toen de dame hem zag, slaakte zij een lichten kreet van verrassing.

‘U hier, baron de Linar, des te beter. Goddank dat ik u tref. Gij zult vertrouwen in mij stellen’.

‘Uwe waarschuwing, dat mijn vriend gevaar liep zijn leven te verliezen is tenminste waar gebleken’, antwoordde de Linar.

‘Mijn God’, steunde de dame van schrik wankelend, ‘hij is toch niet dood, dat kan niet. Maar getroffen! Door een pijl niet waar. Zeg mij, waar werd hij geraakt?’

‘In de hand’, antwoordde de Linar, die het onnoodig vond haar te zeggen, dat niet de Tournel, doch lord Nibblington getroffen werd.

‘U zegt, mevrouw, dat hij te redden is. Spoedig, vertel mij, wat wij doen moeten’.

‘Gij stelt vertrouwen in mij’, zei zij, ‘welnu hier heb ik een flacon, laat daarvan uw vriend 10 druppels in een glas water drinken en hij zal geen gevaar loopen. Gebruikt hij deze druppels niet, dan is hij verloren en sterft binnen vier en twintig uren. De doktoren zullen dan zeggen, dat een hartverlamming hem trof’.

‘En uw tegengif zal hem redden?’ vroeg de Linar.

‘Ik zweer het u. Gij zult hem dus het middel toedienen?’

De Linar zag haar aan.

‘Neen, mevrouw’, zei hij, ‘dat zal ik niet doen. U is op de hoogte met al de geheimen van de Broeders des Verderfs, daarvan hebt gij de bewijzen gegeven. Dit evenwel is geen aanbeveling’.

‘Gij wantrouwt mij dus?’

‘Moet ik dit niet doen. Wie verzekert mij, dat dit flacon geen vergif bevat, instede van een geneesmiddel. En zou ik dan dit mijn vriend mogen toedienen?’

‘Maar’, riep de dame heftig, ‘ik meen bewijzen gegeven te hebben uw vriend te willen redden’.

‘Geen bewijzen genoeg om u voldoende te vertrouwen. Mijn God, mevrouw, u begrijpt toch, dat wij in onze omstandigheden, bedreigd van alle zijden door de geheimzinnige Broeders des Verderfs, wel voorzichtig moeten zijn’.

De dame boog het hoofd. ‘Het is waar’, antwoordde zij, ‘gij moet voorzichtig zijn, maar laat dit u bewijs genoeg zijn, tenminste hiervoor, dat deze drank geen vergift bevat’.

Dit zeggend had zij zich uit de karaf, die op tafel stond, een glas half vol water geschonken. Zij liet daarin een twaalftal droppels uit het fleschje vallen en nam toen het glas op.

Zij lichtte den sluier weg van haar gelaat en dronk het water.

De Linar had haar bewegingen gevolgd en terwijl zij dronk bewonderde hij haar schoon regelmatig gelaat dat de sporen van zielelijden vertoonde.

Reeds viel de sluier evenwel weer voor het gelaat en zij reikte nu het fleschje aan de Linar.

‘Zult gij het hem toedienen?’ vroeg zij bijna smeekend.

‘Ja’, antwoordde deze, nu overtuigd, ‘en zoo uw middel hem het leven redt, o, hoe dankbaar zullen wij u dan zijn. Maar zeg mij, wie zijt gij?’

‘Gij moogt het niet weten, ik ben een ongelukkige, dit zij u genoeg’.

‘Maar kan ik niets voor u doen, kunnen wij uwe hulp niet vergelden?’

‘O, neen, neen, ik breng die slechts uit dankbaarheid. Uw vriend, graaf de Tournel, heeft meer voor mij gedaan, dan ik hem ooit vergelden kan. Meer mag ik niet zeggen, laat mij thans gaan’.

‘Ik eerbiedig uw stilzwijgen, mevrouw, hoewel de geheimzinnigheid mij leed doet’.

Eenige minuten later kwam de Tournel in de gang om te zien, waar zijn vriend zoo lang bleef. Hij zag nog juist dat deze een dame uitliet.

Hij stond juist onder het ganglicht, toen de Linar zich omkeerde en hem in het gelaat zag.

‘Mijn God’, riep deze, ‘wat ziet gij bleek, wat is er gebeurd?’

‘Ach Linar, hij zal er aan sterven. Reeds beginnen zich verschijnselen te vertoonen. Nibblington schijnt als verlamd. Hij ligt stil en zwijgend in zijn stoel en de dokter constateerde dat het hart zwakker werkt’.

‘Hij zal niet sterven’, antwoordde de Linar, ‘hier is het geneesmiddel, dat hem zal redden’.

Hij begaf zich naar de kamer waar de dokter met den lord was en gaf den laatste in een beetje water de druppels.

Eerst toen dit gebeurd was, vertelde hij aan de Tournel, hoe hij het tegengif gekregen had.

‘En zou het helpen?’ vroeg deze.

‘Ik twijfel er niet aan’, antwoordde de Linar. Lord Nibblington sprak niet, hij viel in slaap en slechts fluisterend sprekend bleven de drie anderen bij hem. De dokter voelde hem nu en dan den pols en erkende, dat deze niet verder verzwakte.

En des morgens toen het ochtendlicht doorbrak en lord Nibblington, dien men op de canapé gevleid had, verkwikt ontwaakte, constateerde de dokter, dat het hart weder geregeld en normaal klopte.

‘Het is ongelooflijk’, zei hij, ‘en toch is het waar. Gij zijt zeker vergiftigd geweest, door een mij onbekend gif, dat sterk op het hart werkt. Maar die druppels hebben die werking belemmerd en tegengegaan. Het weinigje, dat er van dit tegengif overbleef, mag ik zeker wel behouden om het te onderzoeken’.

‘Zeker’, zei de Tournel, ‘doch zwijg van dit alles’.

De dokter beloofde dit en vertrok. De drie vrienden waren weer alleen.

‘Welk een nacht van verschrikking’, zei de Tournel huiverend.

‘Dat was het’, antwoordde de Linar, ‘doch wij mogen God voor den goeden afloop danken’.

‘En wij hebben Zijne hulp noodig in den strijd, die ons nog te wachten staat’, sprak Nibblington plechtig. ‘Wij weten nu met welke gevaarlijke vijanden wij te doen hebben. Maar wij zullen niet versagen en hen tot het uiterste bestrijden’.

‘Zeker en tevens zullen wij de raadselen oplossen, die zich voordoen. Wij zullen weten aan wie gij uw redding te danken hebt, wie het arme stomme meisje is en nog vele geheimzinnige dingen meer’, sprak de graaf de Tournel.

‘Ja’, voegde baron de Linar er bij, ‘dood aan de Broeders des Verderfs, dat zij de leuze van onze driemanschap’.

II.
De graaf verdwenen.

De aanslag op den graaf de Tournel was mislukt, hoe meesterlijk deze aanslag ook beraamd mocht zijn.

Maar de Broeders des Verderfs hadden zich daarbij niet bloot gegeven en men had niets ontdekt, wat tot de opsporing der misdadigers kon voeren. Hierop hadden de drie edellieden gehoopt. Was er een sluipmoordenaar, gewapend met dolk en pistool, op de Tournel afgezonden, dan had men, nu

men vooruit gewaarschuwd was, die persoon in handen kunnen krijgen, om door hem op het spoor der misdadigers-organisatie te komen. Want dit stond wel vast, dat de Broeders des Verderfs een vereeniging vormden, waarin eenige leden zeker in de hooge kringen verkeerden.

Hierover waren de drie moedige mannen, die zich verbonden hadden tegen de Broeders des Verderfs, het wel met elkander eens toen zij eenige dagen na het voorgevallene beraadslaagden over de vraag, wat hen thans te doen stond.

'Wij moeten', zei baron de Linar, 'weer trachten met de misdadigers in aanraking te komen. Alleen zoo toch kunnen wij hen op het spoor geraken'.

'Natuurlijk', antwoordde graaf de Tournel, 'maar daarvoor zullen wij geen moeite behoeven te doen. Gij begrijpt, dat de lieden, die mijn dood gezworen hebben, het niet bij één poging zullen laten. Nu zij bemerkt zullen hebben, dat hun goed beraamde aanslag toch mislukt is, zullen zij wel een andere doeltreffender manier vinden om mij naar een andere wereld te helpen. Wellicht zijn zij dan gelukkiger, maar misschien ook mislukt hun aanslag opnieuw en hebben wij dan meer succes met ons pogen een van de schurken in handen te krijgen'.

'Ho, ho', zei nu lord Nibblington, 'dat is wel de gevaarlijkste manier voor ons om met hen in contact te komen. Wij hebben met geslepen schurken te doen, die wij het op zoo'n manier al erg gemakkelijk maken u uit den weg te ruimen. Gij moogt u niet als een schietschijf voor hun kogels aanbieden. Zij zullen u dan zeker raken en het is dan nog de vraag of wij hen in handen zouden krijgen'.

'Maar wat wilt gij dan, dat wij doen zullen?'

'Heel eenvoudig, gij moet verdwijnen'.

'Moet ik verdwijnen? Gij meent dus dat ik voor de schurken op de vlucht gaan zou? Dat nooit'.

'Gij begrijpt mij niet. Ik heb een plan gevormd, dat ik aan uw beider oordeel onderwerp. Ik geloof, dat het goed is en voor ons het meest veilig. Gij moet mij goed begrijpen en niet denken dat ik de Broeders des Verderfs zou vreezen. Neen zoo is het niet. Wij zullen, ik zoowel als gij, alles wagen om Parijs van die misdadigers te verlossen, maar wij behoeven daarbij ons niet noodeloos in gevaar te stellen'.

‘Goed, maar wat wilt gij dan?’ vroeg de Linar.

‘Luister. Ik wilde voorstellen, dat de Tournel op reis ging en Parijs verliet, niet om te vluchten, doch om als een ander terug te keeren. Natuurlijk vergezellen wij hem. De Broeders des Verderfs moeten ons spoor verliezen, meenen dat wij uit vrees voor gevaar gevlucht zijn. Dan zal het ons gemakkelijker vallen hen te bestoken’.

‘Hm, wat gij daar zegt is wel waar, doch hoe zullen wij met hen in aanraking komen; als ik hier blijf, komt die aanraking zeker’.

‘Jawel, maar op een onaangename en voor ons zeer gevaarlijke wijze. Ik vraag u, waarom staan onze tegenstanders zooveel sterker dan wij? Het is, omdat zij ons onbekend zijn, omdat wij hen niet kennen en zij ons wel. Zoo zijn wij in het nadeel, doch we zullen gelijk staan, indien zij evenmin weten, waar wij ons ophouden. Bovendien zullen zij misleid worden en denken, dat gij voor hen op de vlucht gegaan zijt’.

‘Lord Nibblington heeft gelijk’, sprak de Linar, ‘zijn plan is goed, wij moeten verdwijnen’.

‘Als gij beiden dit meent, welaan dan stem ik toe’, antwoordde de Tournel, ‘laten wij dan den schijn aannemen voor hen te vluchten’.

‘En zoo spoedig mogelijk’.

‘Wanneer?’

‘Vandaag nog. Over twee uren vertrekt de exprestrein naar Marseille. Daarheen nemen wij een plaatsbiljet om verder naar Italië te reizen. Zoover evenwel zullen wij niet gaan. Onderweg stappen wij af om als vreemden naar Parijs terug te keeren, waar we zorgen zullen niet herkend te worden.’

‘Goed’, zei de Tournel weer, ‘laat ons alles in orde gaan maken.’

Ik ben klaar’, antwoordde de lord. ‘Wacht maar een oogenblik’.

Hij liep naar het telefoontoestel, vroeg aansluiting met zijn hotel en gaf zijn bediende kort en duidelijk het bevel binnen twee uren de koffers te bezorgen aan den trein, die door naar het Zuiden vertrok. Deze, die zijn heer kende, antwoordde, dat hij voor alles zorgen zou.

‘All right’, zoo wendde lord Nibblington zich weer tot zijn

vrienden, ‘verder heb ik niets te doen, dan het vertrek van den trein af te wachten’.

‘Maar al uw koffers, waarvoor die mee te nemen?’

‘O, die gaan naar Marseille en gij zult goed doen de uwe ook spoedig op te laden. Gij begrijpt toch, dat wij bewaakt worden en het is zeer nuttig, dat het werkelijk schijnt, alsof wij een groote reis gaan ondernemen’.

De graaf de Tournel moest dit toegeven, men talmde nu niet langer en na een goed uur waren alle drie voor het vertrek gereed. Zij reden naar het station, nadat de Tournel met zijn huisbewaarder en bedienden alles geregeld had, die niet beter wisten, of hun meester verliet Parijs voor langen tijd.

De drie vrienden letten, toen zij wegreden scherp op, of zij ook personen bemerkten, die hen bespiedden en de Linar meende aan de overzijde op de derde verdieping iemand te zien staan, die als onwillekeurig terugweek, toen hij zag, dat de Linar naar hem keek. Deze wachtte zich wel er de aandacht zijner vrienden op te vestigen, eerst toen zij eenige straten verder waren, zei hij:

‘Ik geloof waarachtig, dat wij bespied werden van uit het huis tegenover uwe woning gelegen. Voor een raam op de derde verdieping zag ik iemand naar ons uitkijken en het leek mij alsof hij schrikte, toen ik naar hem opkeek’.

‘Dat kon verbeelding geweest zijn’.

‘Zeker, doch ik geloof het niet. Ik denk, dat daar een onzer vijanden op post stond’.

‘Het is mogelijk’.

‘Neen, het is waarschijnlijk. Gij weet toch, hoe Nibblington gewond werd. Hem trof in de hand een klein pijltje, dat zeker van de overzijde van de straat kwam. Nibblington steunde met de hand op de vensterbank om naar beneden in de straat te kunnen kijken. Wij waren op de tweede verdieping. De pijl kwam schuin van boven, welnu wat is dan waarschijnlijker, dan dat zij door iemand afgeschoten werd, die in het huis aan de overzijde zich bevond, een verdieping hooger dan wij’

Lord Nibblington knikte.

‘Het is waar, gij kunt gelijk hebben. Wij kunnen van die mogelijkheid gebruik maken om de misdadigers op het spoor te komen’.

Het rijtuig kwam bij het station aan en spoedig zaten de drie vrienden in een eerste klasse coupé en bevonden zij zich op weg naar het Zuiden.

Het was reeds bijna donker, toen de trein het station uitstoomde er het zou al aardig laat zijn als de trein te Sens stopte. Daar wilden de vrienden uitstappen om den volgenden dag over Orleans naar Parijs terug te keeren.

Zwijgend zaten zij tegenover elkander en rookten een sigaar, ieder bezig met zijn eigen gedachten. Te Fontainebleau, waar de trein eenige minuten slechts stopte, zag de Linar een bediende langs de wagons loopen, die rondzag en voor het portier van hun coupé gekomen, een briefje naar binnen wierp, om dan zonder iets te zeggen in het gedrang te verdwijnen.

Tegelijk werden de deuren reeds weder door een conducteur dichtgeslagen, de trein floot en zette zich in beweging.

De vrienden zagen elkaar aan, voor de Tournel het briefje opraapte, het opende en las. Zijn gelaat toonde de grootste verbazing. Hij gaf het papier aan zijn beide reisgenooten, die even verwonderd de weinige regels lazen, die het bevatte.

‘Maar zijn wij dan ten speelbal aan menschen, die ons ver overtreffen’, riep de Linar uit.

‘Het heeft er allen schijn van’, antwoordde lord Nibblington, die het briefje nog eens nalas, ‘uit deze weinige regelen leeren wij twee dingen. Ten eerste, dat de Broeders des Verderfs niet alleen weten, dat wij afgereisd zijn, maar ook, dat zij althans bevroeden, dat wij onderweg willen uitstappen en terugkeeren. Zelfs schijnen zij te weten, dat wij niet verder als Sens willen rijden.

Maar wij leeren er meer uit, namelijk dit, dat bij de Broeders des Verderfs iemand is, die ons gunstig gezind is die ons voor hun valstrikken waarschuwt’.

‘Wie zou dat anders zijn, dan de dame, die reeds eerder zoo groote diensten ons bewees. We kennen haar niet, doch kunnen haar zeker vertrouwen. Zij moet dit briefje geschreven hebben’, zei de Linar.

‘Maar wat nu te doen?’ vroeg de Tournel.

‘Verder reizen’, zei lord Nibblington.

‘Daar ben ik tegen’, hernam de Tournel. ‘Nu onze tegenstanders weten, dat wij niet naar het Zuiden reizen, zullen zij

bij ieder station evengoed opletten om ons niet te laten ontsnappen. Wij kunnen dus even goed te Sens dan ergens anders den trein verlaten'.

'Maar in dit briefje worden wij gewaarschuwd dit niet te doen'.

'Overal anders zullen de Broeders ons evenzeer op de hielen volgen', sprak de Tournel.

'Het is zoo', antwoordde nu Nibblington, 'welaan laten wij ons oorspronkelijk plan blijven volgen. Wij zijn nu in ieder geval gewaarschuwd'.

Toen de trein te Sens stilhield stegen de drie mannen uit. Zij zagen goed rond, doch zij waren de eenigste reizigers, die hier uitstapten. Dit verwonderde hen, maar deed hen evenzeer groot genoegen. Zij bleven op een donker gedeelte van het perron staan en wachtten tot de trein, die trouwens slechts enkele oogenblikken oponthoud had, weder onder de stationskap wegschoof.

'We zijn niet gevolgd', zeide de Tournel, 'misschien was het briefje juist bedoeld om ons in den trein te houden. Het is goed dat we ons plan gevolgd hebben'.

Met de reizigers door andere treinen aangevoerd verlieten zij het station, waarvoor enkele huurrijtuigen stonden.

Terstond toen zij buiten kwamen, reed een koetsier op hen toe en de drie heeren stapten in, na hem den naam van hun hotel toegeroepen te hebben.

'Ziezoo' zeide de Tournel, 'ik geloof, dat ons plan toch gelukt is. Men is ons niet gevolgd'.

'Hm', mompelde lord Nibblington, 'ik ben daarop minder gerust. In ieder geval zijn de Broeders op de hoogte van onze plannen, wisten zij, dat wij het voornemen hadden, hier af te stappen en naar Parijs terug te keeren. Hoe zij daarachter gekomen zijn is mij onbegrijpelijk'.

'Maar zij zijn ons toch niet gevolgd', merkte de Linar op.

'Ik weet absoluut zeker, dat niemand, dan wij drieën den sneltrein verlaten heeft. Deze houdt trouwens hier alleen eenige minuten stil, omdat hij den sneltrein uit het Zuiden hier kruist'.

'Dat bewijst nog niets', zei lord Nibblington, 'daarom kunnen wij toch ook hier bewaakt worden'.

Intusschen ratelde het rijtuig verder en bij het licht van een

straatlantaarn zag men thans dat het rijtuig een hooge koetspoort binnenreed, waarvan de deuren daarna onmiddellijk gesloten werden.

Het portier van de koets werd nu geopend en een man verzocht de heeren hem te volgen.

Men voldeed hieraan, trad een stoep op, kwam door een lange gang en werd in een kamer gelaten.

'We schijnen niet aan de voordeur afgestapt te zijn', merkte de Tournel op en zich tot den bediende, die hen voorgegaan was, wendend vroeg hij:

'Hier is toch het hotel "Bristol", niet waar?'

De bediende boog.

'Welnu, roep den hotelhouder'.

De man verwijderde zich, maar tot groote verbazing en ontsteltenis van de drie vrienden hoorden zij op de gang eensklaps de deur op slot draaien.

Dadelijk snelde lord Nibblington er op toe, rukte er aan, maar tevergeefs, zij was gesloten.

Een oogenblik zagen de edellieden elkaar aan, toen barstte de Linar uit:

'Wij zijn in een val gelokt, mijne heeren, men heeft ons hier opgesloten'.

Inderdaad zoo scheen het te zijn, maar de Tournel wilde het nog niet gelooven, hij zag een bel op de tafel staan en gebruikte die. Er kwam evenwel niemand.

'Maar dat is ongelooflijk. Men zou ons in deze hotelkamer durven opsluiten, dat zal men toch niet durven'.

'De Broeders durven alles', zei de Linar ernstig.

'En bovendien', sprak de Engelsche lord, 'bovendien wij zullen niet in een hotel zijn. Als ik alles achteraf beschouw dan zijn we met open oogen in de val geloopen, die men voor ons opgezet heeft. De schurken hebben alles in orde gehad. Zij wisten, hoe dat begrijp ik nog niet, dat wij te Sens wilden uitstappen en hebben hier alles bereid. Daarom behoefde uit den trein niemand ons te volgen. Herinner u, hoe terstond toen wij buiten het station kwamen een koetsier voorreed. De man was daar om op ons te wachten en hij heeft ons hierheen gevoerd, waar alles ook reeds voor ons klaar zou zijn'.

'Maar wat te doen?' vroeg de Linar.

‘Niets, afwachten is het eenige’.

‘Maar zouden wij niet kunnen ontvluchten?’

‘Kom wees wijzer, gij begrijpt toch, dat de Broeders hun voorzorgen genomen hebben. Geloof gerust, als zij ons hier hebben opgesloten, dat zij dan wel hun maatregelen genomen hebben om iedere poging tot ontvluchting ijdel te maken. Er blijft ons niets anders te doen dan af te wachten’.

‘En ons laten vermoorden’, zeide de Tournel somber.

‘Kom, zoover is het nog niet. Wij zijn nog niet geheel weerloos, al nam men ons gevangen’, antwoordde Nibblington en hij haalde even uit den zak van zijn jas een revolver.

Op dit oogenblik ging de deur van de kamer weder open en er trad een man binnen, dien onze vrienden nog niet eerder gezien hadden. Hij had een flinke mannelijke gestalte en een donker uiterlijk, doch zijn gelaatstrekken waren bedekt met een zwart zijden masker.

Schijnbaar ongewapend trad hij binnen, de deur werd wederom achter hem gesloten.

De drie edellieden waren gaan zitten en toen de vreemdeling binnentrad, maakte de Linar een beweging om op te staan. Toen hij evenwel zag, dat zoowel de Tournel als lord Nibblington koelbloedig bleven zitten, bedwong ook hij zich.

De onbekende zag de drie mannen met doorborenden blik aan en vroeg toen:

‘Wie van u is graaf de Tournel?’

De graaf wilde antwoorden, doch lord Nibblington voorkwam hem en zeide:

‘Wij zullen ons gaarne aan u voorstellen, als gij zelf u eerst bekend maakt’.

‘Ik behoor tot de Broeders des Verderfs’.

‘Wij dachten het reeds, maar deze mededeeling geeft ons weinig licht’.

‘Zij moge u genoeg zijn, lord Nibblington’.

‘Ah, wat vraagt gij ons, indien wij u bekend zijn’.

‘Ik weet niet meer dan dat hier aanwezig zijn de graaf de Tournel, baron de Linar en lord Nibblington. Ik had evenwel de eer niet de heeren van elkander te kennen. U herkende ik aan uw Engelsche uitspraak’.

‘Welnu’, zei de Tournel thans, ‘wat wilt gij van mij, ik ben degene, naar wien gij vraagt’.

De gemaskerde boog.

‘Wat verlangt gij van mij?’ vroeg de Tournel verder.

‘Ik zal het u zeggen’, antwoordde de ander.

‘Gij zijt geheel in onze macht, begrijp dat goed. Niemand weet, dat gij hier zijt. Wij kunnen u drieën spoorloos doen verdwijnen, zonder dat er een haan naar kraait.

Toch zult gij in vrijheid gesteld worden, indien gij onze voorwaarden aanneemt’.

‘Die zullen wel onaannemelijk zijn’, mompelde de lord.

Misschien’, antwoordde de vreemdeling. ‘Bedenk in ieder geval, dat gij uw aller doodvonnis uitspreekt, wanneer gij die voorwaarden niet aanneemt. Gij hebt dus weinig keuze’.

‘Laat hooren uwe voorwaarden’.

‘Het zijn er drie. Ten eerste moet gij allen u onder eede verbinden van alles wat hier gebeurd is nooit of met niemand te spreken, terwijl gij tevens uw strijd tegen de Broeders des Verderfs opgeeft.

Tweedens, zegt gij mij, hoe het mogelijk is, dat degene van u, die getroffen werd door een pijltje niet aan de gevolgen daarvan stierf. Hij had daaraan moeten sterven, de redding is slechts mogelijk geweest door verraad van een der onzen.

En dan nog levert graaf de Tournel ons het meisje uit, dat hij onlangs dicht bij Parijs gered heeft en dat hij verborgen houdt’.

- De Tournel trok de schouders op.

‘Meent gij werkelijk, dat wij deze voorwaarden zouden aannemen. Ga toch heen schurk en stuur uw sluipmoordenaar op ons af. Wij willen ons leven niet koopen met den ondergang of den dood misschien van het meisje, dat ik aan uw klauwen ontrukt heb’.

‘Goed gesproken’, riep baron de Linar en lord Nibblington bepaalde er zich toe nadrukkelijk met het hoofd te knikken, ten teeken dat de graaf ook geheel naar zijn hart gesproken had.

De gemaskerde boog weer.

‘Ik laat u tijd van beraad’, sprak hij, ‘en zal nu gaan. Gij zult nog anders spreken, mijne heeren’.

Hij wilde terugtreden, doch op hetzelfde oogenblik had lord Nibblington, die kalm in zijn stoel bleef zitten, een pistool uit zijn zak gehaald en dit op den vreemdeling gericht.

‘Geen pas zult gij verzetten’, sprak hij, ‘of ik jaag u een kogel door den kop’.

De toon, waarop deze woorden geuit werden, liet geen twijfel over of bij de minste beweging zou de bedreiging volvoerd worden.

‘Ziezoo, thans zijn de rollen omgekeerd’, sprak de lord, ‘uw leven is in mijn hand, gij hebt thans te doen, wat wij verkiezen. Gij behoeft niet te roepen of naar wapens te grijpen, bij het eerste alarm en bij de minste verdachte beweging schiet ik u neer als een hond’.

Het masker, dat hij droeg belette den edellieden te zien, hoe hun vijand die woorden opnam. Maar zijn houding verried niet de minste vrees of ontsteltenis.

‘Gij zult uw bedreiging volvoeren?’ vroeg hij met spot in zijn stem.

‘Zoo waar ik leef’, antwoordde lord Nibblington, nog altijd het wapen gericht houdende.

‘Welnu schiet dan’, zei de ander weer, ‘ik ben niet voornemens hier te blijven staan. Maar ge kunt niet, uw revolver is niet geladen.

Denk nog eens over mijn voorwaarde na’.

Toen keerde bij zich om, opende de deur en verdween.

Woedend wierp de lord zijn wapen op den grond.

‘Het schijnt duivelswerk’, riep hij, ‘zij schijnen alles te kunnen en alles te durven’.

‘Ja’, zei de Linar moedeloos, ‘als onze wapens niet beter zijn dan de uwe, dan zijn wij hopeloos verloren’.

De Tournel wierp reeds zijn pistool op den grond.

‘Onbegrijpelijk’, sprak hij, ‘ook het mijne is zonder kogels’.

Maar de Linar had zijn revolver reeds onderzocht en riep:

‘Goddank, ik heb vijf schoten op mijn revolver, wij zijn dus toch niet geheel weerloos’.

Zoo was het inderdaad en deze ontdekking gaf de drie edellieden nieuwen moed.

‘Zij zullen ons dan toch niet kunnen vermoorden, zonder dat wij ons verdedigen kunnen’, zeide lord Nibblington. ‘Dat

zal hen dus niet meevallen. Ik doorzie thans, wat de schurken hebben uitgehaald. Zij hebben een uwer bedienden omgekocht, de Tournel, deze heeft onze beraadslagingen afgeluisterd en uw wapens onschadelijk gemaakt. Ik had mij immers uit uw voorraad voorzien, doch de Linar, die nog even vóór ons vertrek naar zijn huis geweest is, heeft zijn eigen revolver waarschijnlijk genomen'.

'Zoo is het inderdaad', antwoordde de Linar, 'hoe hebben de schurken toch alles uitnemend overlegd. Zij moeten wel over machtige hulpmiddelen beschikken'.

De drie vrienden werden den geheelen verderen nacht alleen gelaten en toen het morgen werd bemerkten zij, dat hun kamer niet één raam had. De gordijnen, die zij zagen hangen, hingen voor eenige nissen en geen daglicht drong dus in hun gevangenis door. Daar de twee deuren van stevig eikenhout getimmerd waren, bestond er geen kans deze afsluiting te verbreken. Ontvluchten scheen onmogelijk en zooals de lord reeds gezegd had, afwachten was het eenige mogellijke, wat zij doen konden. Als de gemaskerde nog eens terugkwam zou men hem misschien kunnen overweldigen. De bedreiging hem neer te schieten zou in elk geval niet ijdel behoeven te zijn.

Maar de gemaskerde kwam niet terug en reeds moest het midden op den dag zijn, toen onze vrienden nog altijd alleen gelaten waren in de gesloten kamer, die overigens goed en gezellig gemeubeld was.

De practische Engelschman had al lang alles nagespeurd, want hij had honger. Maar er werd niets gevonden. Alleen stond op een buffet een karaf water met eenige glazen, waaraan alle drie zich reeds verkwikt hadden.

'Men schijnt voornemens ons uit te hongeren, wellicht om ons wat meer inschikkelijk te maken', zei de Tournel.

'Maar zullen wij dan geen enkele poging doen om uit dit moordhol te ontsnappen', riep baron de Linar.

'Wat zou het baten', mompelde lord Nibblington. 'Bedenk toch dat wij hier zeker bespied worden'.

'Liever laat ik mijn leven in een worsteling, dan dat men ons hier langzaam verhongert'.

De anderen zwegen. Hun geest was bezig een plan te vormen tot ontsnapping.

Eensklaps werd lord Nibblington opmerkzaam. Hij snoof de lucht in de kamer op, neen, hij vergiste zich niet, hij nam een zoete geur waar. Wat kon dat beteekenen? De anderen door hem opmerkzaam gemaakt roken dit nu ook.

De Tournel balde de vuisten.

'O, die vervloekte schurken', riep hij uit, 'zij zijn bezig de atmospheer te vergiftigen, zeker wenschen zij ons op deze wijze te dooden'.

'Ja,' zeide de Linar, 'ik voel mij dof in het hoofd, zij zullen ons bedwelmen en op die wijze helpen geen wapenen. O, die schelmen, zij dragen hun naam niet ten onrechte'.

Hij liep naar de deur en bonsde daartegen doch vernam geen enkel geluid, hij schreeuwde in wilde, wanhopige woede, doch kreeg geen antwoord. Toen geheel terneergeslagen wierp hij zich in een stoel en bleef daar zitten. Zijn drift bedaarde, het werd hem zwaar in het hoofd, zijn gedachten raakten verward. Langzamerhand verstarden zijn oogen, zijn blik werd wezenloos, hij legde het hoofd in de armen op tafel, hij voelde zich loom en moe, hij ging slapen.

De Tournel voelde zich eveneens moe en afgemat, ook hij had een onbedwingbare lust tot slaap en sluimerde langzaam in, nog slechts vaag zijn toestand beseffend.

En het leek, alsof ook lord Nibblington bedwelmd raakte. Hij lag achter in een lagen stoel, stil, doodstil, maar nog niet bewusteloos. Hij beet zich tot bloedens toe op de lippen om wakker te blijven en hield zijn oogen scherp gericht op het plafond, waar hij in een hoek tusschen het lofwerk een kleine opening meende te bespeuren. Hij meende ook van die zijde eenig gerucht vernomen te hebben, misschien gaf daar de vijand zich bloot.

- Evenwel hij wachtte, wachtte tevergeefs, reeds was het hem of een waas hem de oogen dekte, toen hij plots, met een ruk, de revolver van de Linar ophief en tweemaal kort achtereen aftrok. Het was hem nog, alsof hij een kreet van pijn en schrik hoorde slaken, toen evenwel werd de bedwelming ook hem te machtig, hij moest zich laten vallen en bleef bewegingloos op den vloer liggen.

Toen lord Nibblington weder tot bewustzijn kwam, voelde hij het koud om zich heen. Diepe duisternis belette hem te

zien, waar hij was. Hij tastte rondom zich en bevond, dat hij op een steenen vloer lag. Moeizaam richtte hij zich overeind en schoof voetje voor voetje vooruit tot hij met zijn handen den muur voelde, die vochtig was. Hij liep tastend langs den muur voort en bevond nu spoedig, dat hij hoogstwaarschijnlijk in een kelder was opgesloten en wat hij het ergste vond, gescheiden van zijn vrienden.

Hij luisterde tenminste oplettend, maar geen ademhaling was er hoorbaar. Toch kroop hij over den vloer om te onderzoeken, of de Tournel of de Linar soms nog bewusteloos nederlagen, doch hij ontdekte niets.

Hij was alleen opgesloten tusschen vier naakte wanden. Klaarblijkelijk had men hem, toen hij bewusteloos op den grond gevallen was, naar hier weggedragen en hem hier nedergelegd.

- Wat moest hij thans doen?

- Inderdaad nu was hij, nu waren zijn vrienden ook geheel in de macht van de Broeders des Verderfs. Zonder wapenen, van elkaar gescheiden, zou men zich niet verzetten kunnen en was men werkelijk weerloos tegenover de gevaarlijkste en meest gewetenlooze schurken.

Dit stemde den lord 'n oogenblik moedeloos en hij gaf zich over aan sombere gepeinzen. Wat zou het einde van dit alles zijn? Waarschijnlijk de dood! Verwonderen moest het hem eigenlijk dat de schurken hem nog niet reeds vermoord hadden. Om welke redenen zouden zij dit hebben nagelaten? En waren misschien zijn vrienden al door moordenaarshanden gevallen. Neen, het kon niet zijn. Dezelfde redenen, die de Broeders des Verderfs er toe geleid hadden hem te sparen, golden zeker ook tegenover hen. Ha, hij kon het denken, zij wilden de Tournel nog dwingen te verraden, waar hij het stomme meisje verborgen had en misschien zouden zij aan de Linar en aan hem zelf geld willen verdienen, door van hen een losprijs te eischen.

De schurken waren zoo geslepen, dat zij hen zeker niet in het leven gelaten zouden hebben, zonder een goede reden daarvoor. Maar welke die reden dan ook zijn mocht, hij leefde nog en dus koesterde hij nog hoop op redding. En indien stoutmoedigheid tot redding kon voeren, dan mocht de lord zeker hoop koesteren, want stoutmoedig was hij en zonder vrees.

Hij bepeinsde deze dingen nog, toen hij meende gerucht boven zich te hooren en weldra was hij overtuigd, dat hij zich niet vergiste. Zonder precies te weten waarom, ging lord Nibblington weer op den kouden vloer liggen en bleef daar bewegingloos om af te wachten, wat er gebeuren ging. Hij hield intusschen zijn blik gericht op de steenen trap, die uit den kelder omhoog voerde en bemerkte nu, dat het luik, dat boven de trap afsloot, werd opgelicht. Het licht van een lantaarn drong in den kelder. De lantaarn werd gedragen door een man, die nog door een ander gevolgd werd. Zij kwamen beiden naar beneden.

De lord hield zich doodstil, maar van onder de half gesloten oogleden volgde hij aandachtig de bewegingen der mannen, gereed om ieder oogenblik op te springen en zijn leven duur te verkoopen. Zij schenen er evenwel niet aan te denken hem kwaad te doen. Toen zij beneden waren, lichtte de een bij met de lantaarn en zij beschouwden den edelman, die daar op den grond lag.

'Denkt ge', hoorde hij een onbekende stem zeggen, 'dat hij spoedig bij zal komen?'

'Hm', sprak de andere, 'hij schijnt nog geheel bewusteloos, wacht even, dan zal ik een opwekkend middel halen en hem daaraan laten ruiken. Hij komt dan spoedig bij'.

Lord Nibblington spande zijne zenuwen in tot het uiterste om zoo bewegingloos mogelijk te blijven. Zijn plan was gemaakt, hij wilde ontvluchten. Hij had geen tijd tot nadenken, wilde zijn kans niet verspelen, de daad moest onmiddellijk op de gedachte volgen.

Hij hoorde een der mannen zich verwijderen en waagde het nu zijn oogen een weinig te openen. De man met de lantaarn was bezig deze aan een spijker in den muur op te hangen.

Bliksemsnel richtte de lord zich op, hij wilde den man van achter aangrijpen, maar deze had de lantaarn reeds opgehangen, draaide zich precies om en daar stonden zij tegenover elkaar, een lid von de verderfelijke vereeniging der Broeders en de Engelsche edelman. Evenwel niet het tiende deel van een seconde stonden zij aldus, want reeds had lord Nibblington met zijn gespierde linkerhand den verrasten schurk bij de keel

gegrepen, zoodat deze half gewurgd, slechts een onduidelijke kreet kon slaken.

Tegelijk verhief zich de vuist van de rechterhand en met een gewoonweg verschrikkelijken slag kwam deze als een ijzeren hamer op de linkerslaap van den man neer, die als een stuk hout ineenzakte, zonder nog eenig geluid te geven.

'Die is raak', mompelde de lord, maar gaf zich geen tijd de persoon, die hij zoo had toegetakeld verder te beschouwen. Hij vloog terstond de trap op, vond het luik open en kwam in een donkeren gang. Toen hij dezen wilde ingaan, hoorde hij iemand naderen, waarschijnlijk degene die het opwekkend middel was gaan halen. De edelman hield zijn vuisten klaar, drukte zich stijf tegen den muur achter de openstaande kelderdeur. Daar bleef hij wachten met bonzend hart. Tot zoover was zijn plan uitstekend verloopen, hij wilde zich nu liever dood vechten dan zich weder gevangen geven.

De andere naderde intusschen, in zich zelf vloekend over de diepe duisternis. Hij bemerkte den lord niet, doch ging de trap af, op het schijnsel van de lantaarn, die in den kelder hing. Nog kon hij niet halverwege beneden zijn, toen de lord de deur dichtdrukte, tastend naar een grendel zocht en dadelijk vond en dichtschoof. De schurken waren in hun eigen val gevangen.

Maar hij had geen tijd zich daarover te verheugen, want voort moest hij, daar alle gevaar voorzeker nog niet voorbij was. Hij liep nu den gang door tot hij bij een dwarsgang kwam, waarin hij een eind verder licht zag. Dit licht kwam door een openstaande deur uit een vertrek, waarin meerdere personen aanwezig schenen te zijn.

Lord Nibblington hoorde tenminste gelach en gepraat. Het was een gevaarlijk waagstuk, doch hij kon den lust niet weerstaan op zijn teenen naar die deur te sluipen, teneinde te trachten gewaar te worden, wat daarbinnen voorviel en de personen te zien, die er zich bevonden. Dus sloop hij naderbij. Even hield hij op voor de openstaande deur van een ander vertrek, waarin geen licht brandde, doch dat door een raam uitzicht scheen te hebben op straat. De lord kreeg een goed idee, hij ging deze donkere kamer binnen en liep naar het raam, schoof de gordijnen op zijde en zag nu uit op een stille straat.

Het was blijkbaar weer reeds laat in den avond. In de straat brandden enkele gaslantaarns, die maar weinig licht verspreidden. Behoedzaam schoof de practische Engelschman het raam op. Hij had zich nu een weg voor een overhaasten terugtocht verzekerd. Het veiligst zou geweest zijn nu ook terstond te vluchten, doch dat wilde hij niet. De gelegenheid leek hem te schoon, om de Broeders des Verderfs af te luisteren en zoo misschien hun geheimen te vernemen. En dan in dit huis waren nog gevangen zijn twee vrienden, die hij zoo mogelijk dadelijk hulp bieden moest. Dus besloot hij den gang weder in te gaan om te luisteren, maar juist was hij aan de deur van de kamer, toen door den gang het geluid weerklonk als van een pistoolschot. Lord Nibblington bleef in de kamer met de deur in de hand. Hij hoorde, hoe verscheidene personen den gang insnelden en nu werd hem eensklaps duidelijk wat er voorviel. De man, dien hij had opgesloten, trachtte door te schieten zijn makkers te waarschuwen en te hulp te roepen om verlost te worden.

'Te drommel', mompelde de lord, 'het wordt tijd, dat ik beenen maak'. Hij luisterde nog even, hoorde nu woeste kreten en aarzelde geen oogenblik langer. In een oogwenk was hij door het raam gewipt en stond nu op straat, waar hij het op een loopen zette. Want reeds hoorde hij een deur openen, men zou hem achtervolgen. Daarom liep de lord, wat hij loopen kon de straat uit, een andere even stille straat in. Op den hoek omkijkend zag hij eenige personen komen aanhollen, die hem nazaten. Zij volgden hem dicht op de hielen en groot was de kans, dat zij hem zouden inhalen. De lord voelde zich verzwakt, doordat hij sinds den vorigen dag niets meer gegeten had, verzwakt ook door zijn urenlange bedwelming. Maar hij spande zijn uiterste krachten in en bemerkte tot zijn onuitsprekelijke vreugde, dat hij een drukker stadsgedeelte bereikte, waar meerdere personen liepen. Hij bleef staan, haalde diep adem en keek om naar zijn vervolgers. Maar deze schenen hem niet verder achterna te durven loopen, hij zag hen niet meer.

Nu sprak hij een voorbijganger aan en vroeg den weg naar het bureau van politie. Door een gelukkig toeval bevond hij zich daarvan niet ver meer af en hij had dit binnen eenige oogenblikken bereikt. Hij vroeg oogenblikkelijk het hoofd der politie te spreken en werd, toen hij zijn naam genoemd had,

terstond bij dezen toegelaten. Hij bracht den commissaris in zoo weinig mogelijk woorden ervan op de hoogte, dat hier te Sens, misschien de Broeders te vatten waren, die in geheel Parijs, ja door geheel Frankrijk berucht waren.

De commissaris was een jong, energiek man. Hij luisterde bedaard naar de haastige uitlegging van den Engelschman, stelde toen onderscheidene vragen en nam daarna kalm, doch vlug zijn maatregelen.

Het eerste wat hij deed, was een agent van de wacht er op uitsturen om een flesch wijn en een schotel eten uit een nabijzijnd restaurant te halen. Hij had namelijk bemerkt, hoe uitgeput de lord was en hij begreep, dat deze sedert zijn vertrek nog niets gegeten had. De opwinding hield hem nog staande, doch hij had een hartversterking wel noodig, te meer daar er hedennacht nog een jacht aangevangen zou worden op de Broeders des Verderfs, waarbij de Engelschman niet gemist kon worden. Trouwens hij zou er bij tegenwoordig willen zijn, omdat hij brandde van verlangen ook zijn vrienden te redden.

'Drink een glas wijn en eet iets', zei de commissaris. 'Wij zullen voor alles zorgen'.

Hij gaf onderscheidene bevelen aan zijn beambten, telephoneerde druk en verzond eenige telegrammen, terwijl hij intusschen op de tafel een plattegrond uitspreidde.

'Maar welke maatregelen hebt gij genomen?' vroeg lord Nibblington, al etend. Eerst nu bemerkte hij, hoe een behoefte hij daaraan had.

'O, dat kan ik u spoedig zeggen. De politie uit den omtrek is gewaarschuwd geen enkel voertuig door te laten, zonder het aan te houden en te onderzoeken. Dan heb ik alle beschikbare agenten hierheen ontboden en enkele speurders uitgezonden, aan wie dat werk wel toevertrouwd is. Voorts is naar Parijs getelegrafeerd en zullen alle stations en ook de poorten scherp bewaakt worden'.

'Goed, maar waarom zullen alle voertuigen aangehouden worden?'

'Ik zal het u zeggen. Gij hebt verteld, dat men u tot bewustzijn wilde brengen. Met welk doel? Waarschijnlijk wilde men u vervoeren. Waarheen? Vermoedelijk naar Parijs, want daar zullen de Broeders toch wel hun hoofdkwartier hebben.

Wat men voornemens was met u te doen, dat wilde men zeker ook doen met uw vrienden. Waarschijnlijk is het dus, dat gij per rijtuig naar een station gebracht zoudt worden, of nog liever per automobiel vervoerd zoudt zijn. Gij zijt ontsnapt, maar uw vrienden gelukte dit zeker niet. Hoeveel te eer zal men thans trachten hen te vervoeren, nu de Broeders wel denken kunnen, dat hun verblijfplaats spoedig omsingeld zal zijn'.

'Maar ik kan niet precies zeggen, waar zij zijn'.

'O, Sens is zoo groot niet. Gij hebt gesproken van een huis niet twee verdiepingen in een stille straat. Kijk eens op deze kaart. Hier is het bureau van politie, gij zijt van deze zijde gekomen niet waar. Welnu als ik hier dezen kring trek, dan geloof ik toch wel, dat daarbinnen het huis zich bevinden zal'.

'Ja, dat moet wel', antwoordde lord Nibblington.

'Goed, als gij gereed zijt, gaan wij er op uit'.

Na eenige oogenblikken bevond men zich op weg, doch niet dan nadat de Engelschman zich voorzien had van een revolver uit den wapenvoorraad van den Commissaris.

'Deze straat ben ik uitgekomen', zei de lord, toen men op een kruispunt kwam en dus sloeg men den weg in, dien hij aanwees. Men kwam nu inderdaad in een stil stadsgedeelte en doorkruiste verschillende straten, zonder dat lord Nibblington echter met zekerheid zeggen kon in welke het huis staan moest van de Broeders des Verderfs. Eensklaps evenwel slaakte hij een kreet.

'Deze straat', riep hij opgewonden, 'deze straat is het'.

'En het huis?' vroeg de Commissaris.

'Daar, bij dien lantaarnpaal. O, neen, ik vergis mij niet, dat is het wel'.

Hij wilde vooruit snellen, doch de Commissaris hield hem tegen.

'Wacht even', zei hij op een toon, die geen tegenspraak duldde.

Hij blies op een signaalfluitje en nu bleek dat verscheidene agenten de twee mannen gevolgd waren. Hij gaf kort en snel eenige bevelen. Ook kwamen nu eenige rechercheurs op fietsen nader. Zij werden oogenblikkelijk weer weggezonden om het

huis aan de andere zijde te bewaken, opdat daarheen niemand ontsnappen zou.

Lord Nibblington trappelde van ongeduld.

'Wie er nog in is, komt er niet meer uit', zei de Commissaris, 'wees daarop gerust. Komaan, nu zullen wij onzen inval wagen'.

Hij stapte naar de deur en trok aan de schel, maar reeds had de lord gezien, dat het raam waardoor hij ontsnapt was nog openstond en in een wip was hij binnen, onmiddellijk door eenige agenten gevolgd. De kamer was leeg, doch ook het vertrek daarnaast en leeg was eveneens de gang, het geheele huis.... de vogels waren gevlogen. Van boven tot onder werd alles doorzocht, muren werden beklopt, doch alles te vergeefs, de schurken waren weg en hadden geen sporen nagelaten.

'Maar mijn God, hoe is het mogelijk', jammerde lord Nibblington, 'zijn die ellendelingen dan onvindbaar. En waar hebben zij mijn vrienden gelaten?'

'Kom, wees niet al te zeer teleurgesteld', zei de commissaris. 'Ik had mij van deze huiszoeking geen beter resultaat voorgesteld, het was immers wel te denken, dat de schurken na uw ontsnapping zouden maken, dat zij wegkwamen'.

'Maar wat nu?'

'Laten wij afwachten. Ik verwacht meer van de maatregelen die ik nam, om alle vervoermiddelen te doen aanhouden. De politie in den geheelen omtrek is gewaarschuwd. De schurken zijn gevlucht, maar nog niet ter bestemder plaatse'.

'Dus gij hoopt er nog op, dat zij gevat zullen worden?'

'Zeker doe ik dat'.

Lord Nibblington ging weer mede terug naar het politiebureau. Eenige agenten zouden in het huis blijven, den volgenden morgen wilde de commissaris er alles nog eens aan een nauwkeurig onderzoek onderwerpen.

Toen men op het bureau kwam, was de eerste dien lord Nibblington daar zag.... baron de Linar. De lord slaakte een kreet van blijdschap en riep:

'Maar, hoe komt gij hier, vertel mij toch wat u gebeurd is'.

En de Linar vertelde zijn vriend en den commissaris, die beiden aandachtig luisterden, wat met hem gebeurd was. Het was al bijzonder weinig. Ontwaakt uit zijn verdooving, had hij

zich tot zijn groote verbazing bevonden in een goed gesloten rijtuig, handen en voeten geboeid. Het rijtuig reed in snellen gang, doch was eensklaps blijven staan, het portier werd opengerukt en hij werd door een paar agenten bevrijd. ‘Dat is alles wat ik weet’, zei hij.

‘Ha zoo’, sprak de commissaris nu, ‘gij bemerkt, lord Nibblington, dat de maatregelen, die ik genomen heb, niet zoo verkeerd waren. Misschien wordt ook graaf de Tournel aldus gered’.

Deze hoop werd evenwel niet verwezenlijkt, men vond geen spoor van den graaf terug, noch had men een der schurken gevangen kunnen nemen. Zij die het rijtuig bestuurden, waarin de Linar vervoerd werd, waren in de struiken langs den weg ontsnapt en zoo stond men nog voor even groote raadsels.

‘Misschien hebben zij de Tournel vermoord’, sprak lord Nibblington, de vuist ballend, ‘maar des te erger voor hen. Wij zullen niet rusten voor het adderengebroed uitgeroeid is en onze wraak zal vreeselijk zijn’.

‘Maar wij behoeven nog niet alle hoop te laten varen’, antwoordde de Linar, ‘onze vriend kan nog leven’.

‘In dit geval zullen wij hem redden en dit is thans onze eerste en voornaamste taak’.

De commissaris knikte en sprak:

‘Een zware taak is het, mijne heeren, die gij op uwe schouders hebt genomen. Ik wensch u alle succes en mijnerzijds zal het evenmin aan pogingen ontbreken om de misdadigers op te sporen’.

‘Hoe, gij wilt u ook met de opsporing inlaten?’

‘Ja, natuurlijk, maar ik zal daarbij in hoofdzaak althans tot Sens moeten bepalen. Gij begrijpt toch, dat waar thans vast staat, dat de Broeders ook hier hun zetel hadden opgeslagen, waar bovendien bewezen is, dat de Tournel hier door hen van zijn vrijheid beroofd werd, gij begrijpt zeg ik, dat het daar mijn taak is alles te doen om den graaf uit de klauwen der misdadigers te redden’.

‘Gij gelooft dus’, vroeg lord Nibblington, ‘dat de Tournel nog in leven is en nog binnen Sens verblijft?’

‘Ja, sir, dat geloof ik zeker. Waarom zouden de misdadigers hem dooden? Zij hadden het dan onmiddellijk kunnen doen

‘Goed, maar waarom zouden zij hem sparen?’

‘O, daar kunnen vele redenen voor bestaan. Gij spraakt van het meisje dat hij redde. Welnu men kan per sé willen weten, waar dit meisje is. Men weet ook, dat er onder de Broeders een verrader is, men zal er dus prijs op stellen, gewaar te worden, wie dit zijn kan’.

‘Gij veronderstelt dus dat de Broeders dit van graaf de Tournel willen vernemen?’

‘Ja’.

‘Oh, maar dan zijn ze verkeerd. Hij zal weigeren te spreken’.

‘Men heeft middelen om hem tot spreken te dwingen. Men zal niet schromen die middelen althans te beproeven’.

‘Wat’, riep de Linar, ‘zij zouden onzen vriend desnoods willen pijnigen om te weten waar het meisje verblijf houdt? Neen, dit kan ik niet gelooven’.

‘Acht gij er de Broeders dan te goed voor?’

‘Helaas neen. Gij hebt gelijk. Van hen kan men alles verwachten’.

‘Maar staan wij dan machteloos tegenover de schurken? Is er dan niets tegen hun grenzenlooze tyrannie te beginnen? O, het is om te knarsetanden van spijt, als men daaraan denkt’.

‘In ieder geval’, zei nu lord Nibblington, ‘is het zaak te trachten de Tournel zoo spoedig mogelijk te hulp te komen. Er valt geen tijd te verliezen’.

‘Dat ben ik volkomen met u eens’, antwoordde de commissaris.

‘Maar alles geschiedt zoo wonderbaar, zoo ongelooflijk. Hoe toevallig, dat wij juist te Sens uitstapten, waar de Broeders blijkbaar hun hoofdkwartier hielden’.

‘Dat is nog de vraag en in ieder geval hoe moer avontuurlijk de voorvallen zijn, hoe grooter kans er bestaat dat zij tot de ontdekking der misdadigers voeren zullen. Gij hebt nu trouwens verschillende aanknoopingspunten om tot hun op poring te geraken. Ik bied u mijn hulp aan’.

‘Die aanvaarden wij gaarne’, antwoordde lord Nibblington, ‘want wij moeten de Tournel redden. Maar komen wij om hem te redden te laat, dan zullen wij zeker zijn dood wreken en de Broeders des Verderfs zullen hun gerechte straf niet ontgaan’.

III.
De ketellappers.

Twee dagen na het voorgevallene in het vorige hoofdstuk verhaald, bevond zich op den weg van Orleans naar Parijs een armoedige woonwagen, waarvoor een mager paard was gespannen. Twee slordig gekleede kerels liepen naast den wagen en waren te zamen in een druk gesprek gewikkeld. Wat zij zeiden scheen niet voor vreemde ooren bestemd, tenminste wanneer men op den stoffigen weg menschen tegen kwam, werd het gesprek gestaakt, of werden eenige onverschillige woorden geuit. Maar zoodra was het gevaar gehoord te worden niet voorbij, of het ernstige gesprek ving weder aan. En had men de beide mannen kunnen beluisteren, dan zou men tot z'n verwondering gehoord hebben, dat hun taal die was van lieden uit den beschaafden stand en dat zij geenszins ruw en plat spraken, zooals men dit toch van dergelijke zwervers zou verwachten.

Het waren dan ook geen werkelijke bewoners van woonwagens, zooals die gewoonlijk het platteland onveilig maakten.

Neen deze twee mannen hadden een vermomming aangenomen en de schamele kerels, die naast den vuilen en armoedigen wagen voortliepen waren lord Nibblington en baron de Linar, die niet voor hun pleizier als landloopers naar Parijs terugkeerden. Hoe waren zij dan op het denkbeeld gekomen zich aldus te vermommen? Och het toeval, dat zoo'n groote rol spelen kan, had hen hiertoe gebracht. Toen zij namelijk op het politiebureau te Sens met den wakkeren commissaris van politie nog overlegden en bespraken, wat hen te doen stond, hadden een paar agenten een tweetal landloopers opgebracht, die met hun woonwagen zich even buiten Sens tijdelijk gevestigd hadden.

Men had, omdat er bevel gegeven was al de voertuigen aan te houden hen daar ontdekt, maar hun wagen bevatte niets verdachts.

Evenwel de heeren hadden nog eenige weken hechtenis te goed, wegens strooperij of een andere overtreding en dus waren zij meteen maar medegenomen om hun straf te ondergaan. De landloopers, ketellappers van beroep, waren over dit buiten-

kansje niet zeer gesticht, maar met een zekere bonhomie schikten zij zich in het onvermijdelijke en zij verzochten alleen den heer commissaris beleefd, of hij er voor zorgen wilde, dat hun wagen voor den tijd, dat zij in hechtenis zouden zitten, goed bewaard bleef.

Toen ze vervolgens weggebracht waren, sprak de commissaris:

'Deze menschen brengen mij op een idee, heeren, dat u misschien vreemd zal schijnen maar dat ik u niettemin in ernstige overweging geef. U wilt immers de Broeders des Verderfs opsporen? Welnu daarvoor gaat u natuurlijk naar Parijs terug. Wat hier te doen is, dat zal ik op mij nemen'.

Lord Nibblington knikte.

'Ik geloof', zei hij, 'dat u deze taak wel toevertrouwd is'.

'Ja', vervolgde de Linar, 'en wij kunnen dan binnen Parijs het wild opsporen. Wij hebben toch eenige aanwijzingen, die ons misschien verder brengen. Wij weten bijvoorbeeld vast en zeker, dat onder de bedienden van de Tournel een verrader moet schuilen, anders toch hadden de Broeders nooit kunnen weten, dat wij niet van plan waren naar het Zuiden te gaan. En dan ik ben al vaster overtuigd, dat tegenover de woning van de Tournel, toen wij wegreden, een man ons bespionneerde. Van het raam uit, waar hij stond, moet ook het vergiftige pijltje afgeschoten zijn'.

'Als ik u een raad mag geven', zei nu de commissaris, 'neem dan een bekwaam detective in den arm en laat hij te zamen met u trachten uit te vorschen wie de kamers, waar gij dien man gezien hebt, bewoont of heeft bewoond. Het lijkt mij, na alles wat ik gehoord heb, ook wel waarschijnlijk, dat daar een der misdadigers zich had gevestigd. En dan, gij moet er zien achter te komen wie van de bedienden van den graaf uwe gesprekken heeft afgeluisterd en verraden. Misschien gelukt het u ook door hem gewaar te worden, wie de misdadigers zijn, die zich achter den naam "Broeders des Verderfs" verschuilen'.

'Maar', riep lord Nibblington, 'die kansen zijn zoo gering en ondertusschen is onze vriend in handen van de misdadigers. Wij moeten hem zoo spoedig mogelijk redden'.

'Gij zult dan toch eerst de misdadigers moeten opsporen, niet waar? Ik weet geen korteren weg'.

‘Helaas, men zal hem dooden’.

‘Nu, dat geloof ik niet. Dan hadden de schurken daarmede niet gewacht. Neen, geloof me, zij zullen hun redenen hebben om hem in het leven te sparen, al is het dan ook slechts voorloopig’.

‘Goed’, sprak de Linar, ‘maar gij hebt daar zooeven gezegd, dat de landloopers u op een idee gebracht hebben. Zeg ons, wat gij bedoelt’.

‘Ik zal het doen. Gij wilt naar Parijs terug, maar het is thans meer dan ooit zaak, niet terug te keeren als lord Nibblington en baron de Linar. Geloof me, gij zoudt zelf nagegaan worden en gij zoudt weinig resultaten verkrijgen’.

‘Wij moeten ons dus vermommen, ja, dat zijn we met u eens’.

‘Gij verlaat dit bureau zoo meteen en hebt dan terstond spionnen achter u’.

‘Zoudt ge dat denken?’

‘Ik ben er zeker van. Geloof me, de Broeders weten, dat gij hier zijt. Zij hebben er belang bij u in het oog te houden en zij zullen daarvoor eenige handlangers hebben achtergelaten’.

‘Ah’, riep lord Nibblington nu eensklaps, ‘ik begrijp al wat gij wilt. De beide landloopers, die men dit gebouw heeft zien binnengaan, blijven toch hier, wij moeten als die landloopers het bureau verlaten Dan krijgen wij de schurken niet achter ons’.

‘Juist, dat was mijn gedachte. Hoe vindt ge die?’

‘Uitstekend. Maar wij moeten het met de beide ketellappers zien eens te worden’.

‘O, dat is van weinig belang. Als gij het wilt, zal ik met de kerels onderhandelen’.

‘Graag’.

De commissaris belde en beval aan den binnentredenden agent de beide ketellappers nog eens weer op het bureau te brengen. Een tien minuten later bevonden deze zich tegenover de drie heeren, zich verbaasd en eenigszins ongerust afvragend, wat dit nieuwe verhoor zou kunnen beteekenen.

‘Gij zult drie weken moeten zitten, nietwaar’, zei de commissaris.

‘Ja, mijnheer’.

‘Welnu gij zult in dien tijd nog iets kunnen verdienen. Deze heeren hier willen een aardigheid hebben. Ze willen ketellappers worden, zooals gij beiden en nu bieden zij u voor uw plunje ieder twintig francs. Gij kunt dan van kleederen verwisselen en krijgt dus voor uw versleten boeltje behalve het geld een flink pak kleeren terug’.

De jongste ketellapper begon vroolijk te lachen.

‘Het is een schadelijke ruil’, zei hij, ‘maar niet schadelijk voor ons, doch voor de heeren. Ik kan er mij wel mee vereenigen. En mijn kameraad zeker ook’.

Deze evenwel had een bedenkelijk gezicht gezet en scheen te aarzelen. In ieder geval greep hij het voorstel niet met beide handen aan, zooals men verwacht zou hebben.

‘Wij geven veertig francs’, zei de Linar om er een einde aan te maken. Hij meende namelijk dat twintig francs den ketellapper niet genoeg was.

Maar deze schudde het hoofd en antwoordde:

‘De belooning is ruim genoeg, mijnheer, daarom aarzel ik niet. Er is echter iets anders, dat mij belet het voorstel aan te nemen’.

‘En dat is?’ vroeg de commissaris.

‘Ik kan het u niet zeggen, mijnheer’.

‘En als ik u honderd francs bied’, zei nu lord Nibblington.

‘Het is veel geld, maar ik moet weigeren. Het spijt me waarachtig, want ik merk wel, dat de heeren zeer gaarne zich in onze kleeren willen steken. Maar misschien zou er iets op te vinden zijn. Mijnheer de commissaris moet niet kwaad worden, maar ik zou dan graag een van de heeren alleen willen spreken’.

De commissaris schudde het hoofd, hij begreep niet wat de man wou, maar hij zei daartegen geen bezwaar te hebben.

Nu ging lord Nibblington met den man in een andere kamer, de jongste der twee ketellappers begaf zich zoolang naar het wachtvertrek en de Linar bleef met den commissaris alleen.

‘Wat zou de vent hebben?’ vroeg hij.

‘Ik weet het niet’, was het antwoord, ‘misschien is het een zaakje, dat hij mij als politieman niet vertrouwt. Die lui hebben soms allerlei vreemde dingen omhanden’.

Een kwartier later trad lord Nibblington met den ketellapper weer binnen.

Zijn gelaat toonde groote voldoening en hij zei:

‘Wij krijgen de kleeren van de beide ketellappers en ik koop bovendien hun wagen en hun paard, met alles wat er in en er bij behoort voor twee duizend franken’.

‘Dat is voor meer dan vier maal de waarde’, zei de commissaris.

‘Neen’, sprak de lord, ‘het is te geef, ik heb een goeden handel gedaan’.

Dit was er voorgevallen op het bureau te Sens en daar hotste nu de armoedige woonwagen over den weg, met er naast de twee mannen, echte landlooperstypen. Het waren niettemin de twee edellieden, echter zoo uitstekend vermomd, dat zelfs de Tournel, indien hij hen ontmoet zou hebben, zijn vrienden zeker niet herkend had. Zij spraken druk met elkander en hadden het natuurlijk over de dingen, die hun geest bezig hielden, over de opsporing van den graaf de Tournel en den strijd tegen de Broeders des Verderfs. Zij hadden reeds te Parijs kunnen zijn, doch het gesprek dat de lord onder vier oogen gevoerd had met den oudsten der beide ketellappers had een verandering in hun plannen gebracht. Lord Nibblington had daarover op het politiebureau niet verder gesproken, want hij had den landlooper moeten beloven, van hetgeen deze hem verteld had tegenover den politieambtenaar te zwijgen. En eerst toen de beide edellieden als landloopers gekleed, met den woonwagen Sens verlaten hadden, eerst toen mocht de lord met zijn vriend over het gehoorde spreken.

En hij had hem toen natuurlijk terstond op de hoogte gebracht.

Waarom had de man oorspronkelijk niet willen toestaan, dat zij beiden zich als de ketellappers vermomden? En waarom had de lord besloten wagen en al van hen te koopen?

Nibblington vertelde het de Linar.

‘Het is een vreemde geschiedenis’, zei hij, ‘en ik zegen het toeval, dat ons deze landloopers deed ontmoeten. De man wilde zijn kleeren niet verkoopen, omdat hij goed verborgen in de voering van zijn jas tien goudstukken had genaaid. Hij zou geen gelegenheid hebben, die er stil uit te halen en hij

wilde van zijn bezit niet spreken, waar de commissaris van politie bij was. Gij begrijpt hij was bang, dat deze meenen zou, dat het geld door diefstal verkregen zou zijn. Toch was dit het geval niet, maar de plicht van den commissaris zou toch zijn dit te onderzoeken.

Daarom wilde de man mij alleen spreken en hij verklaarde mij zijn kleeren gaarne te willen afstaan, indien ik hem toestond, dat hij er eerst het geld uithaalde, of indien ik hem in plaats daarvoor tien andere goudstukken geven wilde. Natuurlijk was ik daartoe gaarne bereid, maar ik vroeg hem toch hoe een arm man, zooals hij, zooveel geld had verdiend. Hij scheen in die vraag iets beleedigends te zien, want hij antwoordde, dat ik zeker geloofde aan diefstal. Ik ontkende dit en hij zei mij nu, dat hij het geld had gekregen van een heer, in vooruitbetaling voor een dienst, welke hij hem dien nacht had moeten bewijzen. Van zelf maakte dit mij nieuwsgierig er ik vroeg hem mij meer te vertellen, hem belovend, dat ik er met den commissaris van politie niet over spreken zou. Luister nu, wat hij had moeten doen. Hij moest zijn woonwagen gereed houden om dien nacht heimelijk eenige personen te helpen vervoeren. Daarvoor ontving hij tien goudstukken vooraf en zou er later nog tien ontvangen.

‘Maar’, riep de Linar in groote opwinding, ‘die man was gehuurd om ons te vervoeren’.

‘Dat zelfde dacht ik ook terstond. Hij zou diensten verrichten voor de Broeders des Verderfs’.

‘Ja juist en verder, hoe liep het af?’

‘Nu dat kunt ge wel denken. De ketellappers wachtten tevergeefs en tegen den morgen werden ze door de politie opgepikt. Tegenover den commissaris lieten zij van dit alles geen woord los, maar gelukkig vertrouwde mij de man deze geschiedenis toe. Gij weet wat ik gedaan heb. Ik heb wagen en paard gekocht en zoo zijn wij nu geworden een paar zwervende ketellappers. Wij kunnen zonder door de Broeders ontdekt te worden binnen Parijs komen, doch dit is het voornaamste niet. De heer heeft namelijk den ketellapper gezegd, dat hij misschien zijn diensten nog vaker noodig zou hebben. Als wij dus met onzen wagen in den omtrek blijven, loopen wij kans, dat men ons weder opzoekt om onze hulp te erlangen. En beter

zouden wij niet kunnen wenschen, dan dat wij helpers werden van de schurken, die wij zullen verdelgen'.

'Inderdaad', antwoordde de Linar, 'gij hadt groot gelijk dezen woonwagen aan te koopen'.

En met hun wagen, getrokken door een mager paard, dat echter beter trok, dan men zou vermoeden, reisden onze vrienden den weg op naar Parijs. Maar zij maakten geen haast. De Tournel kon nog niet ver zijn weggevoerd en eenige leden van de bandietenbende moesten nog wel in den omtrek zijn, misschien, dat zij van hun diensten gebruik wilden maken.

'Maar', vroeg de Linar, terwijl zij den tweeden dag op den stoffigen weg naast den wagen voortliepen, 'veronderstel een oogenblik, dat inderdaad de Broeders des Verderfs onze hulp verlangen, zullen zij dan niet dadelijk bemerken, niet met de twee ketellappers te doen te hebben?'

'Daaraan heb ik ook gedacht, maar de man, wiens plaats ik nu inneem, heeft mij verzekerd, dat daarvoor geen gevaar bestond. De heer die hem gehuurd had was in den avond bij hem geweest, zeker omdat hij niet gezien wilde worden. Dit is nu in ons voordeel. Zoomin als de ketellapper iets meer zeggen kon, dan dat de persoon, met wien hij onderhandelde van een flinke gestalte was, evenmin heeft deze persoon den ketellapper precies kunnen opnemen. En dan, wij zijn uitstekend vermomd, wij behoeven voor een herkenning niet te vreezen'.

De Linar moest dit toegeven en daar het op het midden van den dag was en de zon hoog en brandend aan den hemel stond, besloten de twee ketellappers zich zelf en hun paard wat rust te gunnen. Zij legerden zich aan den kant van den weg, spanden het paard uit, lieten het den berm afgrazen en gingen zelf languit in het gras liggen, nadat zij een boterham gebruikt hadden. In den wagen bevond zich wel een kleine vuurpot en wat kookgereedschap, maar de beide mannen konden het niet over zich verkrijgen daarvan gebruik te maken. Zij behielpen zich dan liever met een boterham. Zooals zij daar lagen in de schaduw der boomen, het paard grazend vlak bij hen, de ongelukkige wagen aan den kant van den weg getrokken, vormden zij een gezelschap waarvoor de enkele boe-

ren, die daar voorbij kwamen een weinig terzijde weken, half uit vrees, half van afkeer voor de ruwe kerels.

Lord Nibblington merkte grinnikend op, dat zij er toch wel als echte vagebonden moesten uitzien en zij deden dat inderdaad. Toch scheen dit niet een persoon af te schrikken, die op een rijwiel hen voorbijreed, om een oogenblik later bedaard terug te keeren. Toen hij dicht bij den wagen was, keek hij nog eens voor en achter zich, of er ook menschen naderden, doch toen dit niet het geval bleek, sprong hij van zijn rijwiel af en stapte op de landloopers toe, die rustig bleven liggen. Zij hadden hem echter wel bemerkt en beefden van opgewondenheid daar zij hoopten, dat hen nu inderdaad de gelegenheid zou openstaan met de Broeders in aanraking te komen.

Zij wisten zich echter volkomen te bedwingen en deden alsof zij sliepen, toen de man op hen toestapte.

'Hé', riep deze, 'wordt daar eens wakker'.

De Linar opende zijn oogen en rees half overeind.

'Zeg eens, wat moet jij, laat ons hier toch rustig liggen'.

'Neen, wordt eens wakker, ik heb met jullie te praten'.

'Nu, spreek op, wat is het, laat mijn kameraad maar liggen, gij zult het mij alleen wel kunnen zeggen', antwoordde De Linar.

De beide edellieden hadden namelijk den vorigen dag reeds afgesproken, dat lord Nibblington zoo weinig mogelijk zeggen zou. Het eigenaardig accent waarmede de Engelsche lord het Fransch sprak, mocht eens argwaan wekken.

'Ook goed', antwoordde de ander, 'gij beiden zijt dezelfde ketellappers, niet waar, die voor twee dagen vlak bij Sens hebt gelegen?'

'Wat zou dat?', vroeg de Linar, als ware hij zeer wantrouwend.

'Nu ontken het maar niet en gij hebt er een buitenkansje gehad, niet waar?'

De ketellapper haalde onverschillig de schouders op.

'Gij wilt er niet van spreken', vervolgde de ander, 'nu dat vind ik voorzichtig van u. Maar ik weet er alles van. De heer, die u de goudstuukken gaf, was een vriend van mij'.

'Laat het dan zoo zijn. Wij hebben het geld eerlijk verdiend, wij hebben met onzen wagen op de afgesproken plaats gewacht,

maar tevergeefs. Later zijn wij door de politie meegenomen'.

'Ja, dat weet ik. Gij hebt de goudstukken eerlijk verdiend en mijn vriend heeft mij opgedragen u de andere, die u beloofd waren, ook te geven'.

De ketellapper toonde zich daarover zeer verheugd.

'Dat is royaal', zei hij, toen de andere zijn beurs voor den dag haalde, 'als er soms nog eens weer iets voor ons te doen is, moet gij het maar zeggen. Zoo verdienen wij meer dan met het ketellappen'.

'Ja, dat is het juist', sprak de ander weer, terwijl hij de Linar het geld gaf, 'gij kunt nog wat verdienen'.

'Wanneer, mijnheer?' vroeg deze, met geweld zijn ontroering bedwingend.

'Van avond reeds'.

'En wat hebben wij dan te doen?'

'Och, het is een eenvoudige zaak. Gij rijdt vanmiddag nog den weg naar Sens terug. Ongeveer een kwartier voor de stad vindt ge rechts een zijweg. Gij neemt dien tot ge bij een brug komt over een beek. Een eind verder staat een groep boomen en daar legert gij u en wacht tot den avond'.

'En dan?', vroeg de Linar.

'O, daar wacht ge. Wij zullen daar bij u komen met een persoon, die gewond is. Hem moet gij dan van nacht vervoeren'.

'Waarheen?'

'Dat zullen wij u dan wel zeggen. Gij kunt er honderd francs mee verdienen. Morgenvroeg kunt gij weer gaan, waarheen gij wilt'.

'Hm, het is een gevaarlijk zaakje zeker, anders zoudt gij ons geen honderd francs bieden. Voor tien francs hebt gij een rijtuig'.

'Daarvan kunnen wij geen gebruik maken', zei de ander weer, 'ik zal u zeggen waarom. Het betreft namelijk een duel. Er is iemand gewond en die moet nu heel in 't geheim vervoerd worden'.

'Ah, de politie heeft er de lucht van, ik begrijp het. Daarvoor werden zeker alle voertuigen aangehouden'.

'Ja juist en het is nog zoo. Gij zijt immers ook reeds op het bureau geweest?'

‘Jawel, maar de politie-commissaris liet ons spoedig weer gaan. Wij hielden den mond en spraken niet van de opdracht die wij hadden’.

‘Gij zijt verstandige lui, gij neemt dus mijn voorstel aan?’

‘Goed. Wij zullen ter plaatse zijn van avond’.

‘Kan ik er vast op rekenen?’

‘Wij zullen er zijn’.

‘Tot weerziens dan, zorg dat ge niet te laat zijt’, sprak de onbekende.

Hij groette, wierp een blik op den anderen ketellapper, die nog scheen te slapen, sprong op zijn rijwiel en reed weg.

De Linar keek hem na en toen hij een heel eind weg was, riep hij zijn vriend. Lord Nibblington had zich reeds opgericht. Zijn oogen schitterden.

‘Ik heb alles gehoord’, zei hij, ‘eindelijk dan zullen wij eens succes hebben. O, laat die schurken op hun hoede zijn. Thans zullen niet wij, thans zullen zij in de val loopen’.

‘Wij willen het hopen’, antwoordde zijn vriend, ‘in ieder geval staan wij thans sterk tegenover hen. Zij kennen ons niet en koesteren dus geen argwaan. Maar zouden wij den graaf de Tournel te vervoeren krijgen? Zou onze vriend gewond zijn?’

‘Ik geloof het niet’, sprak de lord peinzend.

‘Maar wie dan?’

‘Vergeet niet, dat ik, voor ik bewusteloos werd, terwijl gij en de Tournel reeds op den grond laagt, nog geschoten heb, toen ik beweging meende te zien. En ik heb u immers verteld, hoe tot mijn benevelde hersens nog een smartkreet doordrong. Welnu ik bevroed, dat een der schurken gewond is en dat hij vervoerd moet worden. Hij zal waarschijnlijk een dokter noodig hebben en men durft dien niet te ontbieden. Het wakkere hoofd van politie te Sens let overal op. Hij weet ook, dat ik geschoten heb, allicht heeft hij de dokters geïnstrueerd hem te waarschuwen, als zij bij iemand geroepen worden, die een schotwond heeft’.

‘Dat kan zijn’, antwoordde de Linar, ‘doch ik had liever dat wij den graaf te vervoeren kregen. Maar wie weet wat er gebeurt. In ieder geval zullen wij goed uit onze oogen kijken en handelen naar omstandigheden’.

‘Dat zal inderdaad wel het beste zijn, maar laten wij nu inspannen. Ik brand van ongeduld om te vertrekken’.

Het paard werd weer voor den wagen gespannen en men ging den weg terug dien men gekomen was om volgens de aanwijzingen van den onbekende, zich naar de plek te begeven, waar dien avond de gewonde zou worden ingeladen om hem naar een andere plaats te vervoeren. Waarheen, dat wisten de beide vrienden nog niet, maar zij zouden het toch wel zien. Dus daarover braken zij zich het hoofd niet. De quaestie was, van de gelegenheid die zich thans aanbood, zooveel mogelijk voordeel te trekken.

‘Als het soms toch de Tournel is, dien wij moeten vervoeren’, zei lord Nibblington, ‘dan rijden wij niet met hem, waarheen zijn vijanden willen, doch dan verlossen wij hem uit hun handen. Dat zijn wij aan hem verplicht’.

‘Zeker, het moge dan kosten wat het wil. En wij moeten met de mogelijkheid, dat hij het is, rekening houden. Wij moeten hem wegvoeren, maar waarheen, dat is de groote vraag’.

‘Hm, ja, gij hebt gelijk. Natuurlijk zal de kortste weg zijn die naar het politiebureau te Sens. Maar wat maken wij al plannen. Wij zullen ons geheel naar de omstandigheden moeten gedragen. Bah, het zal wel zoo erg niet zijn, we krijgen wat te doen, dat is hoofdzaak. We zijn op alles voorbereid en hebben onze wapenen bij ons’.

‘Bovendien, als wij vechten moeten, weten we nu, dat we te doen hebben met menschen van vleesch en been. Ha, de schurken mogen voorzichtig zijn, want we hebben met hen een heele rekening te vereffenen’.

Toen het reeds donker begon te worden waren onze vrienden ter plaatse aangekomen, die hen aangewezen was. Zij keken drommels goed uit hun oogen, waar zij zich bevonden, om zich dien nacht gemakkelijk te kunnen orienteeren. Binnen in den wagen, om niet gezien te worden, bestudeerde de Linar een kaart van Sens en omstreken en hij teekende daarop met een kruisje de plaats aan, waar men zich bevond.

‘Kijk’, mompelde hij, ‘hier geen vijf minuten vandaan moet een deftig buitenhuis staan en anders vindt men in den omtrek niets dan wat boerenhuizen. De gewonde is natuurlijk hier in den omtrek ergens onder dak gebracht. Het lijkt mij waarschijn-

lijker, dat hij in het landhuis verblijf houdt dan bij een der boeren. Wij moeten in elk geval dit huis eens onthouden'.

Toen hij zijn gedachten hierover aan Nibblington mededeelde, die op een boom van den wagen een pijp zat te rooken, knikte deze.

'Zeker, zeker', zeide hij, 'wij komen in elk geval hierheen terug'.

Men wachtte en bleef wachten langer dan twee uren. Het was intusschen reeds volslagen donker geworden en daar men nieuwe maan had, kon men geen hand voor de oogen zien, vooral niet onder de boomen.

'Zij zullen ons toch niet weder tevergeefs laten wachten', zei met vertwijfeling in zijn stem de Linar.

'Geduld, geduld', luidde het antwoord, 'ze zullen wel komen', En zij kwamen inderdaad, want geen kwartier later hoorden beiden naderende schreden en weldra stond de persoon voor hen met wien zij onderhandeld hadden.

'Wij zijn op tijd, mijnheer', fluisterde de Linar.

'Ik weet het, span uw paard voor den wagen. Hm, het dier is erg mager. Zal het nog een flinken tocht kunnen maken?'

'O zeker, mijnheer het is een taai dier en het heeft voldoende gerust'.

'Des te beter. Hebt gij uw wagen wat opgeruimd? De gewonde moet er in kunnen liggen'.

Dit zeggend maakte hij een kleine dievenlantaarn open en lichtte in den wagen.

'Gooi dat oude beddegoed er uit. De persoon, die gij vervoeren moet, kan daarvan geen gebruik maken'.

Nibblington stopte de oude vodden, want dat waren het, achter in een hoek van den wagen.

'Waar moet het heen, mijnheer?' vroeg hij.

'Ik zal het u terstond zeggen, doch opgepast, daar is men met den zieke'.

Werkelijk naderde er zacht en voorzichtig een groepje personen, waarvan er een een lantaarn droeg. Toen zij naderbij kwamen zagen de beide edellieden, dat twee anderen een draagbaar droegen, waarop iemand lag uitgestrekt, die nu en dan een zacht kreunen deed hooren.

‘Voorzichtig’, fluisterde de man, die het eerst gekomen was. ‘Laadt hem in den wagen, met draagbaar, bed en al’.

Bij het licht van de twee lantaarns geschiedde dit met de uiterste behoedzaamheid en lord Nibblington kon niet nalaten bij zichzelf op te merken, dat de Broeders elkaar met teedere zorg behandelden. Maar het leek ook wel, of de gewonde, die daar lag uitgestrekt een der voornaamsten was van de Broeders des verderfs, misschien wel het hoofd van de misdadigers-organisatie. Nu des te beter, het was dan zaak hem in hun macht te krijgen en dat zou gebeuren ook, er mocht dan zooveel gevaar bij zijn als mogelijk was. Maar men was nog zoo ver niet, want de man, dien zij dien middag bij zich hadden gehad, verklaarde in den wagen bij den gewonde te zullen blijven, terwijl bovendien nog een ander medeging om de ketellappers den weg te wijzen. Toen alles geregeld was, ging het voorzichtig en langzaam op weg, terwijl er weinig gepraat werd. Lord Nibblington had het hoofd vol gedachten, hij maakte in stilte allerlei plannen, welke hij een oogenblik later als onzinnig weder verwierp. Dit stond vast, er moest wat gedaan worden, maar wat moest men doen. Dat was moeilijk te zeggen. Zou men desnoods trachten de twee geleiders van kant te maken om dan met den gewonde te rijden, naar het politiebureau te Sens, of was het misschien beter eerst te zien, waarheen de gewonde vervoerd moest worden. Maar daar zouden meer van de schurken bijeen zijn en men had dan geen kans meer den man, die in den wagen lag mee te voeren.

Neen, het best was, dat men zoo spoedig mogelijk handelde. De lord was hiertoe vast besloten en toen hij een oogenblik naast de Linar liep, stootte hij dezen aan en fluisterde:

‘Houd u gereed, ik wacht een gunstige gelegenheid om aan te vallen’.

Die gelegenheid bood zich spoedig aan en maakte het werk gemakkelijker dan de lord het zich had voorgesteld.

Toen men namelijk den zijweg uit was, reed men een eind den weg naar de stad op, maar toen nam men een zijweg links, die aan weerszijden met boomen en hakhout omzoomd was. Men was dezen weg, die zeer goed en gemakkelijk berijdbaar bleek, evenwel nog niet ver ingereden of er weerklonk een zacht gefluit. Blijkbaar was dit een afgesproken teeken, want de man,

die bij den wagen liep, gelastte de ketellappers stil te houden en hij floot toen op dezelfde eigenaardige wijze. Een ander persoon trad nu nader uit de duisternis in den lichtkring van de lantaarn en hij fluisterde:

'De weg is niet veilig. Een eind verder liggen eenige gendarmen ter zijde van den weg. Zij loeren misschien op stroopers, maar zullen zeker den wagen aanhouden'.

Op dit oogenblik kwam degene, die bij den gewonde in den wagen gebleven was, te voorschijn en vroeg op ongeduldigen toon, wat het oponthoud beduidde. Toen hij de redenen hoorde stampte hij toornig op den grond en uitte een krachtigen vloek.

'Het zijn gendarmen?' vroeg hij, 'en liggen ze hier ver vandaan?'

'O neen,' was het antwoord, 'een honderd meter of zes, verder niet'.

'Zoo, nu dat geeft een vertraging van belang, maar die kerels moeten daar in ieder geval weg. Wacht ik ga met u mede. De wagen blijft hier staan en als ik fluit', aldus vervolgde hij tot den man die met de ketellappers bij den wagen zou blijven, 'rijd dan weer door'.

'Nu of nooit', dachten de beide ketellappers en toen de twee mannen in het donker verdwenen waren, pakten zij op de meest onverhoedsche wijze hun geleider beet. Lord Nibblington greep hem eensklaps bij de keel en hoewel de man zich wanhopig verzette, werd de hals hem zoodanig dichtgeknepen, dat hij geen kreet kon slaken. Slechts een dof gereutel bracht hij voort. Maar bereikte het gerucht van de worsteling ook de beide personen niet, die den weg verder op waren gegaan, het was wel gehoord in den wagen, waarvan de deur een weinig opengelaten was. En de gewonde, die daar bewegenloos lag, scheen te beseffen, dat hij in gevaar verkeerde. Met uiterste krachtsinspanning richtte hij zich halverwege op en liet nu het gefluit hooren, maar zoo krachtig en scherp, dat het in den stillen nacht ver hoorbaar moest zijn.

'Vervloekt', mompelde lord Nibblington en hij liet den man los, wiens hals hij met ijzeren greep omkneld had. De ongelukkige was bewusteloos, misschien wel dood, maar in ieder geval buiten gevecht gesteld.

De vrienden draaiden nu zoo vlug zij konden den wagen. De

Linar sprong er voor op en legde de zweep over het paard en lord Nibblington was tegelijk binnen in gesprongen om den gewonde te bewaken. En voort ging het in ratelende vaart over den weg. De oude wagen stootte verschrikkelijk, wat de gewonde eenige malen pijnlijke kreten ontlokte, doch daarmede kon men thans geen rekening houden. Men kwam vrij spoedig weer op den straatweg en het ging nu in flinken gang op Sens aan.

'Rijd maar wat kalmer', riep de lord tot zijn vriend.

'Men haalt ons nu niet meer in en ik krijg medelijden met dezen man hier. Hij is geheel bewusteloos geworden van de pijn. Hij zou er te veel van kunnen krijgen'.

De Linar zag even achter om, zonder nog den gang van het paard veel te matigen.

'Er zou weinig aan verspeeld zijn', zei hij onverschillig, 'en dan, roofdieren zijn taai'.

'Maar zijn leven is voor ons van veel waarde'.

'Het is waar', beaamde de baron en hij hield het paard wat in, zoodat het nu stapvoets over den weg reed. Men naderde de stad, toen eensklaps onze vrienden een schok voelden, die hen deed omtuimelen.... er was een rad van den wagen geloopen.

'Wat nu', riep de Linar, 'zullen we dan, nu we zoover gekomen zijn weer gehinderd worden'.

'Neen', antwoordde de lord snel besloten. 'Wij laten den wagen hier staan, kom, dit kleine eind kunnen wij den gewonde nog wel dragen. Maar wij moeten voortmaken, want natuurlijk volgen de andere schurken ons'.

Men maakte eerst het paard nog los van den half omgevallen wagen, dat nu rustig ging grazen en de twee ketellappers begaven zich op weg, dragend het rustbed waarop hun doodsvijand lag uitgestrekt.

'Maar waarheen?' vroeg de Linar.

'Naar het bureau van politie', antwoordde de lord, 'ik weet niets beter, hoewel ik in dit geval liever niet terstond de politie moeide'.

'Ja, het was goed, dat te vermijden', gaf de ander toe, 'maar wacht. Ik ken hier een dokter en studievriend van mij. Laten

wij naar hem gaan. Hij is niet rijk, den last, dien wij hem aandoen, zullen wij hem betalen'.

Men was nu in een buitenwijk van de stad aangekomen en ontmoette in de doodstille straten geen mensch en zoo kwam men voor het huis van den dokter, gelukkig zonder dat men was aangehouden.

Men belde aan en spoedig verscheen de dokter aan de deur, die vroeg, wat men verlangde.

'Wij hebben hier een gewonde', zei de Linar, 'onderzoek hem eerst, dan zullen wij u nadere verklaringen geven'.

De geneesheer zag de twee ketellappers even wantrouwend aan, maar hij opende niettemin de deur om den gewonde, die zijn hulp noodig had, binnen te laten.

'Wat scheelt den ongelukkige?' vroeg de dokter.

'Wij gelooven, dat hij door een kogel gewond is'.

'Maar,' antwoordde de arts, die den man intusschen beschouwd had, 'hij is reeds verbonden, geheel zooals het behoort. Een geneesheer heeft hem reeds onder behandeling'.

De beide ketellappers zagen verrast op; de dokter ondertusschen onderzocht den bewustelooze.

'De man is alleen bewusteloos geworden door het vervoer, dat niet met de noodige voorzorgen heeft plaats gevonden'.

'Het rad is van den wagen geloopen', zei de Linar. 'Ja het is een vreemde geschiedenis, dokter. Doe eerst aan den man wat gij doen kunt en luister dan een oogenblik naar ons'.

De dokter wist niet, hoe hij het had; de taal der twee vagebonden, die den zieke hadden binnengedragen, was niet die van menschen uit de heffe des volks. En de man die daar lag uitgestrekt, was blijkbaar iemand uit de groote wereld. Hoe in 's hemelsnaam kwamen die menschen bij elkaar?

Hij bedwong evenwel zijn nieuwsgierigheid, onderzocht den gewonde zorgvuldig en bevestigde opnieuw een verband dat deze om linkerschouder en bovenarm droeg. Hij trachtte het bewustzijn te voorschijn te roepen en dit gelukte hem inderdaad spoediger dan hij had durven hopen.

De gewonde sloeg de oogen op en vroeg zacht:

'Waar ben ik?'

'In veiligheid', antwoordde de dokter en liet hem een paar lepels wijn in den mond loopen.

Toen viel de man in slaap.

‘Dat is de slaap der uitputting’, zei de dokter, zich tot de beide ketellappers wendend, die zich achteraf hadden gehouden. ‘De wond, die deze heer heeft, is pijnlijk doch niet gevaarlijk. Evenwel het vervoer heeft hem veel doen lijden. Volg mij in de kamer hier naast en geef mij den uitleg van hetgeen er gebeurd is. Gij begrijpt, dat ik recht heb meer te weten wat er voorviel’.

‘Zeker dokter maar eerst willen wij ons aan u voorstellen. Wij zijn niet degenen waarvoor wij ons uitgeven. Dit is mijn vriend lord Horace Nibblington en ik zelf, nu mij kent ge wel, ik ben uw oude studiemakker de Linar’.

De dokter zag bij het hooren dezer klinkende namen verbaasd op.

‘Kan ik het gelooven’, riep hij uit, ‘baron de Linar. Zijt gij het inderdaad; maar hoe vreemd toegetakeld en onder welke geheimzinnige omstandigheden vertoont gij u’.

‘Nu dokter Dupuy, druk mij de hand, ik ben het wel inderdaad. Geef mij de gelegenheid mijn gezicht te wasschen en gij zult mij herkennen’.

‘Ik twijfel niet meer’, antwoordde de dokter, ‘dit is wel uw stem en uw gestalte, maar als gij u niet bekend gemaakt had, zou ik u niet hebben herkend. En dit is dus uw vriend lord Nibblington. Maar zeg mij toch, wat u beiden bewogen heeft, op te treden, gelijk gij doet?’

‘Het is een lange en ernstige geschiedenis, Dupuy en alles mag ik er u niet van vertellen. Geloof me evenwel op mijn eerewoord, er is niets gebeurd, waarover wij ons zouden moeten schamen. De man, die in de kamer hiernaast ligt, is een groot misdadiger en als wij met hem naar het bureau van politie gegaan waren, zouden wij daar uiterst welkom geweest zijn. Maar bijzondere omstandigheden maken het wenschelijk, dat hij eenige dagen wordt verborgen gehouden. Nu doe ik een voorstel. Wilt gij den man eenige dagen in uw huis dulden? Gij bewijst er ons een grooten dienst mee’.

‘Hm, ik zou het gaarne doen, maar als de politie er achter komt, wat dan?’

‘O, dat was voor ons niet erg, het zou alleen onaangenaam zijn voor den gewonde. Ik geef u mijn woord als edelman, dat

gij van die zijde geen last zult krijgen. Maar gij moet zijn verblijf hier stipt geheim houden, anders zoudt ge last kunnen krijgen met de medeplichtigen van den man, die hem zouden bevrijden'.

'Als men hem operscht, zou ik mij daartegen niet kunnen verzetten'

'Dat verlangen wij niet van u. Alleen dat gij den man verpleegt gedurende eenige dagen, anders niet. Dat is alles en natuurlijk kunt gij voor uw diensten betaling eischen'.

'Ho, ho, ik bewijs u gaarne een vriendendienst. De man blijft hier'.

Lord Nibblington ontsnapte een zucht van verlichting. Men had den gewonde alzoo voorloopig in veilige haven en er bestond alleszins reden om zich daarover te verheugen. Immers men had thans iemand in handen, die waarschijnlijk het hoofd was van de misdadigersbende. Het was dezelfde persoon, die niet de drie edellieden onderhandeld had over hun invrijheidstelling en met hem was de kracht van de Broeders des Verderfs gebroken.

De dokter voorzag baron de Linar en lord Nibblington uit zijn garderobe ieder van een fatsoenlijk stel kleederen, want zij behoefden nu geen ketellappers meer voor te stellen. En na nog een glas wijn met den geneesheer gedronken te hebben, hielpen zij dezen eerst den gewonde, hun doodsvijand, op 's dokters eigen bed brengen, waarna zij door den tuin achteruit het huis verlieten, om geen argwaan bij wien ook te wekken.

Zij gingen nu te voet naar een hotel, waar de nachtportier hen opende en hen twee naast elkaar liggende kamers aanwees. De Linar wilde nog besprekingen voeren, maar lord Nibblington sprak:

'Wij kunnen nu niet beter doen dan te slapen. Sinds de verdwijning van graaf de Tournel heb ik geen oog geloken, uit ongerustheid over zijn lot. Nu wij dien kerel in onze macht hebben, behoeven wij voor onzen vriend niet te vreezen en ik zal heerlijk kunnen slapen'.

'Maar er moet zooveel geregeld worden. Denk, dat de Broeders ons zullen trachten op te sporen'.

'Dat zal hen moeilijk vallen, ze zijn hun hoofd kwijt en in ieder geval wij moeten eerst slapen. Ik val haast om'.

Lord Nibblington wipte, na zich alleen van zijn bovenkleeren ontdaan te hebben in bed en sliep spoedig als een roos. En de Linar wist niet beter te doen dan het verstandige voorbeeld te volgen.

Reeds stond den anderen dag de zon hoog aan den hemel toen onze vrienden ontwaakten. Zij lieten zich een stevig ontbijt op hun kamer voordienen en nu uitgerust en versterkt voelden zij zich weder tot alles in staat.

'Nu', zei baron de Linar, 'als wij thans onzen vriend niet misten, hadden wij waarschijnlijk gewonnen spel. Trouwens wij hadden onzen tegenstander dan aan de politie kunnen overleveren. Nu hebben wij dit niet gedaan om den graaf voor de wraak der Broeders te bewaren. Het beste zal zijn, dat wij eens gaan onderhandelen met den man, dien wij gevangen hebben'.

'Ja dat kunnen wij doen', antwoordde Nibblington.

In den loop van den dag kregen de vrienden bericht van dokter Dupuy, dat zijn patiënt zich naar omstandigheden zeer goed bevond en het verlangen te kennen had gegeven, de heeren, die hem bij den dokter gebracht hadden, te spreken. Dit was hetzelfde, wat Nibblington en de Linar wilden en dus begaven zij zich tegen den avond kalm naar de woning van den dokter in wiens slaapkamer zij den gewonde aantroffen. Hij lag in bed maar was, wonder genoeg, opgewekt en levendig.

'Wel heeren', zei hij, 'gij zijt inderdaad tegenstanders, voor wie wij op onze hoede moeten zijn. Ik wil wel weten, wij hadden u te licht geteld'.

'Daar kunt ge spijt van hebben', antwoordde de Linar, 'want die erkenning komt te laat. Gij zijt thans geheel in onze macht'.

'Gij vergist u'.

'Welhoe, vergissen wij ons?'

'Zeker, want gij zoudt mij in dat geval wel terstond aan de politie hebben uitgeleverd. Dat gij het niet deed is een bewijs, dat gij reden had mij te sparen'.

Nibblington en de Linar zagen elkaar aan, zij hadden met een geducht en scherpzinnig tegenstander te doen.

'Wij zouden u nog kunnen uitleveren', zei lord Nibblington, 'wie zou ons dat beletten. En het is ook volstrekt niet zeker, dat wij dit niet zullen doen'.

‘Dat is het wel. De gedachte aan den graaf de Tournel moet u daarvan terughouden. O, ik heb dezen morgen eens over de zaak nagedacht en alles ik mij thans volkomen duidelijk. Indien gij u met mij naar het politiebureau begeven hadt, zou ik in handen van de politie gevallen zijn, die zoover zij mij iets misdadigs zou kunnen bewijzen, let wel, bewijzen, geen genade zou kennen. Ik zou dus allicht wegens vrijheidsberooving, maar dat is ook al, wat gij mij bewijzen kunt, tot ettelijke jaren gevangenisstraf veroordeeld worden. Maar dan wachtte de wraak, uw vriend de Tournel zou daarvoor moeten boeten. En al zoudt gij dien dan nog vrij willen koopen, gij zoudt het niet meer doen kunnen, omdat ik de eenige ben, waartegen hij verlost kan worden. En zoodra gij de politie in de zaak mengt, zoudt gij dien prijs niet kunnen betalen, want gij begrijpt, de politie laat niet los’.

‘Maar men zou, nu men u in handen heeft, de geheele bende ier “Broeders” kunnen opsporen en gevangen nemen en den graaf verlossen’.

‘Probeer het, maar het zal u niet gelukken. Neen, onze kansen staan tamelijk wel gelijk. Wees niet zoo dwaas dit niet te erkennen. Daarom wil ik u een voorslag doen, en wel deze: Gij laat mij vrij, en wij laten de Tournel vrij. Dan kan de strijd tusschen ons weer van voren af aan beginnen, of gij mocht dien strijd beu zijn en mij de woning bekend willen maken van het meisje, dat de graaf aan onze macht onttrokken heeft. Dan zullen wij u verder met vrede laten’.

‘Het stomme meisje’, riep de Linar, ‘nooit leveren wij haar in uw handen’.

‘Ah, is het kind stom, heeft zij haar spraakvermogen verloren’, riep de man op het bed uit, ‘dat verklaart mij veel. Gij lieden hoopt, dat zij spreken zal, maar ik zeg u voor zij haar spraakvermogen terug heeft is zij weer in onze macht, of, wel waarom zou ik geen open kaart spelen, of gij lieden zult niet meer in staat zijn haar te hooren’.

‘Ta, ta, gij zult ons niet bevreesd maken’, antwoordde de lord, ‘al zijt gij moordenaars die geen enkel middel ongebruikt laat, tot heden verliep de strijd voor ons nog niet ongunstig. Als wij u ruilen tegen graaf de Tournel, gij hebt het zelf gezegd, dan staan wij tamelijk wel gelijk, evenwel met dit onder-

scheid, dat gij een kogel uit mijn pistool in uw lichaam hebt'.

'Accoord', antwoordde de gewonde kalm, 'ik zal bij gelegenheid revance nemen. Maar gij stemt er dus in toe, gij wilt mij de vrijheid hergeven in ruil voor de vrijheid van den graaf de Tournel?'

Wat moesten de beide edellieden doen? Aan de eene zijde zouden zij voor geen geld ter wereld den schurk weder loslaten, maar van den anderen kant stond het leven van graaf de Tournel op het spel. En het was toch hun eerste plicht hem te redden uit de handen van de Broeders des Verderfs. Daarom antwoordde de Linar:

'Welaan wij willen het. Maar onder zulke voorwaarden dat bedrog of list is uitgesloten'.

'O, zeker', antwoordde de zieke, 'ik ben zeer inschikkelijk. Luister, gij beiden vertrekt naar Parijs, met de Tournel, zoo spoedig hij weer bij u is. Gij verbindt u dan op uw eerewoord met niemand te spreken over mij voor er acht dagen verstreken zijn. Tot dan zijt gij met mijn bestaan onbekend. Ik blijf zoolang hier bij den dokter onder behandeling. Als de acht dagen om zijn, moogt ge doen wat ge wilt, ik zal dan van hier verdwenen zijn'.

'Dus een wapenstilstand van acht dagen?' zei lord Nibblington.

'Wel ja, waarom niet?'

'En zult gij uw woord houden?'

'Dat behoeft ge niet te vragen, ik moet juist op uw eerewoord vertrouwen en ik doe het. Ik stel u immers voor, dat gij eerst vertrekken zult als de graaf weer bij u is. Ik ben dan nog in uw macht. Gij zoudt mij dan nog aan de politie kunnen verraden. Maar gij moet beloven dit niet te doen'.

'Goed', sprak lord Nibblington, 'wij nemen uw regeling aan. Als gij er voor zorgt, dat de Tournel zich weder bij ons voegen kan, zullen wij ons acht dagen lang niet meer met u bemoeien. Gij kunt dan gaan waar gij wilt'.

'Uitstekend, geef mij dan even papier, inkt en een weinig zegellak'.

Met groote inspanning richtte de gewonde zich een weinig in de kussens op. Hij schreef eenige woorden op een briefje

en liet het zijn tegenstanders lezen. Het bevatte niets dan de woorden:

‘Laat den graat de Tournel vrij’.

Daaronder kwam een onleesbare handteekening en dan een lak, waarin een zegelring werd afgedrukt. Het stempel vertoonde een driehoek, waarin een vreemde figuur besloten was.

‘Ziezoo dat is voldoende, als gij mij het toestaat, zal ik dit briefje verzenden. Gij ziet dat het niet anders bevat, geen aanduiding aan mijn vrienden, waar ik mij bevind of iets dergelijks.

‘Maar het adres?’ zei de Linar.

‘Och, schrijf het er zelf op. Postkantoor te Sens, poste Restante B 110’, luidde het antwoord van den gewonde, die vermoeid van inspanning in de kussens terugzonk.

De Linar voldeed hieraan en de brief werd gebust. Daarna gingen de beide edellieden heen.

‘Het is jammer, dat de vent zoo'n schurk is’, merkte lord Nibblington op.

‘Inderdaad, hij spreekt als een volmaakt gentleman en hij wist ons te vertrouwen’.

‘En ik geloof, dat hij zijn woord zal houden zoo goed als wij’.

En dit deed de gewonde inderdaad, want dienzelfden avond nog bleek dit overtuigend. De graaf de Tournel was in vrijheid gesteld. De Linar en Nibblington ontmoetten hem tot hun groote vreugde juist voor het politiebureau, waarheen hij zich begeven wilde. Men begrijpt hoe de ontmoeting was. Wederzijds moest al hetgeen wat voorgevallen was, verteld worden, maar wat de graaf vertellen kon, was niet het belangrijkste. Hij was pas uit zijn verdooving ontwaakt, toen hij reeds vervoerd moest zijn naar een andere woning waar hij even streng gevangen gehouden was. Men had zich de paar dagen, die hij daar doorbracht, met hem niet bemoeid, hem ruimschoots van alles voorzien, doch niet met hem gesproken. En nu opeens was hij dien middag in 'n dicht rijtuig gezet en naar Sens gevoerd, waar men hem in vrijheid had gelaten. Hij begreep van dit alles niets.

Veel werd hem duidelijk nu hij den uitleg zijner vrienden hoorde, maar toch voor alle drie bleven nog tal van vragen onopgelost.

‘En wat thans?’ vroeg de Tournel.

‘Met den nachttrein naar Parijs’, antwoordde de Linar, ‘wij zullen ons woord houden, al hebben wij het gegeven aan den grootsten schurk misschien van geheel Frankrijk’.

Maar voor de drie vrienden Sens verlieten, waar zij zoo vreemde avonturen beleefd hadden, begaf lord Nibblington zich naar de woning van dokter Dupuy. Hij werd in de ziekenkamer toegelaten en zei:

‘Gij zijt thans vrij, mijnheer. Gij kunt uw vrienden schrijven, waar gij zijt en hebt u niet meer als gevangene te beschouwen. De Tournel heeft zich bij ons gevoegd’.

‘Ik dank u’, klonk het antwoord, ‘tot wederziens. Een strijd op leven en dood wacht ons nog. Ik moet u het schot nog betaald zetten en dan zullen wij niet rusten voor gij ons het meisje hebt overgegeven, op wier bezit de Broeders grooten prijs stellen’.

‘En wij geven den strijd niet op’, zei de lord, ‘vóór de macht der Broeders gebroken is’.

Hiermede verliet hij het ziekenvertrek. Hij sprak nog met dr. Dupuy, zei deze, dat hij den gewonde thans gewoon als een patiënt beschouwen kon, dien hij nog eenige dagen verplegen zou en drukte den geneesheer, ondanks diens verzet, een banknoot van 5000 Francs in de hand.

Een uur later zaten de drie vrienden in den trein, die hen naar Parijs terugvoerde.

IV.
Ontvoerd.

Doodop waren de drie vrienden te Parijs aangekomen en zij hadden terstond onder vreemden naam hun intrek genomen in een stil deftig hotel. Want dit was zeker, dat zij alle drie allereerst behoefte hadden om eens uit te rusten en kalm na te denken over het vele, dat hen in de laatste dagen gepasseerd was.

Zij moesten nog eens alle feiten verzamelen, alle gebeurtenissen zich herinneren om hun gevolgtrekkingen te kunnen maken en de maatregelen te beramen, welke zij nemen moesten. Want

geen van drieën dacht er ook slechts een oogenblik aan, den strijd op te geven, integendeel zij verlangden vuriger dan ooit de Broeders onschadelijk te maken en zij gaven de hoop het zoover te brengen volstrekt niet op.

Vooral de Engelsche lord blaakte van ijver. Hoe meer de moeilijkheden zich opstapelden, met des te meer animo nam hij deel aan den strijd, des te opgewekter toonde hij zich. Er was geen sprake meer van, dat hij zich vervelen zou, hij had nu een levensdoel, het spleen had hem geheel verlaten.

'Komaan', zei hij, nadat de vrienden een tweetal dagen hadden uitgerust, 'wij zullen den strijd weder moeten herbeginnen en ik verheug mij daarop zeer. Wat listen zullen de Broeders nu weer bedenken om ons te verschalken'.

'O, zij zullen niet tevreden zijn', antwoordde de Tournel, 'zij zullen zeer waarschijnlijk trachten ons uit den weg te ruimen en hebben daarvoor allerlei manieren'.

'Jawel, maar tot heden zijn al hun pogingen om ons te vermoorden of in hun macht te krijgen, mislukt'.

'Zooals het ons mislukte een der Broeders in handen te krijgen'.

'Dat is waar, maar er is nog een weinig verschil. Als wij de balans opmaken zullen we zien, dat wij tot heden niet over een nadeelig saldo behoeven te klagen'.

'Maar', merkte de Linar op, 'gij werd gewond en de Tournel hielden zij gevangen'.

'Goed, maar zij kregen ook hun deel. Hun hoofdman kreeg een kogel tusschen zijn ribben, den vent in den kelder heb ik een opstopper gegeven, dien hij mogelijk niet te boven kwam en bij de ontvluchting met den woonwagen heeft het ook een van de leden der rooversbende bijna het leven gekost. Neen alles bijeengenomen kunnen wij tevreden zijn. Wij zijn in aanraking met den vijand gekomen en ik geloof meer tot zijn nadeel dan tot het onze'.

'Met dat al zijn wij ons doel geen stap nader gekomen', meende de Tournel, 'misschien was het beter geweest mij aan mijn lot over te laten en den gewonde aan de justitie over te leveren. Hij was het hoofd van de bende'.

Maar Lord Nibblington en baron de Linar protesteerden hiertegen. Al was hij duizendmaal de voornaamste van de

Broeders, men had om hem gevangen te kunnen houden nooit een vriend in de macht van de bende kunnen laten. De schurken zouden hun wraak gekoeld hebben op een vreeselijke wijze.

'En dan', zei de Linar, 'wij staan nog tamelijk sterk tegenover hen. Dit weet ik wel, dat de Broeders rekening met ons gaan houden en dat wij hen het vuur nader aan de schenen hebben gelegd, dan de politie ooit gelukt is. Wij weten althans, dat de schurken niet onkwetsbaar zijn en wij weten ook, dat zij er zeer bevreesd voor zijn, dat het stomme meisje over hen zal gaan spreken. Dit meisje heeft dus vreeselijke geheimen te onthullen. Zij is door schrik vreeselijk geschokt, verstomd en versuft, maar zij kan genezen en van haar zullen wij alles vernemen, wat wij weten willen'.

'Misschien geneest zij nooit en in ieder geval kan het nog zeer lang duren, eer zij weder tot spreken in staat is'.

'Wij zullen tot dien tijd ook niet rustig afwachten', zei nu lord Nibblington, 'voor zij spreekt lossen wij misschien de geheimen op van de misdadigers, tot wie zij in betrekking gestaan heeft. En dan vergeet je één ding, er schuilt verraad in de Misdadigersbende, er is daar iemand onder hen, die ons nu reeds eenige malen waarschuwde, die door haar tijdige hulp mij het leven redde en wier rol in dit drama nog zeker niet is afgeloopen. Geloof me vrienden, we zullen haar nog wel ontmoeten, zij zal nog wel vaker haar bijstand bieden'.

'Ik gaf mijn halve vermogen om te weten, wie zij is', riep de Tournel uit, 'maar ook zij hult zich in een geheimzinnig waas. Maar komaan laat ons niet langer redetwisten over de vraag of onze kansen meer of minder schoon staan, we zijn het toch hierin eens, dat wij alle krachten zullen inspannen. Laten wij dus vaststellen wat ons te doen staat'.

'Goed gesproken', antwoordde de Linar, 'en als de heeren willen luisteren, zou ik graag het plan willen ontvouwen, dat mijns inziens de meeste kans van slagen biedt'.

'Wij zijn geheel en al aandacht'.

'Welnu, ik wilde voorstellen, dat wij gebruik makend van hetgeen wij tot heden ontdekt hebben, trachten het spoor van de Broeders terug te vinden. En ik geloof, dat wij dit het beste zouden kunnen doen op de volgende wijze. Wij moeten van elkander scheiden en ieder onzen eigen weg gaan'.

‘Van elkander scheiden’, riep lord Nibblington, ‘daar zou ik tegen zijn’.

‘Het idee lijkt mij ook minder goed’, merkte de Tournel op.

‘Laat ik u duidelijk maken, hoe ik het bedoel’, antwoordde baron de Linar. ‘Het heeft zeker veel voor, indien wij bijeen blijven, maar het heeft ongetwijfeld nog meer tegen. We maken het daardoor onze tegenstanders gemakkelijker van ons doen en laten op de hoogte te komen en ons te treffen. Want wij moeten wel in het oog houden, dat zij geen aanval van ons zullen afwachten, doch probeeren zullen ons zoo spoedig en zoo goed mogelijk onschadelijk te maken. En dit zal hen moeilijker vallen, indien wij niet bijeen blijven’.

‘Daar is veel van waar’, viel lord Nibblington hem in de rede, ‘en het zal goed zijn, als we de Broeders niet steeds op onze hielen hebben. Voor onze veiligheid zou de voorgestelde maatregel goed zijn, doch het verlamt ongetwijfeld onze actie indien ieder op zich zelf gaat werken’.

‘Dat ben ik geheel met u oneens, ik meen integendeel, dat wij intensiever zullen gaan werken. En mijn bedoeling is ook niet, dat wij onze nasporingen zullen doen, geheel van elkander gescheiden. Neen, maar laat ieder van ons een spoor volgen, misschien gelukt het aan één de misdadigers te ontdekken’.

‘Hebben deze dan zoovele sporen nagelaten?’

‘Genoeg om ons alle drie werk te verschaffen. Laten wij eens nagaan, hoe wij te werk dienen te gaan. Ten eerste dan hebben wij aanknoopingspunten te Sens. Er kan daar onderzocht worden, wie het huis huurde, waarin wij gevangen gehouden werden en aan wie het landgoed toebehoorde, waar de gewonde door ons is afgehaald. Natuurlijk zijn ook daar de vogels al lang gevlogen, maar misschien vindt men er een leiddraad, die de opsporing der Broeders tengevolge kan hebben. Het is mijn oordeel evenwel, dat wij het onderzoek daar gerust kunnen overlaten aan den energieken commissaris. Als er iets te Sens te ontdekken valt, zal hij het zeker doen’.

‘Dat ben ik met u eens’, sprak de Tournel.

‘Welnu, dan is het onze taak de onderzoekingen te Parijs voort te zetten. En nu kunnen wij van drie dingen gebruik maken’.

‘Welke zijn die?’ vroeg de lord.

‘Ten eerste weten wij, dat onder de bedienden van de Tournel een verrader schuilt, een handlanger van de schurken, die onzen ondergang gezworen hebben. Anders toch hadden de Broeders niet op de hoogte kunnen zijn van onze plannen, niet kunnen weten, dat wij te Sens wilden uitstappen. Het is dus zaak, nauwkeurig te onderzoeken, wie van de bedienden de verrader geweest is. Ontdekken wij hem, dan is ons een weg geopend om achter de waarheid te komen omtrent het geheime genootschap, dat wij vernietigen willen’.

‘De kans is gering’, zei de graaf.

‘Het is een kans, hoe gering dan ook en wij mogen zelfs de kleinste kans niet versmaden. Maar er staan ook nog andere wegen open. Gij herinnert u misschien nog, hoe wij bij ons wegtijden van uit het raam tegenover uw woning bespied werden. Vandaar ook is de vergiftige pijl afgeschoten, die u moest dooden. Welnu, een nauwkeurig en voorzichtig onderzoek naar den persoon of de personen, die daar gehuisvest waren of misschien nog zijn, biedt ons een tweede kans’.

‘En de derde?’

‘De derde hebben wij in het stomme meisje’.

‘Gij bedoelt, dat zij zal gaan spreken?’

‘Dat kan nog lang duren, maar wij kunnen niettemin door haar ook voor zij genezen is, waardevolle inlichtingen bekomen. Wij moeten onderzoeken, wie zij is, vanwaar zij komt, met wie zij in betrekking gestaan heeft en zoo zullen wij misschien kunnen ontdekken, waarom men haar wilde ontvoeren, wie de mannen waren, uit wier handen gij, de Tournel, het kind gered hebt. Het onderzoek zal moeilijk zijn, geduld en overleg vorderen, maar wij moeten en willen immers niets onbeproefd laten om ons doel te bereiken’.

‘Zeker niet’, antwoordde lord Nibblington, ‘gij hebt den stand van zaken met veel juistheid uiteen gezet. Uw voorstel komt mij thans begrijpelijk voor. Gij wilt ongetwijfeld dat wij naar alle drie de kanten tegelijk beproeven ons het noodige licht te verschaffen’.

‘Juist, en om dit te doen zou ik voorstellen, dat ieder van ons afzonderlijk in een der drie aangegeven richtingen een onderzoek instelde’.

‘Ja’, zei de Tournel peinzend, ‘dat zou toch de beste werk-

wijze kunnen zijn. Als ik mij bijvoorbeeld belastte met het onderzoek naar de afkomst, de vroegere woonplaats, enzoovoort van het onbekende meisje. Maar neen, misschien was het beter, indien ik tracht op te sporen, wie mijner bedienden een handlanger der Broeders is'.

'Laat Nibblington zich dan belasten met de taak, die gij eerst op u wildet nemen, dan zal ik beginnen met het huis tegenover uw woning. Ik beken, dat ik dit gaarne zou doen, want al lijkt u die kans gering, ik heb zoo'n idee, dat daar wat te ontdekken valt', sprak baron de Linar.

Deze schikking werd de beste gevonden.

'Als het dan aldus besloten is', zei de Tournel, 'zal ik u, mijn vrienden, vertellen waar het meisje verborgen is. Ik laat haar verplegen in een klooster, klein en onbekend, dat ligt vlak buiten de stad Rennes. Tot heden heb ik dit aan niemand toevertrouwd en de Broeders des Verderfs kunnen in de verste verte niet vermoeden, waar het meisje verblijf houdt. Als gij haar bezoeken wilt, Nibblington, zal ik u een brief voor de overste van het gesticht medegeven.

Deze is in het geheim ingewijd. Zij is een nicht van mij en bij haar wordt het ongelukkige meisje liefderijk verpleegd'.

'Zou zij nog in denzelfden toestand verkeeren?' vroeg lord Nibblington.

'Zeker, mijn nicht beloofde mij zoo spoedig er eenige verbetering te constateeren viel, mij daarvan bericht te zullen zenden. En dit bericht bereikte mij tot heden niet. Het zou gegeven worden door middel van een advertentie in een bepaalde courant. Dit natuurlijk, omdat de Broeders die tot alles in staat zijn, wel eens mijn brieven zouden kunnen onderscheppen'.

'Nu', zei lord Nibblington, 'laat het onderzoek naar dit meisje aan mij over. Ik zal voorzichtig zijn'.

De Tournel zag op zijn horloge.

'Wacht', zei hij, 'het is vijf uur, de couranten zullen verschenen zijn. Ik zal het blad laten komen, wij moeten zien of misschien niet hedenavond de overste van het gesticht ons bericht zendt. Het zou zeer toevallig zijn, maar het is niettemin mogelijk'.

Hij belde en verzocht den bediende, die terstond verscheen

hem de avondbladen te brengen. Deze bracht ze en de Tournel doorliep vlug de advertentiekolommen.

Eensklaps slaakte hij een kreet van schrik en liet het blad uit de handen vallen.

Zijn vrienden zagen hem vragend aan, doch het eerste oogenblik sprak hij geen woord.

'Maar wat is er?' riep de Linar, 'spreek dan toch'.

'Lees', sprak de Tournel, 'en gij zult alles begrijpen'.

Hij wees de beide anderen een kleine advertentie aan.

Deze verslonden haar met de oogen en wat lazen zij?

Een paar regels slechts, maar de zin ervan was hen overduidelijk. 'Kom terstond, zij is verdwenen'. Deze weinige woorden zeiden hun alles.

'O', riep lord Nibblington woedend, 'zijn die kerels dan tot alles in staat? Vermogen zij dan alles? Over welke middelen beschikken zij dan toch?'

'Ik weet het niet', antwoordde de Tournel neerslachtig, 'ik weet het niet, het zijn ware duivels. Maar dit is zeker, wij zullen hen het meisje weer ontrukken. Niets blijft ons over dan terstond naar Rennes te vertrekken'.

'Gij wilt daarheen gaan?' vroeg de Linar, 'en onze afspraak dan?'

'O daaraan kunnen wij ons thans niet houden. Dit bericht heeft alles veranderd. Voor alles moeten wij het meisje weer zien op te sporen. Ik wil daaraan medewerken'.

'Nu goed', antwoordde de Linar, 'dan stel ik voor, dat gij beiden naar Rennes vertrekt om daar naar omstandigheden te handelen, dan zal ik te Parijs blijven, om hier het onderzoek voort te zetten'.

De anderen stemden daarin terstond toe, men sprak nog af, hoe men elkaar bericht zenden zou, indien of te Rennes of te Parijs iets ontdekt werd en een paar uur later zaten graaf de Tournel en lord Nibblington in den trein naar Rennes, terwijl de Linar zich opmaakte om binnen Parijs zijn onderzoekingen aan te vangen.

De Tournel en Nibblington kwamen in den nacht te Rennes aan, te laat om nog iets te ondernemen en ze konden niets anders doen dan een hotel opzoeken om tot den volgenden morgen te wachten.

Lord Nibblington sliep dien nacht als een roos, maar de Tournel was dit onmogelijk. Een zonderlinge onrust had zich van hem meester gemaakt, hij voelde zich diep ontroerd bij de gedachte, dat de ellendelingen zich weder van het ongelukkige meisje hadden meester gemaakt en hij maakte zichzelf allerlei verwijten, dat hij misschien door een andere onvoorzichtigheid de Broeders op het spoor gebracht had van haar verblijf. Maar dat was toch ook niet mogelijk, hoewel hij zich anders niet begrijpen kon, hoe zij achter het geheim zouden zijn gekomen.

Den volgenden morgen al vroeg begaf hij zich met zijn vriend op weg naar het klooster waar zij zijn nicht de overste in groote ontsteltenis aantroffen. Deze bevestigde, dat het stomme meisje verdwenen was, betuigde, dat zij alle voorzichtigheidsmaatregelen genomen had en nog niet begreep, hoe men het ongelukkige kind op het spoor gekomen was en had kunnen ontvoeren.

'Ach', zei zij, 'ik had uw ernstige waarschuwing zoo goed ter harte genomen; mijn zusters en ik, wij spraken met niemand over het arme meisje, wij verzorgden haar en bewaakten haar steeds nauwkeurig. Trouwens dit kostte ons weinig moeite. Zij was volgzaam en gewillig en gevoelde zich in deze rustige omgeving zeer gelukkig. Zoo scheen het althans. Ons leek het of zij in haar geestvermogens gekrenkt was en haar geheugen verloren had. Nooit sprak zij een woord, maar haar blikken toonden, dat zij ons dankbaar was. Natuurlijk trachtte ik het sluimerend bewustzijn weder te wekken en hoewel mij dit niet gelukte, meende ik toch daarmee op den goeden weg te zijn. Het meisje was van een zuidelijk type. Zij scheen mij al dadelijk eer een Italiaansche of Spaansche van afkomst dan een geboren Fransche en ik meen te moeten gelooven, dat zij een Italiaansche was. Ik zal u zeggen waarom. Wij namen haar dikwijls mede naar de kapel en het scheen, dat het orgelspel en het gezang der zusters haar wondergoed bevielen. Zij luisterde steeds met aandacht, haar blik scheen het wezenlooze te verliezen en vooral wanneer wij muziek uitvoerden van Italiaansche meesters scheen ze zeer ontroerd. Soms kreeg zij tranen in de oogen, het was dikwijls of zij de melodie mede wilde zingen en zich het gezang van vroeger herinnerde. Ik meende daarom te mogen besluiten, dat zij wellicht deze muziek van vroeger kende. Wij hebben hier een zuster die Italiaansche

liederen kent en deze noodigde ik uit nu en dan voor haar zoo'n lied te zingen. De proef leverde uitstekende resultaten. Ze had de Italiaansche taal beslist eerder gehoord, want deze maakte op haar diepen indruk'.

'Uwe mededeelingen zijn zeer belangrijk', sprak lord Nibblington, 'u heeft inderdaad met bewonderenswaardig overleg gehandeld'.

'Verder, verder', drong de Tournel aan, 'vertel ons alles wat gij weet'.

'Ja, wat zal ik zeggen. Gistermorgen is het meisje gaan wandelen in den kloostertuin, zooals zij gewoonlijk iederen morgen deed. Ons klooster ligt hier achteraf, zooals gij weet, een heel eind van den straatweg. En dan de tuin is door een hoogen muur omringd. Welnu, van deze wandeling is zij niet teruggekeerd. Zij is gevlucht of ontvoerd, hoewel ik niet vatten kan, hoe dit toch mogellijk was'.

'Gij weet verder geen bijzonderheden, er is niets anders voorgevallen, gij hebt geen vreemden gezien?'

'Neen, wij hebben niets verdachts opgemerkt en dat is juist het merkwaardigste, dat schijnt er op te wijzen, dat het meisje niet ontvoerd doch gevlucht is, wat ik evenwel ook weer niet aannemen kan'.

'Waarom niet?'

'Welke redenen zou zij gehad hebben om te vluchten. Zij was hier beslist gaarne, zij had zich aan de zusters gehecht, zij probeerde nooit te voren hier weg te komen. En dan hoe is zij buiten gekomen, waar is zij gebleven? Zij was toch stom en als zij zich hier ergens in den omtrek vertoond had, zou ik dit thans weten. Ik heb door den tuinman van ons gesticht daarnaar bij de boeren in den omtrek laten informeeren, doch deze wisten van niets. Ook kon zij niet zonder hulp ontvlucht zijn. De tuindeur was gesloten en moet van buiten geopend zijn met een valschen sleutel, want wij missen geen enkelen sleutel. Het is in ieder geval, wat er dan van zijn moge, een raadselachtige verdwijning'.

'Hoe raadselachtiger, des te duidelijker is het, dat hier de Broeders de hand in het spel hebben', fluisterde lord Nibblington den graaf de Tournel in het oor.

Deze vroeg:

‘Zouden wij den tuin mogen zien?’

‘Natuurlijk wel’, was het antwoord, ‘ik zal u voorgaan’.

Men ging nu naar den ruimen kloosterhof, die omringd was door een flinken tuinmuur. Achter in den tuin was een stevige eikenhouten deur.

‘Ja wij vonden die open, hoewel wij zeker weten, dat 's morgens de deur nog gesloten was’.

‘En het slot was niet stuk?’

‘Volstrekt niet, kijk de sleutel draait nog zeer goed om’.

‘Mag ik eens even dien sleutel om hem aan de buitenzijde te probeeren?’

De lord kreeg den sleutel, hij trok de deur dicht en opende die toen met den sleutel.

‘Gij hebt gelijk, maar vermist gij geen sleutel?’

‘Neen, wij hebben daarvan drie exemplaren en die hebben wij nog’.

‘Hm’, mompelde de lord, ‘men kan toch ook niet zeggen dat het een alledaagsch slot is’.

Hij haalde een loupe uit zijn zak en onderzocht nauwkeurig het slot aan de buitenzijde van de deur.

‘Merkt ge er iets bijzonders aan?’ vroeg de Tournel.

‘Zeker, er zit was in het slot’.

‘Wat besluit gij daaruit?’

‘Wel, daaruit valt zeer veel te besluiten. Er is van het slot een wasafdruk genomen. Er is dus een dag voor de ontvluchting of reeds eerder iemand geweest, die van het slot een wasafdruk genomen heeft. Natuurlijk met het doel een sleutel te laten vervaardigen, die op dit slot past’.

‘Inderdaad, dat is zeer waarschijnlijk’.

‘Welnu, daaruit besluiten we dus reeds dat het meisje met haar wil of tegen haar wil moet ontvoerd zijn’.

‘Wat helpt het ons of wij dat weten?’

‘Zeer veel helpt het ons misschien. Er is niemand gezien hier op den morgen der ontvoering, niet waar? Dat is wel zeer ongelukkig. Maar wij weten nu dat hier reeds eerder iemand geweest moet zijn om een wasafdruk van het slot te nemen. Het is zeer wel mogelijk dat die persoon toen wel gezien is’.

De overste van het klooster had aandachtig toegeluisterd.

‘Voor een dag of vijf’, zeide zij, ‘zagen wij hier een dame per fiets. Zij scheen een schilderes, tenminste zij voerde schildersgereedschappen met zich en het leek of zij hier in den omtrek studies maakte.

Andere vreemden zijn hier niet gezien. Men kan toch niet veronderstellen, dat die vreemde dame bij de ontvoering in het spel zou zijn?’

‘O, waarom niet?’ riep de Tournel levendig, ‘met betrekking tot de Broeders kan men alles veronderstellen’.

‘Andere vreemde menschen niet gezien, zegt u?’ vroeg lord Nibblington.

‘Neen. Ik kan dit zoo stellig zeggen, omdat wij hier alle menschen uit den omtrek kennen. Het is hier buitengewoon stil en als er dus eens een vreemde komt, wordt deze wel opgemerkt, zoo al niet door ons, dan wel door de menschen die op de beide pachthoeven hier dichtbij wonen’.

‘We danken u ten zeerste voor uw inlichtingen’, zei lord Nibblington met een buiging, en zich tot de Tournel keerend, vervolgde hij:

‘Willen wij thans niet ons onderzoek in den omtrek voortzetten? Als de overste het goed kan vinden, komen wij straks terug’.

Aldus werd afgesproken en de beide edellieden verlieten den tuin nu door dezelfde deur, door welke het stomme meisje eveneens gegaan moest zijn.

Zij kwamen op een mullen zandweg, die met kreupelhout omzoomd was en zagen niet ver weg de beide boerderijen liggen, van welke de overste gesproken had. Naar de eerste van deze boerenhuizen richtten zij hun schreden. Dicht bij het huis was een oude boer met een jongen, die blijkbaar zijn zoon was, aan veldarbeid bezig.

De eenvoudige landlieden groetten de beide vreemdelingen beleefd.

‘Wel mannen’, zei de graaf de Tournel, ‘laat den arbeid even rusten. Gij kunt thans op gemakkelijker wijze eenige franken verdienen, indien gij op onze vragen antwoorden wilt’.

De beide boeren keken vreemd op, maar de oudste antwoordde:

‘Daar zeggen wij geen neen op, mijnheer.... Vraag hetgeen gij van ons wilt weten’.

‘Vertel mij dan eens, komen hier dikwijls vreemdelingen?’

‘Bijna nooit, mijnheer, het is hier erg afgelegen. En dan deze streek heeft weinig natuurschoon. Aan de andere zijde van Rennes is het drukker’.

‘Als er dus vreemdelingen hier komen, valt u dit natuurlijk wel op?’

‘O, zeker, mijnheer, dat spreekt immers vanzelf’.

‘Welnu, ik zal u tien franken geven, indien gij mij precies vertelt, hoeveel vreemdelingen gij hier gezien hebt en als gij mij hun uiterlijk zoo goed mogelijk beschrijft’.

‘Dat zou te veel zijn, mijnheer, ik zou dat geld al heel gemakkelijk verdienen’.

‘Dat doet er niet toe, vertel slechts wat gij weet. Gij bewijst er niet slechts ons een grooten dienst mede, maar ook de overste van het klooster hier’.

‘In dat geval, mijnheer, zou ik u ook zonder eenige belooning, grootere diensten willen bewijzen, dan die welke gij van mij vraagt. Maar ter zake. De eenigste vreemdelingen, welke ik hier in de laatste week gezien heb, zijt gij beiden en eenige dames’.

‘Eenige dames? zeg mij wat gij van haar weet’.

‘Het is weinig, mijnheer. Voor een dag of vier zwierf hier een juffrouw rond op de fiets, die hier zoowat boomen en akkers scheen uit te teekenen en ook de achterzijde van het klooster teekende’.

‘Hebt gij haar gesproken of van dichtbij gezien?’

‘Gesproken niet, mijnheer, maar het was een lange dame, donker van uiterlijk. Zij was eenvoudig gekleed, meer kan ik van haar niet vertellen’.

‘Maar gij spreekt van eenige dames’.

‘Dat komt nog mijnheer, dat komt nog. Gisterenmorgen reden hier op fietsen voorbij twee dames. Ik zelf heb ze niet gezien, maar mijn zoon hier zag hen, niet waar Pierre?’

‘Ja zeker, vader. Ze hadden beiden nog wel petten op, dat ziet men hier van meisjes niet veel en zij reden zeer vlug. Maar dat heb ik wel gezien, dat de eene lang en donker was.

Zij leek mij de schilderes toe, die voor eenige dagen hier ook was. De andere was jonger en kleiner'.

'Hebt gij anders niemand hier gezien?'

'Neen mijnheer, het spijt me dat ik u niet meer inlichtingen kan geven'.

'Maar hebt ge verder niets bijzonders opgemerkt?'

'Volstrekt niets, mijnheer. Het spijt mij, dat wij u niet van dienst kunnen zijn'.

'Uw inlichtingen zijn zeer belangrijk', zei nu de lord, die zwijgend had toegeluisterd.

En de Tournel trok zijn beurs en gaf den ouden boer het beloofde tien francs-stuk, dat deze eerst niet wilde aannemen.

Toen verwijderden zich de beide vrienden en liepen in gedachten voort naar de andere boerderij, waar zij evenwel niets bijzonders vernamen.

Op hun terugweg naar het klooster bespraken zij het gehoorde.

'Hebt gij uw conclusies reeds getrokken?' vroeg de Tournel, die reeds dikwijls bemerkt had hoe scherpzinnig lord Nibblington redeneerde.

'Ja, zeker', antwoordde deze, 'maar zeg mij eerst, wat dunkt u van dat alles?'

'Ik weet niet, wat ik er van denken moet. Ik zou wel mijn gevolgtrekkingen kunnen maken, maar zij lijken mij te onwaarschijnlijk'.

'Welnu, welke gevolgtrekkingen bedoelt gij?'

'Deze: Het stomme meisje is ontvoerd door een vrouw. Die vrouw, hoe dat komen we misschien nimmer te weten, is het gelukt haar verblijf op te sporen. Zij heeft een afdruk genomen van het slot van de tuindeur en is gisterenmorgen terug gekomen om met het meisje te vertrekken. Beiden zijn per rijwiel vertrokken'.

'Waarom lijken u deze gevolgtrekkingen zoo onwaarschijnlijk?'

'Wel, als we aannemen, dat het meisje op deze wijze ontvoerd is, dan moet zij vrijwillig zijn medegegaan'.

'Ja, dat is noodzakelijk'.

'Juist en wij moeten toch aannemen, dat de dame, die haar medevoerde, bij de Broeders behoort'.

‘Dat is inderdaad wel te denken’.

‘Maar ik kan niet gelooven, dat het meisje zich vrijwillig weer in de macht van de schurken zou hebben begeven, uit wier handen ik haar redde’.

‘Dat lijkt mij ook onwaarschijnlijk’.

‘Welnu?’

‘Wat volgt daaruit?’

‘Dat onze veronderstellingen onjuist moeten zijn’.

‘Neen’, weersprak lord Nibblington, ‘dat volgt daaruit volstrekt niet. We kunnen niet aannemen, dat die schilderes hier toevallig rondzwierf, we kunnen evenmin gelooven dat gistermorgen, toen het arme meisje ontvoerd werd, die dame weer toevallig hier voorbij reed met een jong meisje. Neen, dat jonge meisje is uw beschermelinge, daaraan kan geen twijfel bestaan’.

‘Maar daarmede is niet de tegenstrijdigheid opgelost, waar ik u op wees. Of wilt gij veronderstellen, dat die dame niet met de Broeders in betrekking zou staan’.

‘Geenszins, ik durf zelfs veronderstellen, dat die dame ons nader bekend is’.

‘Gij meent?’

‘Ik meen, dat zij degene is, die reeds vaker ons pad gekruist heeft, de dame aan wie ik mijn leven te danken heb, door het tegengift, dat zij ons bezorgde. Zij die u waarschuwde en later in den trein ons het briefje deed toekomen om ons te bebewegen niet te Sens uit te stappen’.

‘Ik heb daaraan ook gedacht. Evenwel tot heden heeft die dame althans met ons medegewerkt, ons geholpen. En nu zou zij ons juist tegenwerken. Hoe is dat te verklaren?’

‘Ik weet het niet, maar de veronderstelling die ik maakte, lijkt mij de minst onwaarschijnlijke, ik weet geen betere, hoewel ik toegeef, dat er zoo zeer veel raadselachtigs overblijft’.

‘Maar ik meende vroeger, dat wij de hulp, die wij van de onbekende dame ontvingen, juist te danken hadden hieraan, dat wij het stomme meisje hielden uit de handen van de Broeders’.

‘Dat is wel zoo goed als zeker’.

‘Maar als dat door u zoo goed als zeker geacht wordt, hoe

kunt gij dan meenen, dat diezelfde onbekende thans het meisje weer in handen van de schurken zou overleveren?'

'Dat meen ik ook niet. Neen ik vermoed eerder, dat zij op eigen gelegenheid het meisje meegenomen heeft. Het arme kind scheen met haar bevriend, anders zou het zoo gewillig niet zijn meegegaan'.

'Maar het was onder onze bescherming veilig, waarom behoefde zij het dan te vervoeren?'

'Gij vergeet, vriend', antwoordde lord Nibblington, 'dat zij het meisje te ontdekken wist. Wat is nu waarschijnlijker dan te veronderstellen, dat ook de Broeders er achter gekomen zijn, dat het meisje hier vertoefde. Kon zij het niet ontvoerd hebben, juist om te beletten, dat dit door de schurken zou geschieden?'

'Inderdaad', zei de Tournel getroffen, 'dat is een scherpzinnige redeneering, zoover had ik nog niet doorgedacht, het kan zijn, zooals ge zegt'.

Men was den tuin van het klooster weder binnengetreden. De overste had gezorgd, dat de heeren een stevig ontbijt klaar vonden staan en zij waardeerden deze gastvrijheid zeer, want in hun ijver hadden zij dien morgen nog niets gebruikt.

'Laat ons eerst eten', zei lord Nibblington opgewekt, 'wij moeten onze krachten sparen, er blijft ons nog veel te doen'.

Na het ontbijt keerden zij naar Rennes terug en natuurlijkerwijs overlegden zij onderweg, wat hen te doen stond.

'Hm', zei de Tournel, 'het zal ons bijzonder moeilijk vallen de twee dames op te sporen. Bij het klooster werden zij opgemerkt, maar natuurlijk zoodra zij op den grooten weg kwamen, heeft niemand meer op haar gelet. Zij zijn, naar wij mogen opmaken uit hetgeen de boeren ons vertelden, naar Rennes gereden en ze kunnen reeds lang naar Parijs vertrokken zijn. Men kan met evenveel succes zoeken naar een speld in een hooiberg'.

'Gij hebt gelijk, wij kunnen terloops informeeren naar de fietsende dames, doch ik geloof evenmin, als gij, dat het succes, om haar thans te vinden, groot zal zijn'.

'Wij zullen dus niet lang hier blijven en onze onmacht erkennen'.

'Ho, ho, nu zijt ge ondankbaar. Me dunkt, dat wij zeer veel

ontdekt hebben dat ons verheugen kan en dat we ons omtrent het lot van het gevluchte meisje niet zeer ongerust behoeven te maken'.

'Het is waar, maar wij zijn dan toch het spoor van de misdadigers kwijt'.

'Ik meende dat wij hier juist een schoone gelegenheid hadden hen op het spoor te komen'.

'Ik begrijp u niet'.

'Luister. De dame, die het kind ontvoerd heeft, moet zij zijn, die ons altijd nog heeft geholpen. Zij is dus een vijandin van de schurken, die wij vervolgen en toonde zich onze vriendin. Ook zij was bevriend met het stomme meisje, want dit blijkt uit alles. Als zij nu dit meisje ontvoert, dan kan het niet zijn om haar tegen ons te beschermen, doch om haar uit de macht der Broeders te houden. Daaruit besluit ik, dat zij wist of vermoeden kon, dat de Broeders weder de hand op het jonge meisje ging leggen. Gij weet zoo goed als ik, hoe voortreffelijk die onbekende steeds op de hoogte bleek te zijn van de plannen der schurken. Als zij dus gemeend heeft het meisje voor hen te moeten beveiligen, dan is dit vast op goeden grond geschied. Hieruit volgt, dat de Broeders, die niet kunnen weten, dat het meisje gevlucht is, pogen zullen zich van haar meester te maken. Daarom stel ik voor hier eenige dagen te blijven, om af te wachten, wat er gebeurt. Wij kunnen het meisje helaas voor hun aanslagen niet beveiligen op dit oogenblik, maar wij kunnen op deze manier nog eens trachten met de Broeders in aanraking te komen. Dat is toch ons doel, niet waar?'

'Zeker', riep de Tournel met drift, 'en liefst in zeer onzachte aanraking ook, zoodat het hen heugen zal. O, ik haak naar het oogenblik, dat we de schurken in onze macht zullen krijgen en dat we alle geheimen hebben opgelost, die ons omringen'.

'Ik ben niet minder verlangend dan gij, doch laten wij met overleg te werk gaan en niet de geringste kans verzuimen, die voor ons van eenig belang zijn kan'.

Zij vroegen onderweg nog bij eenige landlieden of die zich een tweetal fietsende dames herinnerden maar de een had ze gezien, een ander niet en een derde beweerde, dat hij drie

dames op den weg had zien rijden. De quaestie was, dat dames per fiets op den straatweg volstrekt niet zeldzaam waren, wat het volgen van het spoor van het ontvluchte stomme meisje zeer moeilijk of liever tamelijk wel onmogelijk maakte.

De beide vrienden staakten dit onderzoek dan ook al spoedig, zij gingen zich liever inspannen om de Broeders te ontdekken. Daarvoor moest het klooster bewaakt worden, wat zij inderdaad met veel geduld en overleg deden. Zij hielden de bewaking langer dan acht dagen vol en nu eens als een paar veldarbeiders gekleed, dan weer als toeristen, die de landstreek bezochten, zorgden ze ervoor, dat men het klooster niet onbemerkt kon naderen of bespieden, laat staan een aanslag kon plegen op iemand binnen de muren. En zoo'n aanslag verwachtten zij toch, want de Broeders zouden zich van het stomme meisje willen meester maken en volgens de redeneering van lord Nibblington, konden zij niet weten, dat het meisje daar niet meer vertoefde.

Evenwel, hun geduld werd op zeer zware proef gesteld en ten slotte toch niet beloond, want tien dagen, nadat zij met de bewaking begonnen waren, gebeurde er iets onverwachts. Zij zwierven in den omtrek van het klooster rond, toen zij daar iemand zagen aankomen wandelen, die hen in de verte reeds zeer bekend voorkwam.

‘Het is de Linar’, riep Nibblington opgewonden, ‘hij komt ons opzoeken, ha, misschien is hij gelukkiger geweest dan wij’.

‘Het is mogelijk, maar ik vrees van niet. Wellicht is hij het spoor bijster geraakt en komt hij ons opzoeken om te vernemen of wij verder gekomen zijn’.

‘We zullen het spoedig weten’, antwoordde de lord. Zij liepen op de Linar toe en reeds van verre groette deze hen. Spoedig had men elkaar nu bereikt en de vrienden drukten elkander de hand, verheugd, dat zij weder bijeen waren.

‘Wel?’ vroeg de Tournel, ‘hebt gij iets ontdekt?’

‘Zeker’, bevestigde de Linar, ‘zelfs zeer belangrijke dingen. Maar ik vertel ze u niet, voordat gij mij verteld hebt, waarom gij hier zoolang gebleven zijt, daar toch het meisje ontvlucht is. Ik heb mijn redenen om dit te vragen’.

‘Nu goed’, antwoordde de Tournel, ‘wij bleven het klooster bewaken, omdat wij meenden, dat het meisje ontvlucht is buiten

toedoen van de Broeders des Verderfs, die van haar vlucht niets weten en daarom waarschijnlijk nog zullen komen om haar te ontvoeren'.

'Welke redenen hebt gij om dit te verwachten?'

'Ik zal het u zeggen', antwoordde lord Nibblington en hij vertelde nu, wat zij ontdekt hadden en welke gevolgtrekkingen zij daaruit meenden te mogen maken.

De Linar luisterde aandachtig toe en knikte herhaalde malen met het hoofd ten teeken van instemming.

'Uw opvattingen', zei hij, 'strooken wonderwel met de mijne, mijn ontdekkingen leiden in dezelfde richting'.

'Hoe', riepen de beide anderen tegelijkertijd, 'gij zoudt iets ontdekt hebben aangaande de geheimzinnige dame?'

'Zeker, en ook aangaande het stomme meisje'.

'Ha, dan hebt gij uw tijd beter besteed dan wij'.

'Toch niet, maar ik heb meer geluk gehad dan gij, dat is alles. Ik zei u reeds, dat uw conclusies met de mijne overeenstemmen. Dit is inderdaad zoo. Ook meen ik te weten, dat het meisje niet ontvoerd is door de Broeders, doch vrijwillig met de dame zal zijn medegegaan, die ons reeds zoo dikwijls geholpen heeft. Maar ik geloof tevens, dat uw wachten hier op de schurken tevergeefs is. Zij zullen niet geweten hebben, waar het meisje zich bevond, zij hadden haar nog niet ontdekt'.

'Maar dan begrijp ik niet, welke reden die dame gehad heeft om het meisje te ontvoeren'.

'Ik ken die reden ook niet, maar als gij weet, welke betrekking er tusschen die twee bestaat, zult ge mij toegeven, dat daarvoor verschillende redenen bestaan kunnen'.

'Maar hoe heeft zij dan toch de plaats ontdekt, waar ik het stomme meisje heb heengebracht?'

'Nu, de Tournel, men kan niet overal aan denken, maar gij hebt het haar wel zeer gemakkelijk gemaakt'.

'Ik begrijp u niet'.

'O, zij heeft zeer logisch geredeneerd, dat is alles. Zij begreep wel, dat gij het kind hier of daar ter liefderijke verpleging zoudt hebben laten opnemen. Het lag voor de hand, dat gij het slechts zoudt toevertrouwen aan iemand, die gij kendet. Welnu zij snuffelde uw familie na en bevond, dat gij een nicht had, die overste was in een klooster en toen trok zij de voor de

hand liggende conclusie, dat gij deze wel het meisje zoudt hebben toevertrouwd. Een vrouw is listig en deze is geschoold bij de listigste schurken die er bestaan, bij de Broeders des Verderfs'.

'Dus zij behoort tot hen, maar hoe zijt gij dit alles te weten gekomen, vertel ons toch, wat gij ontdekt hebt'.

'Goed', antwoordde de Linar, 'laat ons naar Rennes terugkeeren en ik zal u het geheim oplossen van de onbekende dame en het ongelukkige meisje, dat haar spraak verloren heeft'.

V.
Signora chiarina.

De Linar begon aldus zijn verhaal:

'Gij weet welke taak ik op mij genomen had, toen gij beiden hierheen waart gegaan, teneinde onderzoek te doen naar het stomme meisje, dat zoo onverwacht verdwenen is. Ik zou langs een anderen weg de Broeders des Verderfs op het spoor trachten te komen, daarbij gebruik makend van een vermoeden, waaraan gij beiden niet zoo heel veel waarde hebt gehecht. Toch is gebleken, dat ik niet heb misgezien, want ik ben in mijn nasporingen gelukkiger geweest, dan gij beiden, wat ik mij zelf echter allerminst als een verdienste kan toerekenen. Immers een samenloop van omstandigheden voerde mij tot ontdekkingen, die ook gij als zeer belangrijk zult erkennen, omdat zij veel ophelderen van hetgeen ons tot heden duister en onbegrijpelijk moest zijn. Ter zake dus.

Ik begon met een onderzoek in te stellen, ten einde te weten, wie van uwe bedienden, de Tournel, tot de Broeders behooren kon. Nu daar kwam ik spoedig achter met behulp van uw trouwen kamerdienaar Jean. De verrader moest zijn een zekere Charles, die nog niet lang in uw dienst was en die voor eenige dagen pas verdwenen is. De leider van de misdadigers is een schurk, maar dat hij voorzichtig is en overal aan denkt, dat moet men toegeven. Zoodra wij weer vrij te Parijs waren, heeft hij den spion natuurlijk bevel gegeven uw dienst te verlaten. Hij zou begrijpen, dat wij vermoeden konden, dat een uwer bedienden den verrader speelde en hij heeft ons den

weg afgesneden om door de ontdekking van dien verrader op het spoor der misdadigers te komen.

Dat was alzoo een tegenvaller voor mij, doch meer geluk had ik met mijn andere nasporingen, die betroffen een persoon of de personen die het huis bewoonden, tegenover het uwe tijdens den eersten aanslag met den vergiftigen pijl.

Ik ging zelf, vermomd natuurlijk op het huren van kamers uit en kwam in de bewuste woning, waar meerdere vertrekken disponibel waren. En ik huurde de kamer, waar ik bij ons vertrek voor het raam iemand had gezien, die ons blijkbaar bespionneerde. Van dat raam uit moest ook het pijltje uw hand getroffen hebben, lord Nibblington. Ik informeerde natuurlijk naar den vorigen huurder van deze gemeubileerde vertrekken en ik vernam dat het een heer geweest was, die de kamer voor een maand gehuurd had, doch haar slechts een goede acht dagen gebruikte. Op mijn voorzichtig gestelde vragen vernam ik voorts nog, dat die heer veel binnenshuis verbleef en enkele malen bezoek ontving ook van een dame die mij beschreven werd. In die beschrijving meen ik haar te herkennen, die ons reeds eenige malen ter hulp kwam door haar tijdige waarschuwingen. Waar die heer echter gebleven was, kon men mij niet zeggen, hij had goed betaald, was niet lastig geweest, weinig spraakzaam, dat was alles wat men mij van hem vertellen kon.

Ik schoot niet op en wanhoopte reeds of ik mijn doel zou bereiken, toen ik door een toeval tot een zeer belangrijke ontdekking kwam.

Ik heb u reeds medegedeeld, geloof ik, dat de kamers gemeubileerd waren. Welnu op den tweeden avond had ik mij in een luien stoel geworpen om eerst ernstig na te denken over hetgeen mij te doen stond. Ik peinsde en dacht, maar kon geen uitweg vinden. Ik wandelde eens de kamer op en neer, doch dat hielp evenmin en van verveling nam ik toen eenige tijdschriften ter hand, die of aan den verhuurder der kamers behoorden of door een vroegeren huurder achter waren gelaten.

Ik bladerde er onverschillig in, toen mijn aandacht getrokken werd doordat er zich tusschen de afleveringen eenige Italiaansche muziektijdschriften bevonden, die een goed half jaar oud waren.

Ik ben een hartstochtelijk liefhebber van muziek en natuurlijk trokken dus die tijdschriften mijn aandacht. Ik bladerde ze met eenige zorg door en eensklaps uitte ik een kreet van verbazing.

Daar zag ik een portret met het onderschrift ‘Signora Chiarina’. En wie, denkt gij, dat ik in dit portret herkende? Niemand anders, dan de dame, die tot de misdadigersbende behooren moet en die niettemin telkens weer bewijst, dat zij ons geen kwaad toewenscht. Die dame is dus niemand anders dan een Italiaansche zangeres, Chiarina geheeten. Haar portret kwam in dezelfde aflevering nog een keer of zes voor, telkens in andere operarollen en zij geleek zoo sprekend op de dame, die ik een paar maal ontmoet heb, dat ik niet meer twijfelen kon. De vrouw, die u van den dood redde, lord Nibblington en de zangeres, wier portret ik zoo toevallig vond, waren een en dezelfde persoon’.

‘Dat is wel een zeer belangrijke ontdekking’, zei nu de Tournel, die evenals de Engelsche lord vol aandacht luisterde.

‘Dit meende ik ook. Ik zag terstond dat de portretten een artikel illustreerden, dat aan de zangeres gewijd was, doch daar ik het Italiaansch niet machtig ben, kon ik het artikel niet lezen. Dit bezwaar was echter niet groot. Ik begaf mij naar een taalschool en verzocht, dat men mij het artikel vertalen zou, waarin ik zooveel belang stelde. Een leeraar in het Italiaansch, een beëedigd translateur voldeed aan mijn verzoek en nu hoorde ik, dat dit artikel ter eere van Signora Chiarina geschreven werd, omdat deze zangeres het tooneel verliet, na er vele schoone triomfen gevierd te hebben. Haar stem en spel werden zeer geprezen en betreurd werd, dat zij wegens vertrek naar 't buitenland haar beroep liet varen. Waarschijnlijk zoo heette het, zou de zangeres na korten tijd in het huwelijk treden met een edelman uit een oud Italiaansch geslacht, die haar, men vermoedde dit, doch wist het niet met zekerheid, niet van het tooneel willen huwen, waarom Signora Chiarina eerst eenigen tijd in het buitenland zou reizen.

Tot zoover het artikel, maar gij begrijpt, dat dit mijn nieuwsgierigheid volstrekt niet bevredigde. Ik moest en wilde nu meer vernemen aangaande deze Signora Chiarina. Ik gevoelde, dat wij op den goeden weg waren om daarmede achter de gehei-

men van de Broeders des Verderfs te komen. Ik begaf mij naar het hoofd van de geheime Parijsche politie, maakte mij bekend, doch repte niet van de Broeders. Ik vroeg hem alleen mij te willen inlichten op welke wijze ik het best nasporingen zou kunnen doen naar een Italiaansche dame. Ik noemde hem signora Chiarina en zei dat ik in deze opera-zangeres om bepaalde redenen zeer veel belang stelde en dat ik zeer gaarne haar tegenwoordige verblijfplaats zou opsporen. Hij zei mij, dat ik het best deed mij te wenden naar een groot particulier informatie- en detectivebureau te Rome, dat mij misschien de noodige inlichtingen zou kunnen verschaffen. Ik volgde dien raad op. Per telephoon stelde ik mij den volgenden dag met dat bureau in verbinding en ik droeg den directeur ervan op, voor mij alles op te sporen, wat betrekking kon hebben op signora Chiarina. Haar afkomst, haar studie's, haar familie, haar vrienden, de plaatsen, waar zij gewoond had en vooral de vraag waar zij thans verbleef, niets liet mij onverschillig en omtrent al deze punten wenschte ik zoo uitvoerig mogelijk te worden ingelicht. Bij het onderzoek behoefden geen kosten te worden ontzien, terwijl ik op zoo grooten mogelijken spoed aandrong en aanbeval mij althans zoo spoedig het kon de levensgeschiedenis van signora Chiarina te zenden'.

'En hebt gij die reeds ontvangen?' vroeg lord Nibblington.

'Inderdaad, en die levensgeschiedenis is zeer merkwaardig, zooals gij hooren zult'.

'Vertel. Wij zijn er zeer nieuwsgierig naar'.

'Welnu luister. Signora Chiarina is geboortig van het eiland Sardinië. Haar ouders waren eenvoudige lieden en zij gaven hun kinderen een zeer eenvoudige opvoeding'.

'Hoeveel kinderen?' vroeg de lord.

'Drie, te weten één zoon en twee dochters, waarvan Chiarina de oudste is. Haar schoon geluid werd ontdekt toen zij vijftien jaar oud was, door een Italiaansch edelman, die het meisje geheel op zijn kosten liet studeeren, waardoor zij een uitnemende operazangeres werd, die een drietal jaren met steeds grooter succes optrad totdat zij nu een goed half jaar geleden het tooneel verliet, gelijk ik reeds uit het muziektijdschrift vernomen had. Aangaande de reden, welke signora Chiarina noopten haar schitterende loopbaan te verlaten kon men mij geen vaststaan-

de inlichtingen geven, doch een bekwaam detective zou trachten dit op te sporen en tevens nagaan waarheen de zangeres vertrokken is en of het gerucht van een huwelijk waarheid bevat. Daarvan toch was met zekerheid niets bekend'.

'Is dit alles, wat men u aangaande haar heeft kunnen mededeelen?', vroeg de Tournel.

'Ja, maar ik erlangde nog inlichtingen en zeer belangrijke over haar familie!'

'Haar broer en zuster?'

'Ook over haar broer, doch van belang schijnt vooral, hetgeen men omtrent haar zuster weet.

Deze is wel twaalf jaren jonger dan zij en bleef bij hare ouders, toen Chiarina en ook haar broer deze verlaten hadden. Welnu voor ongeveer anderhalf jaar stierf de vader en nu vier maanden geleden ook de moeder, het meisje dus als wees achterlatend. Daarover is in de woonplaats van het land nog al wat te doen geweest, daar de dood der oude vrouw onder verdachte omstandigheden plaats vond en op den dag der begrafenis het meisje plotseling verdween. Was zij vrijwillig weggegaan? Had men haar ontvoerd? Het laatste werd algemeen geloofd door de buren van het meisje. Hoe dit zij, het kind verdween en het gelukte de politie niet, het meisje weder op te sporen'.

'Weet gij nog meer van haar?'

'Neen, maar ik vermoed, dat deze zuster van Chiarina het stomme meisje is dat gij, de Tournel, gered hebt uit de handen van de Broeders des Verderfs'.

'Hebt gij redenen voor uw veronderstelling', riep de Tournel opgewonden uit.

'Zeker heeft hij redenen daarvoor', riep lord Nibblington, 'hoe kunt u het vragen. Ik kwam reeds tot dezelfde conclusie. Als dat meisje toch de zuster is van de dame die ons zoo vaak waarschuwde, dan kunnen wij verklaren, waarom zij dit deed. Het is toch mogelijk, dat zij, hoewel zelf tot de Broeders behoorend, blij is dat haar zuster aan de macht der schurken is ontrukt. Zij zal dankbaar zijn, dat gij de Tournel, het meisje uit hun klauwen gered hebt en terwille van haar zuster heeft zij ons tot heden tegen de Broeders des Verderfs geholpen'.

'Het is inderdaad mogelijk', mompelde de graaf, 'maar een

dame heeft het stomme meisje meegevoerd uit het klooster, waarin zij veilig verborgen was. Die dame moet signora Chiarina zelf geweest zijn. Waarom liet zij haar zuster dan niet, waar deze was?'

'Daarvoor zal zij alle redenen gehad hebben. Zoo goed als zij de schuilplaats ontdekte zou dit ook aan de Broeders gelukken en ik geloof nu vast, dat zij juist om het arme meisje tegen een aanslag van de Broeders te beveiligen haar hier vandaan gehaald heeft. Het is nu ook al zoo helder als de dag, waarom het stomme meisje, dat hier tevreden en gelukkig scheen, toch vrijwillig is mede gegaan. Zij, die haar ontvoerde was haar zuster en die ontvoering geschiedde, zooals ik zei, met het oog op de schurken, die nog steeds, om ons onbekende redenen op het meisje loeren'.

'Neen', zei de Linar, 'dat laatste raadt gij mis. De Broeders hebben de verblijfplaats van het meisje niet uitgevonden. Zij is ontvoerd om ons'.

'Om ons, maar wij waren toch hare vrienden?'

'Zeker, maar signora Chiarina, vreesde wellicht, dat haar zuster spreken zou en ons geheimen vertellen, die zij niet wil, dat wij zullen kennen. Zij wenscht haar zuster niet in handen der Broeders dat is duidelijk, maar dit neemt niet weg dat zij zelf tot dat geheime genootschap behoort en dus niet kon willen, dat wij in den strijd tegen de schurken overwinnen'.

'Maar in 's hemelsnaam hoe is het dan toch mogelijk dat een dame als zij met dergelijke schurken gemeene zaak maakt. Wat heeft zij dan toch met de Broeders des Verderfs uit te staan? Bevroedt gij dan dat zij medeplichtig is aan de moorden en andere schurkenstreken van die ellendelingen? Hoe kunt gij zoo iets toch veronderstellen?'

'Inderdaad gij moet daarvoor goede redenen hebben', merkte lord Nibblington op, 'de Tournel heeft gelijk. Wij kunnen dit niet denken van de vrouw, die ons eenige malen ter hulpe kwam, wat voor haar zeker niet zonder gevaar was. Zij verhinderde, dat ik vermoord werd. Zij waarschuwde ons, niet te Sens uit te stappen, waar wij zoo leelijk in de val liepen. Neen deze dame kan geen medeplichtige zijn van moordenaars en schurken, gelijk de Broeders des Verderfs. Dat neem ik niet aan'.

‘Maar’, antwoordde de Linar, ‘dat is ook meer dan ik beweerd heb. Ik zeg alleen, dat de Signora verhinderen wil dat de Broeders door ons in hun verderf gestort worden. Doet zij dit, omdat zij hunne misdaden goedkeurt? Geenszins, ook ik weiger dat te gelooven’.

‘Maar’, zei de Tournel, ‘waarom zou zij dan wel hun partij trekken?’

‘Kan zij dit niet doen omdat zich bij de schurken haar broeder bevindt, of een echtgenoot, of iemand anders, dien zij lief heeft?’

‘Hebt gij reden om dit te veronderstellen?’

‘Luister. Ik verkreeg ook inlichtingen omtrent den broer van de beide meisjes. Hij trad in dienst van den heer, die zijn zuster tot zangeres liet opleiden. Deze nam hem mee op zijn reizen en die broer moet thans met zijn meester te Parijs verblijven. Het lijkt mij nu waarschijnlijk, dat die beiden deel hebben aan de misdaden der Broeders des Verderfs. En veronderstel dat èn de broeder èn de weldoener van Signora Chiarina tot het geheime genootschap behooren, is het dan niet goed te begrijpen, dat zij deze niet gaarne ontdekt ziet?’

‘Inderdaad, gij kunt gelijk hebben’, zei de Tournel en lord Nibblington knikte toestemmend.

‘Ik bevroed’, zei de Linar verder, ‘dat die weldoener het hoofd is van de bende’.

‘Konden wij daaromtrent maar zekerheid krijgen’.

‘Die zullen wij misschien spoediger hebben dan gij durft hopen. Ik heb het detective-bureau opgedragen mij omtrent den weldoener alle mogelijke gegevens te verschaffen en zoo mogelijk van hem een portret te sturen evenals van de zuster en den broer van Signora Chiarina. We zullen dan kunnen zien of onze vermoedens juist zijn’.

‘Inderdaad, dat is een goede gedachte’, sprak de lord, ‘en hetgeen gij ontdekt hebt is werkelijk van veel belang. Maar nog is het geheim niet geheel opgelost. Nog kunnen wij slechts vermoeden, dat de twee meisjes zusters zijn’.

‘Neen’, hernam nu de Linar, ‘ik heb daarvan zekerheid want gij weet nog niet alles, daar ik nog meer ontdekt heb’.

‘Nog meer?’, vroeg de Tournel verwonderd. ‘Nu, wij mogen

zeggen, dat gij uw tijd wel hebt weten te besteden. Gij hebt heel wat belangrijker dingen ontdekt, dan wij'.

'Het geluk was mij dienstig, ziedaar alles. Ik heb nog een briefje ontdekt'.

'Een briefje?'

'Ja en wel van een vorm gelijk de Broeders des Verderfs gewoon zijn te gebruiken. Het is een driehoekig stukje papier'.

'En wat bevatte het?'

'Ziedaar', sprak de Linar met een glimlach zijn portefeuille uit den zak halend, 'beoordeel zelf, wat het is'.

Nieuwsgierig lazen de beide anderen het briefje of trachtten zij dit te lezen, maar het gelukte hen niet. De schrijver had een geheimschrift gebruikt, dat de edellieden niet vermochten te ontcijferen.

'En gij kunt het lezen?' vroeg lord Nibblington.

'Ja', antwoordde de Linar, 'ik heb het ontcijferd, maar slechts na zeer groote moeite'.

'Hoe is het mogelijk?'

'Ik zal het u zeggen. Beschouw het briefje nogmaals goed'.

De beide edellieden deden dit, doch zij zagen niets dan eenige cijfers. Het briefje bevatte deze getallen:

12.3 8.8.3. 5.9.20.20.7.25.8.26 2.4 26,8,3, 3,88,7 14.8.8.1.25 6.8 25.20.10.26.3.8.9 20.3 11,88 11,10,7,25,8,26 18.8.26.2.20.26.24.8.3.

'Ik zie geen kans daaruit wijs te worden, of de schurken moeten het cijferschrift al heel gemakkelijk hebben ingericht'.

'Misschien heeft Linar den sleutel er bij gevonden'.

'Noch het een, noch het ander is waar. De sleutel van dit schrift lieten de Broeders niet achter en gemakkelijk is het cijferschrift ook niet'.

'Maar hoe hebt ge het dan ontdekt?' vroeg lord Nibblington.

'Oh, ik ben daarbij zeer logisch te werk gegaan. Ik herinnerde mij eens een verhandeling over geheimschrift gelezen te hebben en mijn geheugen deed goede diensten.

Kijk eens aan. De gemakkelijkste manier van cijferschrift is wel deze dat men de letter a met het cijfer 1 aanduidt, vervolgens de b met 2, enz. Zulk schrift kan men evenwel geen geheimschrift noemen. Moeilijker wordt het als men voor de a

een willekeurig getal neemt, dat alleen de vertrouwenden kennen. Bijvoorbeeld a is 23, dan b 24, c 25, d 26, e 1, f 2 enzoovoort enzoovoort. Weet men dan wat a is dan kan men spoedig een sleutel op het schrift vervaardigen'.

'Was dit bij dit schrift ook het geval?'

'Neen, de oplossing was dan nog gemakkelijk genoeg. Na veel probeeren moest men den sleutel op het schrift toch vinden.

Immers men kan dan zes en twintig lijstjes maken, waarop a beurtelings 1, 2, 3 enzoovoort is, waaruit men dan weer de andere letters afleidt. Ik heb zes en twintig dergelijke lijstjes gemaakt en alle geprobeerd, maar er ontstond uit de cijfers op dit briefje nooit een leesbare zin. Ik heb toen nog het idee gehad de cijfers van achteren naar voren te lezen, maar ook dat gaf geen oplossing. Het werd mij toen duidelijk dat de eene letter niet uit de andere was afgeleid, doch dat iedere letter vervangen was door een willekeurig cijfer en dat men dus al deze cijfers moest kennen, dat is te zeggen de letter die zij voorstelden, om het briefje te kunnen lezen. De letter a kon bijvoorbeeld wel door 19 voorgesteld worden en b door 5 en de c door 26. Ik wilde nu weer beginnen met lijstjes te maken waarop alle mogelijke constructies voorkwamen maar dat was onbegonnen werk. Immers als men 26 letters heeft die door de cijfers 1 tot 26 voorgesteld kunnen worden, dan zou men een ontzettend aantal verschillende lijstjes kunnen maken, een aantal dat in de duizenden liep. Willekeurig te beginnen, bijvoorbeeld met a is 14, b is 19, enz. ware dus onbegonnen werk, want a kan ook een ander getal zijn en al is a ook 14 dan kunnen b en c weer andere zijn dan men aanneemt. Men heeft zoodoende geen enkel houvast. Gij begrijpt dit toch zeker?'

'Volkomen', antwoordde de Tournel, die aandachtig toeluisterde, 'maar gij moet toch zoo'n houvast gevonden hebben'.

'Dat heb ik ook. Ik bestudeerde en aanschouwde het briefje lang, ik overzag het nauwkeurig en toen viel mij op dat het cijfer 8 niet minder dan dertien maal voorkwam, vaker dus dan eenig ander cijfer. Dit bracht mij op het spoor, hoe nietig deze bijzonderheid ook schijnen moge. Ik had namelijk wel eens gehoord, dat de letter e de meest gebruikte letter is, zooals bijvoorbeeld de x en de q zeer weinig voorkomen. Voor alle ze-

kerheid nam ik eenige korte berichtjes uit een courant en telde daarvan de letters en altijd was het de letter e, die het meest voorkwam. Hieruit nu besloot ik dat het cijfer 8 in plaats stond van de letter e'.

'Prachtig, prachtig', riep lord Nibblington vol oprechte bewondering, 'inderdaad gij zijt zeer scherpzinnig te werk gegaan. Maar vertel verder. Gij zeidet zelf dat de letters niet uit elkaar waren afgeleid, wat had gij er dus aan, of gij al wist dat die 8 de letter e voorstelde. Gij kendet toen nog niet een andere letter'.

'Neen, maar ik had een begin en dat gaf mij den moed voort te gaan. Beziet het tweede woord van het briefje. Daar staat 8.8.3. niet waar, wel nu wist ik dan al, dat dit was ee3. Wat kon die drie voorstellen. Ik schreef alle woordjes op door ee met een medeklinker - kreeg er slechts drie, namelijk een, eed, eer. Spoedig kwam ik tot de conclusie dat het woordje 8.8.3. een beteekende en dat die 3 een 11 voorstelde. Nu had ik twee letters. Die 3 kwam ook voor in het eerste woordje 12.3. en ik wist alzoo terstond dat die 12 een klinker verbeeldde, dus a, e, i, o, u, of ij moest zijn. Ik kreeg nu voor 12 een e of een i en het eerste woordje moest daarom zijn en of in. Had ik nu geen schoon begin. "En een" of "in een" moest het zijn. "En een" was uitgesloten daar de e door de 8 voorgesteld wordt, terwijl bovendien de woordjes "in een" zeer goed de aanvang van een zin kunnen zijn'.

'Gij maakt vernuftige combinaties', zei de Tournel nu, 'vertel ons hoe gij verder gehandeld hebt'.

'Och, de rest viel mij verbazend mee zooals gij zult hooren. Het vijfde woord bestaat uit zes letters zooals gij ziet, waarvan er vier bekend waren daar de e en de n beide tweemaal er in voorkomen. Zie slechts 26.8.3.3.8.7 kon ik vervangen door 26 e n n c7 waarvan ik onmiddellijk maakte 't woord....'

'Rennes', riep de lord.

'Juist, dat lag voor de hand. Ik dacht te eer aan deze stad, omdat gij daarheen vertrokken waart. Ik vermoedde dus dat 26 de letter r voorstelde en 7 de letter s.

Ik had nu de stukken van een zin: In een.... Rennes.... Ah, dacht ik, dat briefje betreft het stomme meisje dat immers bij Rennes verborgen is in een klooster. De geheele zinsnede

kan niet anders zijn dan: “In een klooster bij Rennes”. Dat moest kloppen te meer daar het aantal cijfers met de letters van deze woorden overeenkwam. Als deze woorden werkelijk de ware beteekenis van de cijfers vormden, dan kende ik nu reeds onderscheidene letters. Dan was de 5 de letter k, de 9 de letter l, de 20 de letter o enz. Met behulp van de gegevens kon ik toen vele cijfers in het verdere gedeelte van het briefje door letters vervangen, zoodat ik dit geheel verkreeg:

In een klooster bij Rennes 14.ee.f.t 6.e To.10.rnel on.11.e 11.10.ster 18.erbor.24.en. Gij zult mij toegeven dat daaruit volgens mijn methode spoedig te lezen was:

“In een klooster bij Rennes heeft de Tournel onze zuster verborgen”. Is het niet heel eenvoudig?’

‘Het is heel eenvoudig, inderdaad’, riep lord Nibblington, ‘het is eenvoudig nu gij het raadsel opgelost hebt. Maar gij verdient voor de oplossing alle hulde. Ik bewonder uw scherpzinnigheid meer dan ik u kan zeggen’.

‘Kom gij overdrijft’, antwoordde de Linar bescheiden, ‘gij zoudt het evengoed gevonden hebben als ik en waarom ook niet’.

‘Ik ontken het’.

‘Laten wij daarover niet meer spreken. Belangrijker is het thans voor ons na te gaan wat wij uit dit kleine briefje kunnen afleiden’.

‘Dit is duidelijk. Signora Chiarina heeft met dit briefje bericht aan haar broer, waar het stomme meisje, haar zuster verborgen was’.

‘Dat meende ik ook uit deze regels te mogen afleiden. Wat dunkt u de Tournel. Hebt gij soms een ander idée?’

‘Neen, ik geloof hetzelfde. Werkelijk dit briefje is van veel belang. Wij weten nu dat ook de broer van de onbekende dame of liever van Signora Chiarina in Parijs is. Wij vermoeden, dat zij beiden tot de Broeders des Verderfs in betrekking staan, maar ook dat zij in 't geheim hun jongste zuster buiten de macht van het geheime genootschap hebben willen houden’.

‘Zoo is het, dit briefje bevestigt hetgeen we reeds uit andere gegevens meenden te kunnen opmaken. Ik ga nu gelooven, dat wij een heel eind opschieten. We komen er nu langzamerhand achter met welke personen wij te doen hebben en

het geheimzinnige waas, waarin de Broeders des Verderfs zich hullen, gaat verscheurd worden. We zullen spoedig niet langer tegen onbekenden vechten en dit maakt onze kans ten slotte te overwinnen zeker heel wat grooter'.

'Maar hoe nu verder?' vroeg de Tournel.

'Nu mij dunkt', antwoordde lord Nibblington, 'dat we naar Parijs kunnen terugkeeren. Hier lijkt mij onze taak afgedaan.

En te Parijs zoeken wij op het spoor te komen van de vroegere zangeres, van haar broer, maar ook vooral van den man, die zijn weldoener heet en de weldoener van zijn zuster'.

'En wij wachten er bovendien de inlichtingen, die ik uit Rome denk te ontvangen. Misschien bevatten deze nog veel gewichtigs', voegde de Linar er bij.

Aldus werd besloten en den volgenden dag waren de drie edellieden weder binnen Parijs gearriveerd, maar opnieuw in een andere vermomming, omdat zij vreesden, dat de Broeders des Verderfs alle moeite zouden doen om hen op het spoor te komen. En zij wilden ongehinderd hun nasporingen voortzetten, met nieuwe hoop op een gunstigen uitslag bezield.

De verwachting van de Linar, dat hij van het detective-bureau dat hij in Italië met nasporingen had belast, spoedig nog wat nieuws zou hooren, werd niet beschaamd.

Twee dagen toch waren de vrienden weder te Parijs toen hij uit Rome een pakket ontving, dat inlichtingen en eenige portretten bevatte, te weten het portret van den broer en de zuster der vroegere zangeres, benevens de beeltenis van den Italiaanschen edelman, die zich als de beschermer van signora Chiarina had bekend gemaakt. Het meisjesportret was inderdaad dat van het arme kind, dat door den schrik verstomd was, doch de beide andere portretten baarden eenige teleurstelling, daar zij beide personen voorstelden die onze vrienden geheel onbekend voorkwamen. De veronderstelling dat de Italiaansche edelman, het hoofd der misdadigersbende zou zijn, moest men dus wel laten vallen, daar het portret een heel ander persoon voorstelde, dan de man, die door Nibblington en de Linar gevangen genomen was en tegen de Tournel weer werd vrijgelaten.

Maar de inlichtingen, die het detective-bureau zond, versterkten de vrienden weer in de meening, dat die weldoener

van signora Chiarina toch wel tot de Broeders des Verderfs behoorde.

De Italiaansche speurders, door het uitzicht op een royale belooning aangewakkerd hadden het verleden nagepluisd van markies di Cava en konden het volgende berichten:

De markies was een jonge man nog van midden dertig jaren, bekend als een ontwikkeld en knap edelman, die maar weinig malen in het jaar en dan slechts kort in zijn vaderland vertoefde.

Hij was reeds op zijn een en twintigste verjaardag in het bezit der vaderlijke goederen gesteld, alle op Sardinië gelegen, maar de waarde van zijn bezittingen was niet bijster groot. Zijn ouders waren beiden reeds gestorven toen hij een kind was en hadden hun goederen in tamelijk berooiden staat achtergelaten. Men vertelde bovendien, dat de jeugdige markies in de academiestad, waar hij gestudeerd had, meer had opgemaakt, dan zijn voogden hem toestonden en dat hij daarvoor zijn toevlucht had moeten nemen tot woekeraars, die hem leenden in 't vooruitzicht van zijn spoedige meerderjarigheid. Hij moest dus bij de aanvaarding van zijn bezittingen groote schulden bezitten ook, zoodat zijn finantieele positie nu juist niet zoo buitengewoon gunstig te noemen was. Evenwel het scheen den markies gelukt, zijn toestand te verbeteren, want hij stond thans als zeer rijk bekend. Hoe en waar hij dat geld geërfd of verdiend had, was niet na te gaan, wel was zeker dat hij het niet in zijn vaderland in het bezit had gekregen.

Wat zijn betrekking tot de operazangeres Chiarina betrof, daarvan kon zoo heel veel niet gezegd worden. Vast stond wel, dat Chiarina geheel op kosten van den markies gestudeerd had, op wiens landgoed hare ouders woonden. De broer der zangeres was kamerdienaar van den markies geworden, doch scheen later meer als diens secretaris op te treden. De jongste dochter uit het huis was steeds bij hare ouders gebleven, doch zij was naar alle waarschijnlijkheid op den dag der begrafenis van haar moeder ontvoerd. De volksmeening was, maar daarvoor had men geen enkel bewijs, dat de markies hierin de hand had. Het had den schijn of de markies er belang bij heeft, aldus schreef het opsporingsbureau, dat alle kinderen uit het huis dier ouders zich in zijn nabijheid en in zijn macht bevonden.

Het is alsof zij iets van hem weten, waardoor zij voor hem gevaarlijk en lastig kunnen worden. Maar dit zijn slechts losse vermoedens en geruchten, gelijk het volk die gelooft, zonder dat het precies zeggen kan waarom het dit meent.

Verteld wordt ook door de menschen, die bij het voorvaderlijk kasteel van den markies wonen, dat deze met de zangeres Chiarina in het huwelijk wil treden, om welke reden zij het zingen in de opera's geëindigd zou hebben.

De markies moest in Parijs vertoeven, omtrent Signora Chiarina kon men dit niet met zekerheid mededeelen, terwijl van haar jongere zuster sedert de ontvoering niets meer gehoord was.

Dit waren de inlichtingen die de Italiaansche detectives weder verschaffen konden en men begrijpt, dat met de grootste belangstelling de drie edellieden daarvan kennis namen.

'Het blijft een raadselachtige geschiedenis', meende de Linar. 'Als dat portret ons vermoeden niet weersprak, zou ik vast gelooven, dat het hoofd van de Broeders des Verderfs en deze Markies di Cava dezelfde persoon zijn'.

'En ondanks het portret geloof ik dit nog', sprak lord Nibblington, 'of liever ik ben er zeker van'.

'Waarom?' vroeg de Tournel.

'Wel, dit staat toch vast dat het hoofd van de Broeders Chiarina en haar broeder in zijn macht heeft. Verder weten wij, dat de Broeders het jongere zusje ook in hun macht willen houden en we weten voorts, dat de zangeres en haar broer hem daarin tegenwerken, maar in het geheim. Uit de inlichtingen ons uit Italië versterkt vernamen we, dat de markies di Cava macht op die familie uitoefende, dat men hem verdenkt het jonge meisje te ontvoeren. Welnu daaruit zou men toch besluiten dat die markies het hoofd van de misdadigersbende is'.

'Maar het portret van dien markies lijkt beslist niet op den man, die gewond in onze handen viel', merkte de Tournel nogmaals op.

'Welnu, dan liegt òf het portret, òf de man dien wij zagen. Misschien ook was degene, dien wij in onze macht hadden niet het werkelijke hoofd van de bende'.

'Ik zou dat toch wel gelooven', zei de Tournel.

'Ik ook', sprak de Linar, 'maar laat het zijn gelijk het wil,

hiervan zijn wij toch allen wel overtuigd, dat die markies in ieder geval ook tot de Broeders des Verderfs in betrekking staat, laat hij dan het hoofd der bondgenooten zijn of niet'.

'Ja', zei lord Nibblington, 'en dit is een gewichtige ontdekking. Tot heden zochten wij naar de Broeders des Verderfs zonder meer, naar een onbekende dame en we kenden de personen, die wij zochten niet. Thans is dit anders. Wij moeten thans opsporen markies di Cava, Signora Chiarina, haar broeder en zuster, menschen dus, wier namen wij kennen, wier uiterlijk ons niet vreemd is, die zich dan ook moeilijker zullen kunnen verbergen. Dat maakt onze taak minder moeilijk'.

'Laten wij dan weder met onze nasporingen beginnen', stelde de Tournel voor.

Men deed alzoo, maar de eerstvolgende dagen ontdekten de vrienden geen spoor, noch van signora Chiarina, noch van den markies of van de andere personen, die zij zochten, hoeveel moeite zij zich ook gaven. Zij ontvingen in dien tijd nog een schrijven van den politieinspecteur te Sens, die tot zijn spijt moest mededeelen, dat hij niets had kunnen ontdekken.

'Ja, ja', zei lord Nibblington, 'wij hebben te doen met slimme duivels. Deze brief bewijst het een keer te meer'.

De Tournel was intusschen verdiept in een anderen brief, die met dezelfde post gekomen was.

'Vrienden', zei hij, 'weer schijnt zij zich met ons te willen bemoeien'.

'Wie?', riep lord Nibblington.

'De onbekende dame, of liever signora Chiarina. Hier is een brief van hare hand. Zij zond dien naar mijn woning, zeker wel vermoedende, dat mijn huisknecht voor de verdere verzending zou zorg dragen, wat Jean dan ook trouw gedaan heeft'.

'Maar lees ons toch voor, wat staat er in?'

'Luister', antwoordde de Tournel en hij las.

Mijne heeren.

'Indien gij haar, die u eenige malen een dienst mocht bewijzen, op uw beurt helpen wilt, kom dan morgenavond tegen negen uur bij de Madeleine, waar ik u zeer gaarne spreken wil'.

'En de onderteekening?' vroeg lord Nibblington.

‘Een onderteekening draagt het briefje niet, maar ik stel er in ieder geval vertrouwen in, omdat het van haar komt’.

‘Zonder twijfel’, antwoordde de Linar, ‘wij hebben haar raadgeving eens in den wind geslagen en dat was ons bijna heel slecht bekomen’.

‘We zullen dus gaan’, zei de Tournel.

‘Het spreekt immers van zelf’.

‘Nu ik vind het uitstekend’.

‘Maar’, zei lord Nibblington, ‘het kon een valstrik zijn, wij zullen in ieder geval gewapend zijn’.

‘Zeker, dat kan nooit kwaad, maar iedere schijn van wantrouwen is hier misplaatst. Gij durft toch niet veronderstellen, dat signora Chiarina ons een valstrik zou willen spannen?’

‘Neen, maar wij hebben zoo pas nog gezegd, dat de Broeders des Verderfs zulke slimme duivels zijn. Wij weten uit den mond van hun hoofd zelfs, dat hij vermoeden van verraad heeft. Hij wilde immers den naam weten van dengene, die ons geholpen had. Welnu kan het niet zijn, dat hij de signora verdenkt, kan het zelfs niet zijn dat hij haar verraad ontdekt heeft. Of is zij misschien niet gevlucht met haar jongere zuster? Dat alles is zeer goed denkbaar en mogelijk is het dan ook, dat hij ons een valstrik spannen wil. Dit briefje moet ons dan naar de Madeleine lokken’.

‘Wij kunnen niet te voorzichtig zijn, dat is zeker’, stemde de Tournel in en hij vergeleek het schrift van het briefje met dat, hetwelk zij in den trein ontvangen hadden toen zij naar Sens gingen. De beide briefjes waren niet van dezelfde hand en dit versterkte de vrienden in den argwaan, dien zij hadden opgevat.

‘Maar’, opperde de Linar, ‘laten wij aannemen, dat het briefje slechts ten doel heeft ons naar de Madeleine te lokken en wij gaan daarheen. Wat hebben de schurken daaraan dan nog. 's Avonds om negen uur is het daar niet zoo eenzaam, dat drie gewapende mannen er veel te vreezen zouden hebben’.

‘Gij kunt het niet weten’, antwoordde lord Nibblington, ‘en dan als wij er komen kunnen de Broeders in ieder geval weer ons spoor volgen, zij weten dan weder waar wij zijn, wat hen nu waarschijnlijk niet bekend is. Bovendien is het mogelijk, dat zij slechts vermoeden, dat wij met signora Chiarina in betrekking

staan en dat zij zich op zoo'n wijze zekerheid hieromtrent willen verschaffen'.

'Dus zullen wij niet gaan?' vroeg de Linar.

'Zeker zullen wij gaan, maar onder de noodige voorzorgsmaatregelen. Want wij maken slechts veronderstellingen en het is zeer wel mogelijk dat dit briefje van de vroegere zangeres is en dat zij onze hulp noodig heeft. En in dit geval zullen wij haar die niet weigeren'.

'Dat is waar', stemden de beide anderen toe, 'wij gaan dus'.

En den volgenden avond op den bepaalden tijd waren de drie vrienden op het plein voor de Madeleine aanwezig. Maar niet zoo dat de Broeders des Verderfs, mochten deze aanwezig zijn hen konden herkennen. De Tournel was vermomd als een gemoedelijke provinciaal, die Parijs op zijn gemak bekeek in een huurrijtuig, dat door lord Nibblington als huurkoetsier gereden werd. En de Linar had zich dicht bij de kerk gevestigd als schoenpoetser en hield zijn vrienden in het oog hoewel niemand gemerkt zou hebben dat hij bij hen behoorde. Zoo loerden de drie vrienden rond, het was negen uur, maar zij zagen signora Chiarina niet op de afgesproken plaats en reeds meenden zij te mogen besluiten, dat men hen een strik had willen spannen, toen voor de kerk een huurautomobiel stilhield, waarin werkelijk de bewuste dame zat.

'Groote goedheid', mompelde de Linar, die op dat oogenblik dicht bij haar was, 'het briefje was dan werkelijk van haar'.

Hij zag hoe zij haastig en gejaagd rondkeek en zonder zich te bedenken liep hij op den auto toe en met de pet in de hand fluisterde hij:

'Baron de Linar'.

Een oogenblik zag de dame hem onderzoekend aan, toen zei zij:

'Vertrouwt gij mij?'

'Volkomen, signora'.

'Gij zijt gewapend?'

'Zeker, en onbevreesd'.

'Welnu ga dan zitten naast den chauffeur en ik zal u brengen waar uw hulp noodig is'.

'Kunnen mijn vrienden ook helpen?'

'Als zij aanwezig zijn, zeer gaarne'.

De Linar zette zich reeds naast den chauffeur, hij wenkte de huurkoets, die juist naderbij gekomen was te volgen en voort ging de automobiel in matige vaart, zoodat het huurrijtuig wel kon volgen.

De Linar draaide zich, toen men in een stille straat gekomen was, om en vroeg:

'Waarheen gaat de tocht?'

'Eenige straten nog dan zullen wij stilhouden', luidde het antwoord.

En dit geschiedde ook, de auto stond stil, nog steeds gevolgd door het rijtuig, waarin de Tournel en lord Nibblington gezeten waren.

De dame stapte uit, betaalde den chauffeur en liet de auto wegrijden. Zij zag naar het huurrijtuig en vroeg:

'Is de koetsier een der uwen?'

'Het is lord Nibblington. De ander is de graaf de Tournel'.

'Uitnemend', antwoordde de dame.

Zij ging op het rijtuig toe, groette bevallig en stapte in, terwijl zij vroeg:

'De heeren vinden het goed dat ik over hen en hun voertuig beschik?'

Alle drie bogen het hoofd.

'Welaan laat ik u dan in korte woorden zeggen waarom het gaat. Het geld hier een slachtoffer te redden uit de handen van de Broeders des Verderfs'.

'Welnu signora Chiarina, wij zullen hem redden'.

'Hoe', riep zij ontsteld, 'gij kent mijn naam? Maar daarover later misschien, er valt nu geen tijd te verliezen. Ik zal bij lord Nibblington op den bok gaan zitten en hem den te volgen weg wijzen. Laten wij voortmaken ik geef u spoedig meerderen uitleg'.

Een oogenblik later rolde het rijtuig voort, volgde vele straten en na een half uur gereden te hebben kwam men op een stil verlaten plein.

'Hier moeten wij uitstappen', zei de signora, 'bindt het paard aan een boom en volg mij alle drie. Houdt uw revolvers gereed'.

Zij stak dwars het plein over en de edellieden volgden haar. Zij kwam voor een gewoon burgerhuis, opende daarvan de voordeur met een sleutel en sloot die deur weder, nadat de drie

vrienden zonder aarzelen waren gevolgd. Men stond in een donkeren gang.

‘Wij moeten licht maken’, fluisterde zij.

Reeds had Nibblington van onder zijn koetsiersjas een dievenlantaarn te voorschijn gehaald en deze opgeschoven.

‘Volg mij nu’, zei de dame, ‘en vertrouw mij’.

Nu de edellieden vertrouwden haar inderdaad, anders zouden zij haar niet zoo blindelings gevolgd zijn. Zij ging hen voor, een trap op naar de bovenverdieping, toen een trap naar de volgende étage en nog hield zij niet stil. Want nu volgde de zoldertrap en weldra was men boven op den zolder van het huis, zonder dat men iemand ontmoet had.

‘Nu komt het gevaar, mijne heeren. Ik zal u naar een plek voeren van waar gij de Broeders des Verderfs zult zien en hooren vergaderen. Zij zullen een rechtszitting houden om iemand te veroordeelen, dien zij den dood schuldig achten.

Ik voer u daar echter heen, opdat gij beproeven zult den veroordeelde uit hun handen te redden’.

‘Wij zullen hem redden, Signora, wees daarvan verzekerd’.

‘Ik dank u mijne heeren, gij zijt ware edellieden. Kom aan en volg mij’.

En zij volgden signora Chiarina, onbevreesd en nieuwsgierig naar hetgeen zij zouden beleven.

‘Men kan’, fluisterde de dame, ‘van hier den zolder bereiken van het naburige huis. Vandaar zullen wij afdalen naar de bovenverdieping en ik zal u in een kamer brengen, vanwaar gij alles zult kunnen zien en hooren. Maar wat gij ook zien en hooren moogt, vergeet het niet, dat ik u hierheen gebracht heb, ik herhaal het, om den man te redden, dien zij dooden willen’.

‘Wij zullen ons doel niet uit het oog verliezen, wees daarvan zeker’.

Zij ging hen voor en bracht hen in een kamer. Het bleek een slaapkamer te zijn. Hier schoof zij voorzichtig eenige matten ter zijde en toonde de vrienden zwijgend, dat zich in den vloer eenige gaten bevonden, waardoor zij in een groote zaal beneden hen zien konden en tevens zeker ook hooren wat daar gezegd zou worden. Zij wierpen nieuwsgierig een blik naar beneden doch de zaal was nog ledig en in half duister gehuld.

‘Zij zijn nog niet begonnen’, fluisterde de signora, ‘gij zult dus niets missen. Blijf hier. Ik zal waken dat men u niet overvalt’.

En in het huis, dat hen geheel vreemd was, bleven de drie mannen om te zien en te hooren en toe te springen, zoodra het noodig was ook al mocht hen dit het leven kosten.

Signora Chiarina hield buiten de deur de wacht. Zij had hen naar een gevaarlijke plaats gebracht, maar hen niet in een valstrik gelokt.

Integendeel zij verwachtte van hen de redding van iemand dien zij lief had, zij rekende op hun dankbaarheid.

VI.
Nog ontsnapt.

De drie edellieden bevonden zich ongetwijfeld in zeer buitengewone positie en zij beseften, dat hun toestand netelig en zeer gevaarlijk was. Zij vreesden nochtans geen oogeblik, dat de dame, aan wie zij zich hadden toevertrouwd, hen zou kunnen verraden. Maar al deed zij dit niet, dan nog was gevaar voor ontdekking groot.

Men bevond zich in het hol van den leeuw en zou zich bovendien er niet toe kunnen bepalen slechts te luisteren. Neen, zij hadden signora Chiarina beloofd den man te zullen redden, die door de Broeders bedreigd werd en ze waren voornemens deze belofte, hoe gevaarlijk de vervulling daarvan voor hen ook wezen kon, te houden.

Maar veel tijd om over dit alles na te denken, werd de drie onverschrokken mannen niet gelaten, daar hetgeen beneden hen in de zaal voorviel weldra hun volle opmerkzaamheid trok.

Daar kwamen achtereenvolgens een tiental personen bijeen en tot hun verbazing bemerkten de drie vrienden dat onder deze de persoon was, dien zij voor eenige weken gewond te Sens hadden achtergelaten. Hij moest alzoo genezen zijn, tenminste in zooverre, dat hij zich weder zelf helpen kon. Zij zagen toch, dat hij zich nog moeilijk bewoog en er werd terstond een zetel bij de tafel geschoven, waarin hij plaats nam.

Er had eenig gemompel plaats, waarvan de luisteraars echter

niets verstonden, doch nu tikte de hoofdman van de Broeders op de tafel en terstond werd het stil, waarna hij het woord nam en zei:

'Vrienden, wij zijn hier bijna voltallig bijeen, wat voor onzen strijd min of meer gevaarlijk is en dan ook zelden plaats vindt. Dit is te meer thans gewaagd, nu wij door drie personen sinds eenigen tijd onophoudelijk achtervolgd worden. Die drie zijn onze doodsvijanden en wel is waar hebben zij tot heden geen onzer in handen gekregen of althans kunnen houden, maar het moet erkend worden, dat zij het ons niettemin zeer lastig maken. Een van ons is te Sens reeds als een os geveld, ik zelf ontving een kogel en een derde werd half gewurgd, terwijl gij weet, dat ik mij in hun macht bevonden heb. Laten wij erkennen, dat deze drie vijanden ons het vuur nader aan de schenen gelegd hebben, dan het de politie ooit gelukt is en zij zijn gevaarlijker voor ons dan de geheele Parijsche geheime en gewone politie bij elkaar. Dit is reden genoeg voor ons, om op onze tellen te passen en het wordt tijd zonder genade tegenover hen te werk te gaan. Zij moeten gedood worden'.

Een gemompel van instemming rees op.

'Ik herhaal, zij moeten gedood worden en wel zoo spoedig mogelijk, omdat zij van vele onzer geheimen op de hoogte zijn, omdat zij onze wraak verdiend hebben en vooral, omdat ieder uur, dat zij nog leven, voor ons gevaarlijk is.

Evenwel wij hebben ondervonden tot heden, dat zij zich niet gemakkelijk laten dooden. Tot heden hebben zij zelfs ongelooflijk veel geluk gehad en zijn al onze aanslagen, hoe goed deze ook beraamd waren en hoe degelijk voorbereid, ontkomen. Dit is al begonnen, toen de graaf de Tournel gedood zou worden. Door een toeval werd een zijner vrienden, lord Nibblington getroffen en desondanks genas deze. Dit zou onmogelijk het geval geweest zijn, ware hier geen verraad in het spel geweest, verraad in onzen eigen kring, verraad van een onzer'.

Er kwam een onrustige beweging in de vergadering.

'Wie is de verrader?', vroeg een stem.

'Ik heb u hier bijeen geroepen om dat te onderzoeken', luidde het antwoord, 'en als wij den persoon ontdekken, dan dient hij gestraft. Die straf zal gegeven worden, niet waar,

zonder aanzien des persoons en die straf, dat zult gij allen met mij eens zijn, kan niets anders wezen dan de dood'.

'Dood aan den verrader', klonk het uit verschillende monden, 'hij moet sterven'.

'Welnu, ik stel in staat van beschuldiging, geloof het, ik doe het met bloedend harte, den man, die altijd was mijn rechterhand, den man, dien ik meende, dat door persoonlijke vriendschapsbanden verbonden was met mij, het hoofd van de Broeders des Verderfs.

Ik beschuldig van verraad Gianni, den luitenant van ons eedgenootschap'.

Met ontzet gelaat keerden allen zich nu tot een jongen man, die tot dan zwijgend geluisterd had. Ongetwijfeld moest die de aangeduide persoon zijn, maar de drie luisteraars boven konden zijn gelaat niet zien, daar hij met den rug naar hen was toegekeerd.

'Bah', zei hij, 'ik geloof dat onze kapitein nog niet geheel van zijne wonde hersteld is, hij moet nog koorts lijden, anders zou hij deze onzinnige beschuldiging niet uitgesproken hebben'.

'In hoeverre mijn beschuldiging onzinnig is, zullen de Broeders te onderzoeken hebben. Ik werp mij op als uw aanklager, laat onze Broeders hooren. Gij kunt u verdedigen en dan zullen zij oordeelen'.

'Wij hechten veel waarde aan uw woorden, kapitein', zei een der mannen, die naast zijn stoel stond, 'anders zouden wij ze onmogelijk ernstig kunnen noemen. Maar zeg ons dan op welken grond gij Gianni beschuldigt'.

'Luister', klonk het antwoord, 'ik zal het u zeggen. Waarom werd de graaf de Tournel ter dood veroordeeld? Gij weet het, omdat hij zich met onze zaken bemoeid had en de jongste zuster van Gianni ontvoerde'.

'Bij God', riep Gianni, 'ik zegen hem daarvoor en dat steek ik niet onder stoelen en banken. Ik ben een schurk, zoo goed als wij allen dat zijn en ik ben tot iedere misdaad bereid. Maar mijn zuster is rein en onschuldig. Zij wilde niet den weg van het verderf op en er was geen reden om haar bij ons eedgenootschap in te lijven. De markies evenwel...'

'Ik ben hier slechts de kapitein, dat weet ge', viel de ander hem koel in de rede.

‘De kapitein dan wilde, nu mijn beide ouders dood zijn, haar te Parijs hebben. Hij had haar voor zijn plannen noodig, zei hij, zonder dat hij die plannen verder ontvouwde. Ondanks mijn tegenstand, zonder mijn medeweten, werd mijn zuster naar Parijs ontvoerd, zij trachtte te ontvluchten, maar haar poging zou vergeefsch geweest zijn, indien de graaf niet te rechter tijd haar zijn hulp geboden had. Ik ben hem daarvoor zeer dankbaar’.

‘Gij hoort het mannen’, sprak nu de kapitein, ‘hij zelf erkent, dat het hem vreugde doet, onze plannen te zien mislukken. Natuurlijk heeft hij onze vijanden geholpen om aan die mislukking mede te werken’.

‘Dat heb ik niet’, klonk het driftig terug. ‘Zeker, ik erken dat ik blij ben, dat mijn zuster gered werd, maar ik heb geen verraad gepleegd jegens onze zaak’.

‘Hoe was het dan mogelijk dat de lord, nadat hij door een pijl getroffen werd, niet stierf? Hoe verklaart gij dan, dat de graaf de Tournel gewaarschuwd was en daarom zijn vrienden bij zich had dien nacht om zijn leven te helpen verdedigen?’

‘Ik weet het niet, hoe ik dat verklaren moet, maar ik was het niet, die hem waarschuwde’.

‘Gij liegt’.

‘Ik lieg niet’.

‘Ik zal u bewijzen, dat gij onze vijanden hebt willen helpen’.

‘Dat zal u moeilijk vallen. De drie mannen, wier leven gij eischt, zijn mij per slot van rekening onverschillig. Ik wil slechtss mijn zuster beschermen’.

‘Welnu loochent gij dan ook, dat gij het geweest zijt, die hen gewaarschuwd hebt, toen zij van uit Parijs naar Sens reisden, om niet uit te stappen? Gij hebt bij het oponthoud te Fontainebleau 'n briefje in hun coupé gegooid. Ontken dat, als gij durft’.

De oogen van allen richtten zich op den beschuldigde, die een oogenblik bleef zwijgen.

Er heerschte een pijnlijke stilte.

‘Dat heb ik gedaan’, klonk het ten slotte, ‘maar het was niet om onze vijanden te redden, dat ik dit deed’.

Op deze bekentenis ontstond er rumoer.

‘Gij zijt dan toch een verrader’, voegde een der mannen Gianni toe.

‘Dat is hij’, riep een ander, ‘hij erkent het zelf’.

‘Stilte’, gebood de markies, ‘laat hij zich verdedigen’.

‘Ha’, lachte Gianni zenuwachtig, ‘het zal weinig baten, want de schijn is tegen mij. Ik herhaal u echter, verraden heb ik onze zaak nooit. Ik heb de drie edellieden slechts eenmaal gewaarschuwd, dat durf ik te zweren en het was ter wille mijner zuster, niet om onze vijanden te redden. Toen zij te Sens zouden uitstappen, wist ik, dat zij daar in de val moesten loopen en dat heb ik willen voorkomen. Waarom? Wel ik zou het niet gedaan hebben, indien het plan bestaan had hen te dooden, hoeveel verplichting ik ook jegens hen gevoelde. Maar ik wist, dat zij gevangen gehouden zouden worden en men hen dwingen wilde de verblijfplaats mijner zuster te noemen. Ik vreesde, dat zij dus den kapitein toch in handen zou vallen en dat wilde ik voorkomen. Ik waarschuwde hen dus, maar zij sloegen mijn waarschuwing in den wind, dus aan mij ligt de schuld toch niet, dat de plannen van den kapitein mislukten’.

‘Gij hebt ze willen doen mislukken en dat is genoeg. Gij werkt de plannen van onzen bond tegen en dat is verraad. Hebt gij niet zoo goed als wij den eed van ons genootschap gezworen’.

‘Hij is een verrader’, riepen eenige stemmen.

‘En al beweert hij het tegendeel, wij mogen gelooven, dat hij die edellieden ook nog op andere wijze hielp’, meende een der mannen.

‘Zoo is het broeders’, sprak de kapitein, ‘zonder hem, ik ben er van overtuigd, zouden onze vijanden reeds lang onschadelijk gemaakt zijn, nu bedreigen zij ons ieder oogenblik. Wie verzekert ons, dat hij niet met nieuwe verradersplannen omloopt?’

‘Hij is des doods schuldig’, riep weer degene, die Gianni het eerst een verrader noemde.

‘Daarover wil ik de beraadslagingen openen’, zei de markies met een bevestigenden hoofdknik.

‘Onze veiligheid eischt, dat wij elkaar volstrekt kunnen vertrouwen’, sprak de ander opnieuw.

‘En als ik sterf, Pietro’, zoo klonk het uit Gianni's mond,

‘zoudt gij de luitenant worden van de bende. Eischt gij daarom mijn dood?’

‘Ik zou in ieder geval in die hoedanigheid beter mijn plicht doen dan gij’, luidde het driftige antwoord, ‘ik zou onzen kapitein niet tegenwerken en onze zaak verraden’.

Gianni maakte een beweging, alsof hij zich op Pietro wilde werpen, maar eenige anderen grepen hem vast. Gianni draaide zich om, ten einde zich los te worstelen en de Linar zag nu zijn gezicht, waarop het volle lamplicht viel.

Dat gezicht had hij eer gezien, op een portret. Een seconde bedacht hij zich, juist, dat was de broeder van signora Chiarina.

Hij lag even als zijn beide makkers nog steeds op den vloer, maar richtte zich nu eenigszins op, voelende, dat men hem aanraakte. Signora Chiarina bukte zich naast hem.

‘Denk aan uw belofte’, fluisterde zij, ‘gij zult immers trachten mijn broer te redden’.

‘Wij houden ons gereed’, fluisterde de Linar terug.

Hij lette nu weder op hetgeen in de zaal beneden voorviel. Het scheen, dat zich een verdediger voor Gianni had opgedaan.

‘Kapitein’, zoo klonk het, ‘ik wilde graag iets in het midden brengen. Geloof mij, geen sympathie voor onze vijanden bezielt mij. Ik ben dien nacht, toen wij u vervoerden, door een der ketellappers bijna gewurgd, nog vertoont mijn hals de litteekenen daarvan. Ik zal gelukkig zijn, als wij ons op die kerels kunnen wreken. Maar Gianni was lang onze luitenant, als zoodanig heeft hij u steeds gesteund, gij hebt hem uw rechterhand genoemd. Ik wil zijn gedrag niet goedkeuren, maar bedenk, hij stoorde uw plannen niet om eigen voordeel, doch ter wille van zijn zuster. Als ik een zuster had, nu ik erken, dat ik haar ook liever niet in ons bondgenootschap opgenomen zag’.

‘Ha, gij keurt zijn verraad goed’.

‘Dat zij verre, maar mij dunkt er is alle redenen om te pleiten voor verzachtende omstandigheden. Ik zou niet voor de doodstraf stemmen, als Gianni op andere wijze onschadelijk te maken is’.

Eenige der mannen gaven hun instemming met het gesprokene te kennen.

‘Gij pleegt ook verraad’, riep Pietro opgewonden, ‘als gij den verrader voorspreekt’.

‘Gij laat al te duidelijk uw bedoelingen kennen’, antwoordde de vorige spreker weer, ‘en kapitein ik protesteer tegen deze lasterlijke aantijding. Ik meen, dat wij hier in vrijheid beraadslagen. Als Pietro zijn meening zeggen mag, dan moet ik evengoed de mijne kunnen uiten’.

‘Gij hebt gelijk’, antwoordde de markies, uiterlijk kalm en bedaard als steeds, ‘ik vind het mooi van u, dat gij Gianni tracht te redden, maar vrienden ik geloof, dat het tevergeefsch zal zijn. Want nog heb ik niet alles gezegd. Als ik uitgesproken ben, zult gij volledig kunnen oordeelen. De Broeders des Verderfs waren tot heden onkwetsbaar en onvindbaar voor de politie. Wij hebben zeer voordeelige zaken gemaakt, maar ik had een onderneming op het oog, die ons millioenen op moest brengen en in één slag ons allen rijk kon maken. De zuster van Gianni zou door mijn bemoeiïngen huwen met een rijken, ouden bankier hier in Parijs, die zijn eigen schatten niet kent. Gij begrijpt, dat huwelijk zou niet langer geduurd hebben dan noodig was om ons het geld van den ouden man te verzekeren. Hij zou spoedig uit den weg geruimd zijn. Dat plan heb ik niet kunnen verwezenlijken door den tegenstand van Gianni en zijn zusters. Ik zeg ook van zijn zusters, want Signora Chiarina was de ziel van dien tegenstand. Zij heeft Gianni tegen ons gekeerd, zij is ons, evenals hij, ontrouw geworden en pleegt mede verraad aan de Broeders. Hedenmorgen is het tusschen ons tot een openlijke breuk gekomen. Ik had ontdekt, waar de graaf de Tournel het meisje verborgen had, dat wij zochten. En zij heeft het meisje op haar beurt ontvoerd.

Daarom vrienden, geen genade voor de verradersfamilie, die ons allen in het ongeluk storten zal, als wij een oogenblik aarzelen. Op dit moment misschien beraadslaagt de zuster van Gianni met de drie edellieden en met de politie autoriteiten, hoe wij het best gevangen genomen worden’.

Deze mededeeling van het hoogste gewicht veroorzaakte onder de vergadering groote ontroering.

‘Dood aan de verraders’, riepen onderscheidene stemmen, ‘de kapitein heeft gelijk, Gianni moet sterven’.

‘Acht gij hem schuldig aan verraad?’, vroeg de markies.

‘Ja, ja’, klonk het antwoord der meesten, slechts enkelen zwegen.

‘Moet hij sterven?’

‘Zeker’.

‘En terstond’, voegde Pietro er bij.

‘'t Gaat er spannen’, fluisterde lord Nibblington, ‘de vent zal zich toch niet koelbloedig laten vermoorden, ha, hij retireert behendig naar de deur’.

‘Hij moet sterven’, herhaalde de kapitein, ‘ik als uw hoofdman stel voor Gianni ter dood te veroordeelen als zijnde schuldig aan verraad van onze broederschap. Wij zullen daarover stemmen’.

Maar voor het tot de stemming, waarvan de uitslag niet twijfelachtig kon zijn, komen kon, gebeurde er iets onverwachts. Lord Nibblington had een revolver te voorschijn gehaald om hen te beduiden zich gereed te houden.

‘Naar beneden’, fluisterde hij, ‘wij zullen dien Gianni redden, ter wille zijner zusters. Waar is de Signora? De Signora was verdwenen, maar eensklaps begreep men, met welk doel zij heengegaan was, want plotseling gingen de gaslampen uit, die de zaal beneden verlichtten en bevonden de Broeders zich in de duisternis. Een schreeuw van woede ging op, het gerucht van een worsteling deed zich hooren, dan vernam men op eens den val van een zwaar lichaam, het toeslaan van een deur en men hoorde iemand snel de trappen oploopen.

‘Grijpt hem’, brulde de markies hem achterna, ‘makkers, doodt den ellendeling’.

‘Parbleu’, riep de Tournel, ‘de kerel is hen ontsnapt, hij komt hierheen’.

Inderdaad was dit het geval, maar reeds volgden hem eenige anderen, die trachtten den vluchteling te grijpen.

‘Naar de trap’, riep de Linar en reeds was hij de kamer uitgesneld en stond boven aan de trap.

‘Gianni, hierheen’, riep hij.

De geroepene stormde naar boven, maar pas was hij op den gang, toen hij ineenzonk. Op den grond lag hij en zag verwonderd naar de drie mannen, die daar zoo ineens stonden om hem te verdedigen.

‘Vlucht’, riep hij, ‘zij zullen u zonder genade dooden. Ik ben gewond, laat mij hier, maar redt mijn zusters’.

Men had geen tijd hem antwoord te geven. Eenige van de

schurken waren tot boven aan de trap gekomen, er klonken schoten en onder vreeselijke vervloekingen rolde een gewonde naar beneden, terwijl de andere zich bliksemsnel de trap lieten afglijden.

'Ta, ta', riep lord Nibblington, 'zij zijn nog niet boven, wij kunnen hen wel van de trap afhouden'.

Beneden klonken vloeken en verwenschingen.

'Licht', schreeuwde de kapitein, 'laat dan één van u de gaskraan weder opendraaien, die is natuurlijk dichtgedraaid'.

'Ja, markies di Cava, laat de lichten opsteken', schreeuwde de Linar van boven, 'gij geeft ons dan betere mikpunten voor onze kogels'.

'Ha, het zijn die vervloekte Engelschman met zijn vrienden. Goed, zij zullen ons niet ontkomen, thans zijn zij in de val'.

'Groote God', mompelde de lord, 'als de signora maar in veiligheid. is. Zij heeft de hoofdkraan dicht gedraaid. Als men haar beneden vindt, wordt zij ongetwijfeld vermoord'.

'Kunt gij met uw beiden de trap verdedigen?', vroeg de Tournel.

De graaf verwijderde zich. Hij zag even naar Gianni, deze was op zijn knieën gekropen en had een pistool in de hand.

Hij had alles gehoord.

'Ik tel ook nog mee', zei hij en kroop naar de trap.

De Linar zag hem aan, bij het zwakke schijnsel van de lantaarn, die op den grond stond.

'Goed', zei hij en vervolgde tot den lord: 'gij kunt met de Tournel medegaan, Gianni en ik zullen ons hier wel verdedigen en de trap wel vrijhouden'.

Lord Nibblington ging en volgde zijn vriend de Tournel, die den weg terugging, welken zij gekomen waren.

Over den zolder ging het naar het huis er naast en daar liepen de beide edellieden snel de trappen af en kwamen zoo op straat. Het was hen zelf eigenlijk niet recht duidelijk, wat zij wilden, maar ze moesten in ieder geval trachten signora Chiarina te helpen, als zij in gevaar mocht zijn. En ze wilden desnoods het huis binnen dringen om haar te hulp te komen.

'Hoe komen wij er in?', vroeg de Tournel, 'natuurlijk is alles gesloten'.

‘En als wij aanbellen of den ingang forceeren, wachten ons eenige kogels’, zei lord Nibblington.

‘Wat dan te doen?’, hernam de Tournel.

‘De politie halen. Als zij nu dit huis kan omsingelen, voor de lui ontvluchten, is in eens de geheele bende gevangen’.

‘Maar wij zijn hier niet bekend, waar is de naaste politiepost, misschien hier een heel eind vandaan. En wij kunnen niet gaan, op gevaar af rond te dolen, terwijl onze vriend alleen nog in dit huis is. Zij kunnen in dien tijd wel ontvluchten’.

‘Ja juist’, antwoordde lord Nibblington, ‘wij moeten hier blijven, doch wacht slechts een oogenblik, er zal spoedig politie zijn’.

Hij haalde den haan van zijn revolver over en schoot dien tweemaal achtereen in de lucht af. Door de stille nachtelijke straat knalden vreemd de twee schoten, maar de knal was nauwelijks verloren gegaan of er klonk in de verte een politiefluitje en eenige oogenblikken later kwamen twee agenten aanloopen, die een moordaanslag of iets dergelijks vermoedden.

Zoo de schoten in de huizen al gehoord waren, dan toonden de inwoners zich weinig nieuwsgierig of erg bang, want zij vertoonden zich niet. Trouwens in deze stille buurt achtte men zich zoo laat minder veilig op straat.

‘Ziet ge wel’, riep de lord, ‘daar is al politie’. Inderdaad de twee agenten waren nadergekomen, de hand aan hun wapenen.

‘Wat is dat hier?’, vroeg de een wantrouwend, ‘is door u geschoten?’

‘Jawel’, antwoordde de lord kalm, ‘ik wilde politie en daarom trok ik op die wijze uw opmerkzaamheid. In dit huis hier vertoeven een tiental of nog meer samenzweerders en dezen moet het ontsnappen belet worden’.

‘Maar wie zijt gij?’

‘Wat doet er dat toe. In dit huis vergadert een misdadigersbende “De Broeders des Verderfs” en ik zeg u het huis moet omsingeld worden’.

‘Maar dat kunnen wij toch niet doen’.

‘Neen, dat begrijp ik, doch wij willen meer politie. Laat een uwer hulp halen of blaas op uw alarmfluit’.

‘Dat zal ik doen’, luidde het antwoord en snerpend gilde het fluitje nog eens door de lucht.

Niet te vergeefs, Goddank, want in de verte klonk het antwoord en nu kwam een man in burgerkleeding nader, op een rijwiel gezeten.

‘Onze inspecteur’, zei een der agenten.

De Tournel liep op hem toe.

‘Mijnheer’, zei hij snel, ‘ik ben de graaf de Tournel met mijn vriend lord Nibblington. Wij zijn er achter gekomen, dat hier een samenkomst plaats heeft van de Broeders des Verderfs. Dit huis moet omsingeld worden, opdat niemand er uit ontsnappe’.

De inspecteur zag wat ongeloovig op, maar op 't zelfde oogenblik was het alsof daarbinnen schoten klonken.

‘Goed’, klonk het vastbesloten, ‘blijft gij dan hier, laat niemand uit, binnen vijf minuten ben ik terug’.

Weg vloog hij op zijn rijwiel.

‘Mijn God, wat gebeurt er intusschen daar binnen wel’, zei de Tournel ongeduldig, ‘moeten wij onzen vriend niet ter hulp snellen’.

‘De Linar zal zich wel eenigen tijd weten te verdedigen. Hij houdt de Broeders bezig. Natuurlijk vermoeden zij niet, dat wij niet meer boven zijn’.

‘Ja, dat moet wel zoo wezen, anders zouden er zich al wel eenige buiten vertoond hebben’.

In angstige spanning stonden de vier mannen buiten den lichtschijn van de lantaarn met den revolver in de vuist naar het huis te zien, maar geen der personen daarin aanwezig scheen aan vluchten te denken.

‘Misschien kunnen de kerels door de achterdeur ontsnappen’, zei de Tournel.

‘Niet zeer waarschijnlijk, dat zij dit doen. Zij weten niet, dat het huis omsingeld wordt en dat er ook van de straatzijde gevaar dreigt. En zij zijn de menschen niet om spoedig op den loop te gaan’.

‘En als zij aan de andere zijde ontsnappen willen, zullen zij het spoedig moeten doen’, zei een der agenten, ‘want de inspecteur zal er wel aan denken hen dien uitweg af te snijden’.

Lang duurde hen het wachten, toch was de inspecteur er binnen tien minuten terug.

‘Zie zoo’, zei hij, ‘mijn maatregelen zijn genomen, terstond volgen er nog een viertal agenten en het achterhuis wordt eveneens bewaakt’.

‘Dus hierdoor zullen zij niet meer ontsnappen’, vroeg de Tournel.

‘Zeker niet’.

‘Welaan dan gaan wij weer naar onzen vriend’.

Hij vertelde den politieambtenaar in weinige woorden, hoe men door het naastgelegen huis op den vloer en de bovenverdiepingen van de belegerde woning komen kon.

‘Goed’, zei de inspecteur, ‘als hier straks de commissaris komt, die ook gewaarschuwd is, zal ik u volgen’.

De beide edellieden gingen het huis weer binnen, de trappen weder op en kwamen zonder ongelukken boven, waar zij schoten hoorden knallen.

‘Het wordt tijd, dat we er zijn, geloof ik’, riep lord Nibblington en ongelijk had hij niet.

Gianni was weder in onmacht gevallen en de Linar alleen verdedigde de trap. Hij was echter in den arm gewond, door een revolverkogel en blij zijn vrienden terug te zien.

‘Welnu?’, vroeg hij.

‘Het huis is omsingeld, dezen keer zullen de Broeders ons niet ontkomen. Zij zijn in een muizenval. Voor en achter wordt hun woning bewaakt en naar boven kunnen zij niet ontsnappen’.

Op dit oogenblik klonken er beneden kreten van schrik en toorn.

‘Wij zijn ingesloten’, hoorden de edellieden roepen, ‘een geheele politiemacht staat voor de deur’.

‘Ook de achterzijde van het huis wordt bewaakt, er is geen ontkomen, dan naar boven’.

Opeens klonk er nog meer geraas. Blijkbaar was de politie bezig een inval te doen, de deur van het huis werd geforceerd en met de wapens in de vuist stormden de agenten naar binnen.

De drie edellieden konden niets beters doen dan boven aan de trap blijven, maar ze trappelden van ongeduld. Zij hoorden ontzettend lawaai, er werden schoten gewisseld, deuren dicht geslagen en zij stonden werkeloos.

‘Laten wij gaan helpen’, riep de Linar.

‘Neen’, zei lord Nibblington bedaard, ‘als wij naar beneden gaan, zijn we niet zeker, dat er niemand ontsnapt. De politie is sterk genoeg en niet een van de schurken zal er thans ontkomen. De bende moet thans geheel en volkomen worden uitgeroeid’.

Blijkbaar hadden de samengezworenen genoeg ondervonden, dat zij niet behoefden te trachten naar boven langs de trap te ontkomen. Het gerucht werd trouwens langzamerhand minder, de politie had de misdadigers overweldigd. Men zag beneden aan de trap opeens licht en de stem van den inspecteur riep naar boven:

‘Zijt gij daar heeren, is dit de trap waarvan gij gesproken hebt?’

Op het bevestigend antwoord klom hij omhoog:

‘Groote God, wat een gevecht’, sprak hij halverwege gekomen. ‘Maar hier op de trap ligt nog iemand’. Hij lichtte met zijn lantaarn bij en de Tournel ging snel naar beneden.

‘Dood’, zei de inspecteur, ‘een kogel in het hart, enfin er zijn meer van die schurken geraakt’.

Hij klom verder omhoog en zag nu Gianni liggen.

‘Deze is vlak bij u gekomen’, merkte hij op.

‘Neen’, zei de Linar, ‘deze heeft geholpen de trap te verdedigen. Hij heeft dien vent daar neergeschoten, die als een kat zacht naar boven geslopen was. Maar hij lag languit op den grond, hoorde hem, liet hem dicht bij komen en schoot hem toen koelbloedig neer. Het is Pietro’, zei hij.

‘Zelf ook gewond?’

‘O, men haalt reeds doktoren. Twee agenten hebben een kogel te pakken en een stuk of vier van de schelmen zijn gewond’.

‘En hebt gij niemand laten ontsnappen?’

‘Welneen’.

‘En de signora?’

‘De signora? Wie bedoelt gij?’

‘Hebt gij dan geen dame beneden gevonden?’

‘Welneen’.

‘Kom’, riep de Tournel, ‘zij moet er toch zijn, zij zal zich verscholen hebben, laten wij haar gaan zoeken’.

‘Voorzichtig’, zei de inspecteur, ‘de trap is vol bloed’.

De vrienden daalden nu naar beneden, gevolgd door den inspecteur, die een paar agenten bevel gaf Gianni te verzorgen, die nog steeds bewusteloos was. Intusschen kwam reeds een politiedokter aan, die zich met de zorg voor de gewonden belastte en daar Gianni zeer ernstig gewond was, dezen het allereerst behandelde.

De Tournel en de Linar doorzochten het geheele huis, maar zij vonden geen spoor van signora Chiarina, toen lord Nibblington zich opgewonden bij hen voegde en uitriep:

‘Ik heb de gevangenen gezien, ze zijn allen gepakt, behalve een, de markies di Cava is er niet bij’.

‘Wat’, riep de Tournel ontzet, ‘maar dan moet hij nog verborgen zijn, een ontvluchting was toch onmogelijk. Zou juist hij ons toch weder ontsnapt zijn, neen het is niet denkbaar’.

Men waarschuwde den inspecteur van politie, dat de hoofdman van de bende nog niet gevangen was en terstond begon er nu een uitgebreid onderzoek, waarbij geen vertrek werd overgeslagen, geen kast ondoorzocht bleef. Maar de kapitein van de bende was spoorloos verdwenen en met hem signora Chiarina.

‘Het is om moedeloos te worden’, zei de Tournel, ‘nu zijn we nog even ver’.

‘Ho, ho’, antwoordde de Linar, ‘de geheele bende is gevangen behalve hij’.

‘Maar hij alleen telt meer dan al de anderen samen’.

‘En toch’, zei lord Nibblington, ‘hij kan niet ontsnapt zijn’.

Maar hij was het wel terdege, want ieder onderzoek was vergeefsch, de vogel was gevlogen.

‘Ja’, zei de inspecteur van politie, ‘maar de vangst is niettemin mooi. We danken die aan u, heeren. Gij zult morgen wel bij het justitieel onderzoek tegenwoordig moeten zijn, wilt u mij uw adres opgeven?’

Zij deden dit en konden nu naar huis gaan. De gevangen genomen boeven waren reeds weggevoerd, de gewonden onder welke Gianni, werden per raderbaar naar het naastbij gelegen ziekenhuis vervoerd.

De Linar had zich laten verbinden. Zijn wonde bleek slechts een schampschot te zijn van weinig beteekenis.

‘Nu’, zei de Tournel, ‘zullen wij nog met ons rijtuig gaan’.

Zij gingen daarnaar zien, het was reeds daglicht geworden, maar het rijtuig was verdwenen.

‘Zou de politie het paard op stal gebracht hebben?’, vroeg de Linar.

‘Niet waarschijnlijk’, antwoordde de Tournel. ‘Het is ook wel gevaarlijk paard en rijtuig den geheelen nacht onbeheerd te laten staan. Er zijn liefhebbers van zoo'n span genoeg in Parijs’.

‘Of’, merkte de lord op, ‘of heeft misschien het hoofd van de Broeders zich met onze equipage uit de voeten gemaakt. Het zou iets voor hem zijn’.

Men moest zich tot gissingen bepalen en hoewel zij ongetwijfeld dien nacht een prachtigen slag geslagen hadden, waren de drie vrienden toch maar half tevreden. Zij hadden zoo vast gemeend, dat de markies di Cava thans in hun handen was, dat de teleurstelling hen erg trof nu hij toch weder ontsnapte.

Zij gingen naar de woning van de Tournel terug; nu de geheele bende op het hoofd na, gevangen was, hadden zij zeker geen aanslagen meer te vreezen.

Jean, de bediende van den graaf, ontving zijn heer en diens beide vrienden met teekenen van groote verwondering, maar als een goede huisknecht vroeg hij niets, in hoe vreemdsoortig costuum de heeren ook waren, het gelaat vuil van den kruitdamp en met bloedspatten op de kleeren.

‘Het beste is, dat wij een paar uren gaan slapen’, zei de Tournel, ‘wij kunnen dan verder zien, want dit staat zeer zeker vast, dat onze taak nog niet ten einde is. Voor die markies di Cava onschadelijk gemaakt is, zullen wij niet rusten’.

Daarmee waren de andere heeren het eens en 's morgens tegen tien uren waren alle drie weder present. De paar uren slaap had hen goed gedaan en meer nog waren zij opgeknapt, doordat zij zich in een ander pak kleeren hadden kunnen steken, na zich in het bad verfrischt te hebben.

Jean had gezorgd voor een stevig ontbijt en de vrienden lieten het zich smaken.

Zij waren nu minder somber gestemd dan in den vroegen morgen en de Linar zei:

‘Welbezien zijn wij toch eigenlijk een heel eind gevorderd. Het is waar dien markies hebben wij niet, maar hij is toch vleugellam. Zijn bende is gevangen en de geheimzinnigheid, waarmede hij zich omringd had, die zijn grootste kracht was, is verdwenen. Zijn hooge sprongen zijn in ieder geval uit’.

‘Goed’, zei de Tournel, ‘maar wij moeten hem vinden. Voor het oogenblik mag hij dan weinig beginnen, iemand als hij herstelt zich spoedig. Wie zegt ons, dat hij hier nog andere handlangers heeft of anders, hij kan spoedig genoeg hier in Parijs een troep schurken om zich heen vergaren. In ieder geval was hij de ziel van het eedgenootschap en zoolang hij in vrijheid is, bestaan de Broeders des Verderfs’.

‘Ja’, stemde lord Nibblington in, ‘onze taak is nog niet afgeloopen. Nog veel moeten wij verklaren, nog veel ontdekken. En dan het lot van de twee zusters kan ons niet onverschillig laten’.

‘Zeker niet’, antwoordde de Linar, ‘maar ik stel mij zoo voor, dat wij met dit alles weinig moeite meer zullen hebben. Voor het oogenblik is de hoofdman der Broeders verslagen en wij zullen van zijn tijdelijke machteloosheid gebruik maken om hem geheel te verderven. Hij is op onverklaarbare wijze verdwenen, evenals signora Chiarina, maar Gianni behoort tot onze bondgenooten. Hij zal ons waardevolle inlichtingen kunnen en willen geven, weest daarvan overtuigd’.

Toen evenwel een uur later de drie edellieden zich aan het ziekenhuis vervoegden, waar Gianni was opgenomen, hoorden zij, dat de ongelukkige overleden was. Zij vernamen het met grooten schrik.

‘En heeft hij geen boodschap of iets dergelijks achtergelaten?’, vroeg de Tournel.

‘Neen’, antwoordde de pleegzuster, ‘toen hij hier kwam, was hij bewusteloos. De dokter zei dadelijk, dat zijn toestand gevaarlijk was. Ik bleef bij zijn bed. Vanmorgen tegen acht uur kwam hij bij kennis en hij verzocht uit eigen beweging een priester te laten halen. Wij deden dit. De pastoor uit de naaste kerk hier diende hem de laatste troostmiddelen toe en kort daarna is hij overleden’.

‘Gelukkig, dat hij niet onvoorbereid de eeuwigheid is binnengegaan’, zei de Linar, ‘hij was waarschijnlijk een groote schurk,

maar God is oneindig barmhartig. Hij zal ook dezen zondaar niet verstooten hebben. Dat hij ruste in vrede'.

'Amen', antwoordden de Tournel en Nibblington ernstig.

Zij wilden zich verwijderen.

'Wacht', zei de Tournel, 'laten wij zorgen, dat de man, die in ieder geval voor ons gestreden heeft, een goede begrafenis vinde'.

Hij regelde deze aangelegenheid met de overste van het gesticht, welke hij een ruim crediet toestond, ook om voor de zielerust van den overledene een aantal heilige Missen te laten lezen. 'Dat zijn wij aan hem verplicht', zei hij, 'al was het maar ter wille van zijn zusters'.

De drie edellieden begaven zich nu naar het bureau van politie, waar men hen mededeelde, dat dien middag de rechter van instructie de gevangen genomen Broeders een verhoor zou laten ondergaan. De heeren werden verzocht dan eveneens tegenwoordig te zijn.

'Ik heb de kerels dadelijk na hun gevangenneming ook reeds verhoord', voegde de commissaris van politie erbij, 'maar zij willen geen enkele mededeeling doen. Als zij daarin volharden kan de instructie lang duren. Hoe zal men hen eigenlijk bewijzen, dat zij tot de Broeders des Verderfs behoorden, dat zij al de misdaden, door deze schurken bedreven, voor hun rekening hebben'.

'Wij kunnen ook nog getuigenissen van belang afleggen', zei de Linar, 'wij hebben hun beraadslagingen gehoord en kunnen bewijzen, dat zij werkelijk tot de Broeders behoorden. Maar erger is, dat die markies di Cava ontsnapt is'.

'Och, hij zal alleen zooveel niet meer kunnen beginnen. Bovendien hij is nu bekend en zal spoedig gevangen genomen zijn. In ieder geval lijkt hij thans ongevaarlijk'.

'Wij zullen zien', antwoordde de Tournel, 'als wij maar niet al te spoedig het tegendeel ondervinden'.

De graaf de Tournel was van de machteloosheid van den kapitein der Broeders des Verderfs dus nog niet overtuigd, maar hij dacht toch niet, dat zoo spoedig de gegrondheid van zijn wantrouwen bewezen zoude worden.

De heeren zaten toen zij zich dien middag naar het paleis

van justitie wilden begeven in een huurrijtuig, toen een couranten-jongen over den boulevard holde:

'Extra tijding. Nieuwe aanslag van de Broeders des Verderfs. Ontzettende moord', hoorden zij hem uitroepen.

Het spreekt, dat de nieuwsbladen vlug verkocht werden, het publiek vocht er als het ware om. Lord Nibblington was uit het rijtuig gesprongen en had zich spoedig van een blad meester gemaakt, waarvoor hij den jongen een halven franc toewierp.

'Wel', zei de Linar, 'het zal een overdreven verhaal zijn van de voorvallen van dezen nacht'.

'Het is meer', antwoordde lord Nibblington met trillende stem, 'luister'. En hij las:

'In onze editie van twaalf uur gaven wij een omstandig verhaal van de gevangenneming der misdadigersbende, welke Parijs zoolang in onrust hield. Helaas, het hoofd van de Broeders des Verderfs, een Italiaansch edelman, wist op onverklaarbare wijze te ontsnappen en reeds is nu bewezen, dat de gevangenneming van de anderen weinig beteekent, zoolang niet deze schurk gevangen is. Heden morgen in de vroegte toch is vermoord geworden de heer Andrieu, de bekende bankier in de rue Lafitte.

De moord vond plaats onder buitengewone geheimzinnige omstandigheden. De politie wil daaromtrent nog weinig loslaten maar dit kunnen wij onzen lezers toch wel mededeelen, dat er allen grond bestaat voor het vermoeden, dat de moord bedreven werd door het hoofd van de Broeders. Het lijk van den heer Andrieu werd heden morgen om twaalf uur pas ontdekt, de moord moet in den vroegen morgen gebeurd zijn, zoodat men veronderstellen moet, dat het hoofd van de beruchte misdadigersbende den bankier vermoord heeft, dadelijk nadat hij zich uit zijn gevaarlijke positie in het omsingelde huis heeft weten te redden.

Eenige personen hebben vanmorgen tegen zes uur een rijtuig zien stilhouden voor het kantoor van den bankier. In dit rijtuig bevonden zich een heer en een dame. Terwijl de dame bleef zitten, verliet de heer het rijtuig en belde. Een metselaar, die naar zijn werk ging, vertelde dat hij bleef staan, omdat hij vermoedde, dat de heer het kantoor nog gesloten zou vinden. Tot zijn groote verwondering evenwel opende de bankier zelve

de deur en liet den heer binnen. De metselaar is toen verder gegaan. Het rijtuig heeft niet langer dan tien minuten voor de deur gewacht, toen kwam de heer naar buiten, wipte op den bok en weg reed men. Om negen uur worden de kantoren van den heer Andrieu geopend. Zoo ook heden morgen. Als gewoonlijk was hij zelf zoo vroeg nog niet aanwezig en alles ging zijn gewonen gang tot men hem om twaalf uur vond zitten in den leunstoel voor zijn lessenaar, op zijn particulier kantoor.

De ongelukkige was evenwel dood, vermoord naar alle waarschijnlijkheid door dien man, die hem 's morgens bezocht. Het signalement van dien heer, zooals het gegeven werd door den metselaar en anderen, die hem zagen, komt wondervol overeen, met dat, hetwelk hedenmorgen verspreid is van den markies di Cava het hoofd van de moordenaars, die zich de Broeders des Verderfs noemden.

Bovendien, behalve deze markies is uit het omsingelde huis een dame verdwenen. Er stond op het plein voor het huis onbeheerd een rijtuig met paard, dat verdwenen is. De veronderstelling doet zich dus van zelf op, dat de beide gevluchten van dit rijtuig gebruik hebben gemaakt, dat zij dezelfden waren, als de onbekenden, die in de rue Lafitte stilhielden.

Het is te hopen, dat de politie in deze duistere zaak licht brenge, maar gemakkelijk zal dit niet zijn. Er doen zich tal van vragen op, welke nog door niemand beantwoord kunnen worden. En de gewichtigste is wel deze: in welke betrekking stond de heer Andrieu tot den markies. Wat bewoog den bankier zoo vroeg op zijn kantoor te zijn. Klaarblijkelijk verwachtte hij den man, die zijn moordenaar geworden is. Waarom heeft deze hem gedood? Was het om te stelen, of uit wraakzucht? Ziedaar eenige vragen van de vele, waarvan zeker heel Parijs de beantwoording verwacht'.

De Tournel en de Linar hadden ademloos geluisterd zoo goed als de koetsier, die als een echt Parijzenaar in een dergelijke geschiedenis het hoogste belang stelde.

'Rijd verder koetsier', zei de Tournel, toen de lezing beëindigd was en terwijl het rijtuig weer voortratelde, vroeg hij:

'Welnu, wat zegt gij hiervan?'

'Ik zeg', riep lord Nibblington met ongewone heftigheid,

‘dat die courant liegt. Het kan niet waar zijn, wat daarin te lezen staat’.

‘Het lijkt mij eveneens onmogelijk’, antwoordde de Linar, ‘dat die markies, zoo aan ons ontsnapt, dadelijk daarop koelbloedig een moord ging plegen’.

‘Och wat’, riep de lord, ‘van dien kerel acht ik alles mogelijk, hoe ongelooflijk het ook moge schijnen. Maar dat signora Chiarina zijn medeplichtige zou zijn, dat weiger ik aan te nemen’.

‘Evenwel’, bemerkte de Tournel, ‘onverklaarbaar blijft toch de gelijktijdige verdwijning van den markies en de signora. En dan wie zou anders bij hem in het rijtuig gezeten hebben?’

‘Dus gij gelooft haar schuldig?’

‘Dat zou ik volstrekt niet durven beweren. Ik weet slechts, dat wij opnieuw staan voor een schier onoplosbaar raadsel. En dit is zeker: ongevaarlijk en vleugellam is di Cava nog lang niet, dat heeft hij al terstond bewezen. Wat beschikt deze man toch over een moed en scherpzinnigheid. Die eer moeten wij hem geven, al is hij dan ook slechts een vuige moordenaar’.

‘Reden te meer om hem te blijven vervolgen’, zei de Linar, ‘hij moet onschadelijk gemaakt worden’.

‘En wij zullen de signora en haar zuster uit zijn handen redden, aan zijn macht onttrekken’, sprak de Tournel. ‘Wat zonderling toch, dat hij op de zangeres, die hem als haar doodsvijand kent, nog macht schijnt uit te oefenen’.

‘Ja, ja’, mompelde lord Nibblington, ‘maar wij zullen hem weten te vinden. Laat hij zoo moedig zijn als een leeuw, zoo listig als een slang, hij zal mij niet ontkomen. Wij zullen hem in het verderf storten, al moest ik hem met eigen hand dooden’.

Hiermede eindigde het gesprek, het rijtuig stond stil, men was voor het paleis van justitie aangekomen.

VII.
Nieuwe verwikkelingen.

De Parijsche dagbladen gaven kolommen vol nieuws en beschouwingen over de gevangenneming van de Broeders des Verderfs. Helaas, hoe moest men het betreuren, dat juist de aan-

voerder van de schurken, het hoofd en de ziel van de bende, had weten te ontsnappen. En dat hij ook zonder zijn helpers nog zeer te vreezen was, dat bewees wel de geheimzinnige moord in de rue Lafitte, die op zijn rekening geschreven moest worden. Ook over dien moord werd veel geschreven en allerlei vermoedens werden in de pers geuit, aangaande de verhouding, die er bestaan moest hebben tusschen den vermoorde en zijn moordenaar.

Men wierp eerst de stelling op, dat markies di Cava, want hij was nu als hoofd der misdadigersorganisatie bekend, juist omdat zijn bende in de pan gehakt en gevangen genomen was, den bankier vermoord had om zich zoo van het noodige geld te voorzien. Maar dat idée moest men laten varen, want reeds vooraf moest de moordenaar alles beraamd hebben. Immers mijnheer Andrieu had 's morgens blijkbaar den markies verwacht, anders zou hij niet op zoo'n ongewoon uur op zijn kantoor geweest zijn en niet den markies zelf terstond geopend hebben. Deze had hem dus zeker den dag te voren zijn komst aangekondigd. En hij had eerder zaken met hem gedaan, dat was zoo klaar als de dag. Er bleven dus nog veel raadselachtige bijzonderheden op te lossen.

Onze drie vrienden evenwel braken zich het meest het hoofd over de vraag hoe of signora Chiarina met den markies had willen ontvluchten, hem waarschijnlijk zelfs de vlucht mogelijk had gemaakt. Hij was toch de vijand van haar zuster, van haar broeder en zeker ook van haar zelf. En dan, het leek er op, of zij zijn medeplichtige was bij den moord in de rue Lafitte. Deze veronderstelling, hoe waarschijnlijk ze lijken mocht, verwierpen de drie edellieden nochtans eenparig.

‘Neen’, zei de Tournel, ‘zij mag dan zijn wie zij wil, ik weiger te gelooven, dat zij wist, dat di Cava den bankier vermoorden wilde. Zij zal hem daarvoor niet bij de vlucht geholpen hebben’.

‘Gij hebt gelijk’, antwoordde de Linar, ‘en ik meen, dat wij bij onze onderzoekingen wel hiervan mogen uitgaan, dat de signora van den moord niets geweten heeft’.

‘Zeker’, stemde lord Nibblington toe en vervolgde: ‘Gij, de Linar, hebt ons al een keer eerder verrast met uw vernuftige combinatie's, gij hebt al vroeger een plan ten aanval opgemaakt,

welnu, laat hooren thans wat uw meening is, wat ons te doen staat. Gij zijt een man van redeneering, ik deug alleen, als het op doen aankomt'.

'Ho, ho', antwoordde glimlachend de Linar, 'gij zijt al te bescheiden, mylord, maar ik moet bekennen dat ik geprobeerd heb mij een theorie te vormen, waardoor de vele gebeurtenissen, die zoo raadselachtig zijn, eenigszins verklaard worden'.

'Ah', zei de Tournel, 'wij luisteren met aandacht'.

'Heb er niet te veel verwachting van. De groote vraag, die zich voor ons opdoet is wel deze: wat kan signora Chiarina toch er toe brengen zich zoo in te spannen voor den markies di Cava. Zij keurt zijn schurkenstreken niet goed, dat is ons voldoende gebleken. Zij heeft willen beletten, dat de Tournel gedood werd, zij heeft u, lord Nibblington het leven gered. Zij wilde niet toestaan, dat haar jongere zuster door den markies voor zijn booze plannen gebruikt werd en heeft zelfs onze hulp ingeroepen om haar broeder uit zijn handen te redden. En toch, ondanks dit alles, voelt zij zich blijkbaar met den markies verbonden. Het moest haar gemakkelijk gevallen zijn hem te verraden en in onze handen te leveren, maar dat heeft zij niet gewild. En toen hij zoo goed als verloren was, heeft zij hem gered. De geheele bende viel in handen van de politie, hij echter door haar toedoen niet. Zij vluchtte zelfs met hem, gebruik makend van ons rijtuig. Hoe dit te verklaren? Als wij een aannemelijke reden vonden voor dit vreemd gedrag, zouden wij een heel eind verder zijn'.

'Zoo is het inderdaad', antwoordde lord Nibblington, 'en meent gij zoo'n reden gevonden te hebben?'

'Ik kan niet meer doen dan veronderstellingen maken en de meest waarschijnlijke zullen we voorloopig als de goede moeten aannemen'.

'Welnu', vroeg de Tournel, 'welke veronderstelling hebt gij gemaakt?'

'Eerst dacht ik, of dankbaarheid de signora kan bewegen. Wij weten, zij is van zeer eenvoudige afkomst, op kosten van den markies heeft zij haar zangstudiën gemaakt. Maar al heeft zij dus aan di Cava veel te danken, anderzijds heeft zij hem nog veel meer te verwijten. Noch dankbaarheid, noch vriend-

schap kunnen drijfveeren zijn van haar handelingen te zijnen opzichte. Er blijft over, de liefde'.

'De liefde', riep lord Nibblington, 'zij zou dien kerel beminnen?'

'Waarom niet? Ik durf zelfs verder te gaan, ik geloof zelfs, dat zij zijn vrouw geworden is, dat signora Chiarina met den markies di Cava getrouwd is'.

'Maar dat is onmogelijk'.

'Waarom?'

'Ik geloof niet, dat zij, al mocht zij hem dan beminnen, met een moordenaar, een schurk, die geen menschenleven telt, zou willen trouwen'.

'Goed, maar kan het niet zijn, dat, toen zij hem huwde, zij nog niet bekend was met zijn daden?'

'Het lijkt onwaarschijnlijk. Zij moet dan vreeselijk teleurgesteld zijn'.

'O, dat is zij ongetwijfeld. Neem echter een oogenblik mijn veronderstelling aan, zij is zoo dwaas niet als gij beiden schijnt te meenen. Signora Chiarina was een beroemde zangeres, zij gaf evenwel deze loopbaan op, naar men volgens onze inlichtingen in Italië meent, om met haar beschermer, markies di Cava te trouwen. Welnu wij treffen haar hier bij den markies aan. Waarom zou zij niet met hem gehuwd zijn? Zij heeft alle reden hem te vreezen, zij verafschuwt zijn daden, zij werkt hem tegen, toch blijft zij met hem verbonden, verlaat hem niet, maar redt hem als hij in gevaar verkeert. Dit doet mij besluiten, dat zij met hem verbonden is'.

'Maar men zou het moeten weten, indien zij gehuwd waren'.

'O, dat huwelijk kan best in het geheim gesloten zijn. De markies kan er alle redenen voor hebben gehad om niet voor de wereld met de zangeres getrouwd te zijn'.

'Om welke redenen?', vroeg de Tournel.

'Die redenen liggen misschien in zijn verleden. De schurk heeft waarschijnlijk meer connecties. Misschien ook gaf hij de voorkeur aan een geheim huwelijk met het oog op de toekomst. Vergeet niet dat het hoofd van de Broeders tot letterlijk alles in staat is'.

'Hm, gij kondt wel eens gelijk hebben', merkte lord Nibblington op, 'maar uw veronderstelling brengt ons niet verder.

Ik sta altijd nog voor het raadsel, wat zij 's morgens deed in de rue Lafitte. Zij zat in het rijtuig toen haar man dan den bankier vermoordde. Wist zij daarvan?'

'Ik geloof dat niet, of liever ik weiger het te gelooven, hoewel de logica ons zegt: ja, ze moet er van geweten hebben. Volgens de beschrijving van de personen, die het rijtuig zagen, is signora Chiarina wel de vrouw geweest, die den moordenaar vergezelde. En het was ons rijtuig, waarmede die beiden naar de rue Lafitte gereden zijn. Zij wist van het rijtuig, zij heeft hem geholpen te ontsnappen en samen zijn ze weggereden'.

'Goed', zei de Tournel, 'maar kon het dan niet zijn, dat hij haar diets gemaakt heeft voor de vlucht naar elders geld te moeten opnemen bij den bankier. Zij kan gemeend hebben, dat dit zijn eenig doel was'.

'Ja dat is mogelijk', stemde de Linar toe, 'gij komt nu tot gelijke veronderstelling als ik, de markies heeft met zijn vrouw, want ik geloof vast, dat zij zijn vrouw is, Parijs verlaten. Hij kon weten, dat het voor hem hier gevaarlijk zijn zou, nu hij bekend werd als de aanvoerder van de Broeders des Verderfs'.

'En wij zouden hem nu verder ongemoeid laten?', vroeg lord Nibblington.

'Waarachtig niet', riep de Linar, 'hij mag zijn verdiende loon niet ontgaan. Wij moeten de beide zusters van dien onmensch verlossen zij het dan desnoods tegen haar wil'.

'Maar hoe ontdekken wij hem? Waar vinden wij een aanknoopingspunt?'

'Natuurlijk in zijn laatste misdaad', antwoordde de Linar.

'De moord op mijnheer Andrieu in de rue Lafitte, welke moord di Cava ongetwijfeld met eigen hand bedreef, moet ons op zijn spoor brengen. Wij weten van dien moord nog niet veel'.

'Neen maar we zullen daarvan de bijzonderheden trachten te vernemen. Ik stel voor, dat wij op onderzoek uitgaan, dat ieder van ons trachten zal de noodige inlichtingen te krijgen, waaruit wij onze gevolgtrekkingen maken kunnen'.

'Ja', zei de Linar, 'dat is de beste methode van werken. Als we de noodige feiten aan 't licht gebracht hebben en alle bijzonderheden kennen, dan is het tijd om daaruit onze conclusies te trekken. We moeten eerst het spoor van ons wild terug vinden, dan zullen wij het achtervolgen en in de engte drijven'.

Dus togen de drie edellieden op onderzoek uit. Zij verdeelden, voor zoover dat ging eenigszins de werkzaamheden en begonnen nu alle drie een uitgebreid onderzoek, nadat zij de afspraak gemaakt hadden, waar zij weder bijeen zouden komen en hoe zij elkander bericht zouden zenden, indien ze elkaar noodig hadden.

Lord Nibblington had lachend nog gezegd, dat hij thans de beste resultaten wilde verwerven.

‘Maar’, voegde hij er ernstig bij, ‘het is ook totaal onverschillig wie van ons di Cava het eerst op 't spoor komt. Immers niet om de eer is het ons te doen’.

Toch kon men er van verzekerd zijn, dat van de onderzoekers ieder er eer in stelde de schuilplaats van hun vijand te ontdekken. In edelen ijver begonnen zij hun opsporingen.

‘Hm’, mompelde lord Nibblington den dag na de afspraak bij zich zelven, ‘ik wed dat de Linar al ijverig aan 't speuren is. Hij zal allerlei kleine dingen ontdekken, deze combineeren en zoo op het spoor komen. Dat is een zekere, maar langzame methode, die ik niet volgen kan. Het toeval moet mij te hulp komen, anders heb ik weinig kans nuttig te zijn. Ik kan moeielijk langs allerlei omwegen mijn doel bereiken’.

Doelloos had hij dien dag feitelijk door Parijs gedwaald, maar de hoop, die hij misschien koesterde, om op die wijze iets te ontdekken, zou al zeer onwaarschijnlijk vervuld worden.

Dat ging den lord ook wel door 't hoofd, maar men kon niet weten, ondanks de fraaie redeneeringen van de Linar kon di Cava nog wel te Parijs zijn en signora Chiarina eveneens. Als hij een van beiden maar eens ontmoette. Maar al waren zij nog in Parijs dan nog was het onzin daarop te rekenen. Hoe langer lord Nibblington daarover dacht, hoe duidelijker hem dit werd.

Opeens schoot hem een idee te binnen.

‘Ezel die ik ben’, riep hij uit, zoodat een voorbijganger hem verbaasd aankeek, ‘daaraan had ik eerder moeten denken’.

Hij riep terstond een huurkoets aan en liet zich brengen naar zijn eigen bankier op wiens privé-kantoor de rijke Engelschman aanstonds werd toegelaten.

Deze viel terstond met de deur in huis.

‘Kent u bankier Andrieu, mijnheer?’

‘De ongelukkige, die vermoord is?’

‘Ja, hem bedoel ik natuurlijk. Kende u hem?’

‘Ik deed wel eens zaken met hem’.

‘Was hij rijk?’

‘Ik geloof het wel. Dat is van een bankier die zelf speculeerde, moeilijk te zeggen’.

‘Ha, hij speculeerde?’

‘Jawel, maar ik vraag u mylord, wat kan u dit alles belang inboezemen?’

‘Groot belang, waarde heer. Wees zoo goed mij te antwoorden’.

De bankier glimlachte. Hij kende den lord als een excentriek persoon.

‘Wat dunkt u?’, vroeg deze verder, ‘was de vermoorde met zijn speculaties nog al gelukkig?’

‘Daarop valt moeilijk te antwoorden. In de laatste maanden evenwel niet’.

‘Is het geheel onmogelijk dat zoo'n bankier maar weinig contanten meer bezat?’

‘O ja, dat kan goed zijn’.

‘Hm, er werd in zijn brandkast weinig gevonden. Zou de moordenaar, dan alles meegenomen hebben of was er weinig te halen?’

‘Gij doet vragen mylord, alsof gij een detective waart’.

‘Welnu dat ben ik. Gij hebt in de courant gelezen van drie personen, die feitelijk de Broeders des Verderfs hebben overgeleverd. Ik ben één van die drie. Onze levenstaak is het de Broeders onschadelijk te maken en gij begrijpt, dat wij di Cava willen snappen’.

‘Ah, volkomen, maar gij zoekt hem toch niet hier?’

‘Neen, neen, ik wilde alleen maar eens iets hooren van dien mijnheer Andrieu. Ik dank u voor uw inlichtingen’.

‘O, dan kan ik u misschien van dienst zijn, lord Nibblington. Ik heb een bediende op mijn kantoor, die vroeger bij den vermoorde in dienst was. Ik vernam het ook pas gisteren. Misschien kan hij u meerdere inlichtingen geven. Ik moet naar de Beurs, maar ik zal hem hier zenden’.

‘Als gij dat doen wilt, zeer gaarne’, antwoordde de lord verheugd, ‘dat is nog eerst een gelukkig toeval’.

Vijf minuten later stond een nog jonge kantoorklerk tegenover den lord.

‘Zet u, mijnheer’, zei deze vriendelijk, ‘ik zou wel eenige oogenblikken met u wenschen te spreken’.

‘Mijn patroon sprak daarvan, mylord, ik ben geheel tot uw dienst’.

‘Luister dan. Gij waart in betrekking bij mijnheer Andrieu in de rue Lafitte. Is dat lang geleden?’

‘Nog geen half jaar’.

‘Ah zoo, gij weet dat hij vermoord en bestolen is. Was uw vroegere meester rijk?’

‘De rijkdom van een speculant is wisselvallig’.

‘Zeker, maar wat dunkt u, was hij met speculeeren nog al gelukkig? Zou men hem veel ontstolen hebben?’

‘Het is niet edel over zijn meesters zaken te spreken, als men hun dienst verlaten heeft, mijnheer’.

‘Volkomen met u eens, dat is een goede opvatting. Maar geloof me, ik vraag naar deze dingen niet uit ijdele nieuwsgierigheid’.

‘Welnu dan, mijnheer Andrieu speculeerde zéér ongelukkig, dat is tenminste mijn indruk geweest. Hij heeft den laatsten tijd honderdduizenden verloren’.

‘Dan kunnen hem misschien zoo groote schatten niet ontstolen zijn?’

‘Ik zou het althans niet gelooven. Daarom komt het mij vreemd voor, dat het hoofd van de Broeders juist hem uitgekozen zou hebben om hem te berooven’.

‘Maar hij heeft den bankier toch vermoord’.

‘Ja, ja, doch was het om te kunnen stelen? Ik geloof het niet. Markies di Cava had groote sommen van mijnheer Andrieu te goed, hij kwam dikwijls bij hem’.

Lord Nibblington zag den bediende scherp aan.

‘Gij schijnt mij schrander’, zei hij, ‘vertel mij eens hebt gij u een andere theorie omtrent de motieven van dien moord gevormd?’

‘Nu misschien wel’.

‘En welke is deze, ik stel er groot belang in’.

‘Ze is erg gewaagd, zal u zelfs onwaarschijnlijk voorkomen De markies heeft zich, geloof ik, 's morgens vroeg bij den ban-

kier vervoegd om zijn geld op te nemen. Toen heeft deze moeten bekennen, dat hij het geld van zijn cliënt met speculeeren verloren heeft. En di Cava daarover in woede ontstoken, heeft den man, die hem aldus geruïneerd heeft, gedood'.

'Het is zeker een vreemde theorie, maar onmogelijk lijken mij uw veronderstellingen niet'.

Lord Nibblington praatte nog eenigen tijd met den bediende maar veel nadere bijzonderheden kon deze hem niet meer mededeelen. Toch was de lord bijzonder tevreden over hetgeen hij gehoord had en toen hij zich weder op straat bevond, mompelde hij:

'De anderen gaan allen van de veronderstelling uit, dat Andrieu uit geldzucht gedood is, laat ik dan aannemen, dat di Cava hem uit wraak doodde. Is dat zoo, dan heeft de markies weinig geld bij zich en zoo zal hij niet hebben kunnen vluchten. Hij bevindt zich dus wellicht nog binnen Parijs. Hij is er de man niet naar om te rusten. Hij zal trachten nog eerst zijn slag te slaan. Wist ik maar, wien hij als slachtoffer uitkiezen zou. Ik moet van dien moord toch meer weten'.

De lord begaf zich naar het bureau van den geheimen politiedienst. De chef daarvan ontving hem vriendelijk en op zijn verzoek om inlichtingen ontving hij ten antwoord:

'Die moord, ja dat is een zeer geheimzinnige geschiedenis. Trouwens gij weet zelf het best, hoe alles, wat tot de Broeders des Verderfs in verband staat, met een waas van geheimzinnigheid overtogen is. Den bankier zijn met een zwaar voorwerp de hersenen ingeslagen. Daarna heeft de moordenaar zeker getracht geld te vinden, maar sporen daarvan zijn niet achtergelaten. De brandkast was gesloten en toch moet zij geopend geweest zijn, want de waarden, welke daarin moesten liggen, zijn niet gevonden'.

'Zoo, zoo', dacht de lord, 'de theorie van dien bediende lijkt al minder onwaarschijnlijk. Di Cava schijnt in elk geval niet gekomen te zijn met de bedoeling Andrieu te dooden, hij zou hem dan op gemakkelijker manier naar de andere wereld geholpen hebben. Hem niet met een zwaar voorwerp de hersenpan hebben verbrijzeld'.

Hij vroeg aan den chef of hij niet op het kantoor van den vermoorde zou worden toegelaten.

‘Wat wilt u er doen?’ vroeg de politieambtenaar.

‘Een onderzoek instellen’.

De ambtenaar haalde de schouders op.

‘Gij kunt niet gelooven, mylord’, zei hij, ‘hoe gaarne alle menschen voor detective spelen. Ieder meent beter dan de geheime politie moordenaars en andere misdadigers te kunnen opsporen. Het lijkt of het een liefhebberijvak geworden is. Maar ik wil u gaarne ter wille zijn. Gij en uw vrienden hebt u in ieder geval zeer verdienstelijk gemaakt met de opsporing van de Broeders des Verderfs. Ik wil u dus wel in de gelegenheid stellen het kantoor op te nemen. Maar het zal weinig baten, onze beste speurders hebben alles nauwkeurig onderzocht. Gij begrijpt, het lijk is nu weggevoerd en gij zult er misschien niet meer alles onveranderd vinden’.

‘O, ik ben u zeer dankbaar, ik stel er toch prijs op het tooneel van de misdaad te beschouwen’.

‘Nu goed, hier is de sleutel van het privékantoor, ga er morgenvroeg kijken’.

‘Ik zal het doen, ik dank u’.

Lord Nibblington deed evenwel niet precies wat hij gezegd had. Hij ging niet den volgenden morgen, maar dienzelfden avond naar de rue Lafitte. Vrees kende hij niet. Anderen zouden het misschien griezelig geacht hebben, laat in den avond alleen het kantoor te bezoeken, waar pas een moord gepleegd was, lord Nibblington deerde dit niet.

Het was tien uur, toen hij in de rue Lafitte aankwam. Kalm wandelde hij de straat door, het kantoor voorbij en toen terug. Hij begaf zich in het donkere portaal en opende de deur. Nu stond hij in die vestibule. Hij ontstak met een lucifer zijn kleine zaklantaarn. ‘Ha, dat is de deur naar de kantoren voor de klerken en hier is het privé-kantoor van den bankier’.

Hij opende de deur, die naar dit vertrek leidde. Terzijde vond hij het knopje voor electrisch licht. Hij draaide het om en in eens was de kamer hel verlicht.

De lord zag rond.

‘Ja’, mompelde hij, ‘wat is hier eigenlijk te zien. Daar is het schrijfbureau van den vermoorde. Op dien stoel heeft hij zeker den laatsten adem uitgeblazen. Hm, het moet een hevige slag geweest zijn, dat hij zoo op de plaats dood bleef. En

daar is de brandkast. Lijkt zoo gemakkelijk niet te openen'.

Zoo zette lord Nibblington zijn onderzoek nauwkeurig voort. Hij zag scherp en oplettend rond, hem ontging geen enkele bijzonderheid.

'Ha daar is een deur'. Hij opende die. Het was, zooals hij vermoed had, de verbinding met het eigenlijke kantoor. Hij kon nu begrijpen, dat men de misdaad eerst zoo laat ontdekt had. De eerste boekhouder kwam met de overige klerken 's morgens om negen uur en de arbeid begon, zonder dat de patroon aanwezig was. De deur, waardoor lord Nibblington binnen het gebouw gekomen was, was niet de gewone ingang voor de klerken en het publiek.

'Zoo, zoo', knikte de onderzoeker tevreden.

Eensklaps echter bleef hij luisterend stilstaan, het was hem of hij gerucht hoorde. Onwillekeurig liep hem een rilling over de huid, maar hij herstelde zich oogenblikkelijk. Hij sloop snel terug naar het knopje van de electrische verlichting en draaide dit weder om. In eens was nu het kantoor weer in diepe duisternis gehuld. Neen, hij had niet verkeerd gehoord, er waren vreemde geluiden. De lord luisterde, de geluiden kwamen van het raam. Men poogde de blinden te openen, die het van buiten afsloten. Het kantoor lag aan de achterzijde van het huis, dat zeer ouderwetsch was. De voorzijde van het gebouw was gemoderniseerd, maar deze deftige achterkamer tot particulier kantoor ingericht, uitziende op een binnenplaats, was in oorspronkelijken toestand gelaten. De ramen waren door blinden afgesloten.

Kalm en beraden wachtte de lord af, wat er gebeuren zou, hij had den revolver in de vuist geklemd.

De inbreker scheen te vorderen, de luiken werden geopend. Men trachtte het raam op te schuiven. Maar alle pogingen daartoe, hoe dikwijls ook herhaald, waren tevergeefsch.

'Ze komen er niet in', dacht de lord, 'ze zullen heengaan en toch moet ik weten, wie hier wil binnendringen'. Vlak bij het raam stond het schrijfbureau. Op dit bureau was een electrisch licht. Als dit ontstoken werd zou een lichtbundel naar buiten vallen en hij zou den inbreker kunnen zien.

Deze gedachte ging lord Nibblington door het hoofd, snelbesloten draaide hij het knopje om, het electrisch licht straalde.

Een oogenblik was hij verblind, maar toen hij het raam zag, hoorde hij van daar op eens een zenuwachtigen lach en hij bemerkte dat daar voor stond niemand anders dan.... de Linar, die van buiten in het volle licht ziende hem het eerst herkend had.

Beide vrienden stonden elkaar verbluft aan te kijken en nu barstte ook lord Nibblington uit in een lach.

Hij liep op het raam toe, trok de pinnen er af en schoof het op. De Linar klom naar binnen.

'Wat een dwaas figuur hebben wij beiden hier gemaakt', riep hij en viel op een stoel neer, maar dadelijk sprong hij weder op:

'Hé', er klonk angst in zijn stem, 'op dezen stoel is Andrieu vermoord'.

'Ja, dat denk ik ook', stemde lord Nibblington kalm toe.

'Dit herinnert mij, dat het niet past hier te lachen, maar toch onze ontmoeting is wèl belachelijk. Gij meendet misschien een heele ontdekking te doen'.

'Ja en gij hebt een hoop moeite voor niets gedaan om hier binnen te komen. Had aangetikt, dat was gemakkelijker geweest'.

'Het is buitengewoon dwaas. Maar hoe had ik kunnen verwachten, dat gij hier binnen waart'.

'En ik kon niet denken, dat gij hier zoudt willen inbreken. 't Is erg onvoorzichtig geweest, ik had u een kogel door de ribben kunnen jagen'.

'Kom laten wij er niet meer over spreken. Wij hebben beiden hetzelfde idee gehad, namelijk hier binnen te dringen om ter plaatse van den moord zelf een onderzoek in te stellen'.

'Ja, dat is zoo. En ik heb een onderzoek ingesteld'.

'En iets bijzonders ontdekt?'

'Neen, maar dat verwachtte ik ook eigenlijk niet, hoewel ik het hoopte. Maar ziet gij eens rond, misschien ontdekt gij meer'.

De lord toonde de Linar nu het vertrek, wees hem de verschillende deuren en de brandkast.

'Zeg mij eens', zei hij, 'gelooft gij, dat het di Cava zoo gemakkelijk gevallen moet zijn deze brandkast te openen?'

‘Neen, maar het is een letterslot, de markies moet dus het geheim ervan gekend hebben’.

‘Dat is niet onmogelijk’.

‘Maar 't lijkt mij onwaarschijnlijk. Ik vermoed, dat hij in een paar minuten, dat hij hier geweest is, de brandkast niet heeft kunnen openen’.

‘Het doel, waarmee hij Andrieu vermoordde, zou dus niet bereikt zijn?’

‘Ik geloof het niet, dat hij hier kwam om hem te vermoorden’.

‘Zoo niet; maar hij heeft hem dan toch gedood’.

‘Ja, maar uit woede. Zie eens, als hij hier gekomen was om hem te dooden, zou hij daarvoor een andere wijze gekozen hebben. Het lijkt mij eer toe dat hij Andrieu gedood heeft zonder overleg. Hij had geld noodig niet waar, hij deponeerde dat hier. Zijn bankier evenwel speculeerde ongelukkig, gebruikte geld van zijn cliënten, ook het geld van di Cava. Deze heeft dit ontdekt, nu hij plotseling veel geld opgevraagd heeft, de bankier moest bekennen, dat hij het geld niet had en in zijn woede heeft di Cava hem de hersenpan verbrijzeld’.

‘Dat is ook een theorie, maar een zeer gewaagde’.

‘Ik geef het toe, doch er zijn feiten, die ik anders niet verklaren kan. Ten eerste de manier waarop de bankier gedood is, ten tweede het feit, dat hij speculeert en zeer ongelukkig’.

‘Maar er zijn ook feiten met uw theorie in strijd. Uit de boeken is gebleken dat Andrieu wel geld in kas had. Daags voor den moord heeft hij aanzienlijke bedragen aan goud ontvangen en waardevolle papieren. Dit geld was na den moord verdwenen. Waar is het dan gebleven?’

‘Weet gij dit zeker?’, vroeg de lord.

‘Ja, het is beslist waar’.

‘Hm, dat gooit mijn heele veronderstelling omver. Neen de Linar, dan geef ik het op. Ik ben niet de man om vernuftige theorieën te bouwen’.

‘En toch’, antwoordde de Linar, ‘gij hebt gelijk. Het lijkt mij zoo erg vreemd, dat di Cava den bankier op zoo plompe wijze om 't leven bracht. En dan als hij zijn deposito's hier plaatste kon hij immers geld opeischen, behoefde hij geen moord te doen. Het blijft een zeer raadselachtige geschiedenis’.

Dit stemde de lord toe en hij verklaarde:

‘Ik weet niet op wat wijze wij achter de waarheid zullen komen. We moeten di Cava ontmoeten en door het toeval op zijn spoor komen, anders zal er geen kans zijn dit alles te achterhalen’.

‘Op zoo'n gelukkig toeval mogen wij niet rekenen. Laten wij trachten een andere veronderstelling op te bouwen, waarmede de feiten niet strijdig zijn’.

‘Het zal mij zeer verbazen, indien dit mogelijk blijkt’.

‘Laten wij het probeeren. Ga zitten, neen niet op dien stoel, waarin de vermoorde gezeten heeft. Het is hier wel een eigenaardige plaats, maar niemand zal ons hier storen’.

‘O, de plaats is heel geschikt’.

‘Nu goed dan. Vast staat dat di Cava hier 's morgens geweest is. De bankier verwachtte hem. Wat kwam de markies hier doen? Geld halen. Kwam hij het stelen? Het lijkt mij onwaarschijnlijk, daar de bankier zeer waarschijnlijk geweten heeft, dat hij geld noodig had. Anders zou hij zooveel geld niet losgemaakt hebben, daar uit de boeken niet blijkt, dat het geld voor andere doeleinden benoodigd was.

Di Cava kwam dus hier. Hij is maar zeer kort hier gebleven, heeft in dien tijd het geld gebeurd en is weer vertrokken. Heeft hij den bankier gedood?’

‘Ja natuurlijk’.

‘Goed, maar zoeken we naar de beweegredenen van dien moord. Gij zelf meent te moeten gelooven aan plotselinge woede. Het is zeer goed mogelijk. Maar wat kan die woede hebben opgewekt. Was er geld te weinig, het lijkt mij niet waarschijnlijk, Andrieu had meer geld kunnen beschikbaar stellen. Zijn financiën waren volstrekt niet in het ongereede. Hebben de twee twist gekregen? Dat is onmogelijk, daar di Cava maar een zeer korten tijd op het kantoor geweest is. Hij kan hoogstens het geld hebben opgestreken en toen tot besluit den bankier de hersens ingeslagen’.

‘Dat is toch ook moeielijk aan te nemen’.

‘Inderdaad’.

‘Ziet ge dus wel. Wij hebben alle veronderstellingen gemaakt, maar kunnen geen enkele aannemelijke vinden’.

‘Alle veronderstellingen hebben wij nog niet gemaakt. Wij

hielden geen rekening met de mogelijkheid, dat di Cava het geld gebeurd heeft en toen weer heengegaan is, zonder den bankier te dooden'.

'Zonder den bankier te dooden', riep de lord uit, 'maar hij is toch vermoord'.

'Een ander kan de moordenaar zijn'.

'Neem me niet kwalijk, de Linar, maar dat is gewoonweg onzin. Het kan, dunkt me, niet in een verstandig brein opkomen te twijfelen of di Cava wel de moordenaar is. Dat hij en niemand anders den bankier gedood heeft, het is zoo klaar als de dag'.

'Op welken grond?'

'Nu mij dunkt gronden voor die zekerheid bestaan er genoeg'.

'Van zekerheid kan in ieder geval nimmer gesproken worden. Als ieder persoon, van wien men weet, dat hij het laatst met een vermoorde sprak, de moordenaar moest zijn, zou het er al heel ongelukkig uitzien.

's Morgens vroeg is di Cava bij Andrieu hier geweest.

Heel wat uren later pas vond men den bankier dood in dien stoel. Er is dus tijd genoeg verloopen om te kunnen aannemen, dat ook een ander den bankier heeft kunnen vermoorden'.

'Men zou dat inderdaad kunnen aannemen indien di Cava iemand was van wien men een dergelijke daad niet verwachten kon. Neen duizend tegen één, dat hij de moordenaar is en niemand anders'.

'Duizend tegen één aangenomen, maar het is dus toch mogelijk, dat hij de moordenaar niet is'.

'Waarom aan zijn schuld te twijfelen?'

'Niet, omdat hij zoo iets niet doen zou als 't hem te pas kwam, maar omdat wij geen enkele reden kunnen bedenken om welke hij den moord gepleegd zou hebben. En dan ook omdat hij haast te kort hier was om de daad te volvoeren'.

'Maar wie zou het dan gedaan hebben? Wie kan dan de moordenaar geweest zijn? Zoolang gij mij daarop geen antwoord geven kunt, zal ik uw veronderstelling niet aanvaarden'.

'Ik ben juist hierheen gekomen om te trachten een spoor van dien veronderstelden moordenaar te vinden. Het kan im-

mers geen kwaad voor een oogenblik aan te nemen, dat iemand anders dan di Cava de moordenaar is. Als wij daarvan uitgaan gelukt het ons misschien nog wel het een en ander te ontdekken, dat de geheime politie niet ontdekt heeft, juist omdat deze ook dadelijk als vaststaande heeft aangenomen, dat de markies de moordenaar was'.

'Wij kunnen het probeeren', zei lord Nibblington, 'maar uw resultaten zullen nihil zijn'.

'Dat kan zijn, maar ook een gunstige uitslag is mogelijk'.

Het goed vertrouwen van de Linar scheen evenwel beschaamd te worden. Hij onderwierp opnieuw alles aan een nauwkeurig onderzoek, maar hij vond niets, dat hem licht verschafte of een draad in handen gaf. De twee vrienden verlieten ten laatste het kantoor zonder veel ontdekt te hebben.

'Wat nu?', vroeg de Lord, toen zij weer over de straat liepen, 'wat nu?'

'Laten wij een wandeling maken, we krijgen dan een koel hoofd en dàt kunnen we thans gebruiken'.

Zij wandelden een poos zwijgend voort, toen zei de Linar:

'Veronderstel, een ander heeft bankier Andrieu gedood'.

'Geeft gij die veronderstelling nog niet op?'

'Neen, zeker niet, hoe dwaas u dit misschien moge schijnen. Neem aan dus een ander is de moordenaar. Het moet dan iemand zijn, die wist, dat de bankier veel geld in kas had, zonder te bevroeden waarschijnlijk, dat hij het reeds weder in de vroegte had uitgegeven. Die persoon zou dus geld willen rooven en niet wetend, dat de bankier op zijn kantoor was, meende hij dit veilig te kunnen doen. Maar de bankier was wel op het kantoor en de dief heeft hem toen den doodelijken slag toegebracht. Zoo zou het toch gebeurd kunnen zijn'.

Ondanks zich zelven moest lord Nibblington de vindingrijkheid van zijn vriend bewonderen.

'Het zou aldus gebeurd kunnen zijn, maar daarom is het nog niet zoo gebeurd. Maar komaan, ik zal voor een oogenblik aannemen dat gij gelijk hebt. Wat meent gij dan, dat er ons te doen staat om den moordenaar te ontdekken?'

'We redeneeren verder. De moordenaar moet ten eerste iemand geweest zijn, die met de zaken van den bankier op de hoogte was en dan moet hij gemakkelijk binnen het kantoor

hebben kunnen komen. Wie komen nu als verdachten het eerst in aanmerking: de bedienden. Het kon zijn, dat onder het personeel iemand schuilde, die tot iets dergelijks in staat was. Het zal dus niet kwaad zijn te onderzoeken uit welke personen het kantoorpersoneel in de rue Lafitte bestaat'.

'Ik heb vandaag iemand gesproken, die vroeger bij den heer Andrieu in dienst was. Hij kan ons misschien van dienst zijn'.

'Zeer zeker. En hij was misschien nog niet lang bij den bankier vandaan?'

'Neen, nog pas geleden. Hij is nu bij mijn bankier'.

'En zijn plaats in de rue Lafitte zal door een ander zijn ingenomen.'

'Ja, dat is waarschijnlijk wel het geval.'

'Welnu, dat bewijst, dat het personeel van bankier Andrieu niet geheel uit personen bestaat, die daar sinds lang in dienst waren. Er kan dus iemand zijn, die zich er in gedrongen heeft met het voornemen daar eens zijn slag te slaan. We behoeven dan nog niet te veronderstellen, dat een gewone bediende zijn meester vermoord heeft. Het kan heel goed, dat een schurk zich in het vertrouwen van den bankier heeft weten te dringen, om hem te kunnen berooven.'

'Het kan, het kan', zei lord Nibblington, 'maar wat een toevallige samenloop van omstandigheden zou er dan hebben plaats gehad. Het is ongeloofelijk, neen, de Linar, ik zeg u, di Cava en niemand anders is de moordenaar van den heer Andrieu.'

'Maar gij zult toch niet weigeren mij te helpen zoeken in de aangeduide richting.'

'O, neen, ik ben geheel tot uw dienst. Het lijkt mij een wanhopige onderneming, maar ik weet geen betere wijze om de zaak aan te vatten.'

Den volgenden dag bevond lord Nibblington zich alweder bijtijds in het kantoor van zijn eigen bankier en hij vroeg deze nogmaals verlof den kantoorklerk te mogen spreken. Dit werd hem niet geweigerd.

'Mijnheer', zei de Engelschman, 'ik moet u nogmaals lastig vallen met eenige vragen. Maar met de beantwoording daarvan bewijst u mij een zeer grooten dienst en u weet ik vraag niet uit

ijdele nieuwsgierigheid. Hoelang is het geleden, dat u uw betrekking bij mijnheer Andrieu verliet?'

'De volgende week zal het vijf maanden zijn.'

'En hoe lang is u hier reeds in betrekking?'

'Drie maanden.'

'Heeft u tusschentijds nog andere werkzaamheden verricht?'

'Neen. Ik heb twee maanden gezocht naar een nieuwe betrekking.'

'Dan is u misschien niet uit eigen wil bij Andrieu weggegaan?'

'Neen, dat is te zeggen, als alles gebleven was als van ouds, zou ik er gaarne gebleven zijn.'

'En wat was er dan veranderd?'

'Och mijnheer, die zaken kunnen voor u van weinig belang zijn.'

'Ik verzeker u het tegendeel.'

'Welnu dan, ik was de vertrouwde bediende van mijnheer Adrieu, tot deze een klerk er bij kreeg, die alles in het werk stelde om mij bij den patroon er uit te dringen. Er kwamen oneenigheden, ik werd van oneerlijkheid beschuldigd, om kort te gaan, mijn betrekking nam daar een einde.'

'Die andere had u verdrongen.'

'Zeker. Hij was den heer Andrieu aanbevolen en heeft van den beginne af alles gedaan om mijn plaats in te nemen'.

'Uw inlichtingen zijn zeer belangrijk, van meer belang dan gij weet of bevroeden kunt. De naam van dien vijand van u?'

'Rouan, Adolphe Rouan.'

'Dank u. Gij hebt me een zeer grooten dienst bewezen, mijnheer, ge moogt op mijn erkentelijkheid rekenen'.

Toen lord Nibblington terug kwam bij de Linar vertelde hij hem, wat hij vernomen had van den vroegeren bediende van den heer Andrieu.

De Linar toonde zich over deze mededeeling zeer voldaan.

'Het is zoo klaar als de dag, dat wij dien Adolphe Rouan moeten nagaan.'

'Hm, ja, dat moeten we dan maar doen', antwoordde de lord, die nog maar half overtuigd was, dat op die wijze di Cava ontdekt zou kunnen worden. Maar baron de Linar was er des te meer van overtuigd en hij zette door. Zonder buiten-

gewoon veel moeite werd de woonplaats van Adolphe Rouan gevonden en men ving aan hem te bespionneeren. Afgesproken werd dat Nibblington den man enkele dagen achtereen op zijn schreden zou volgen, terwijl de Linar intusschen nasporingen deed naar zijn betrekkingen en zijn verleden.

En nu gebeurde er iets, dat ook Nibblington overtuigde, dat men daarmee op den goeden weg was. Want toen hij na twee dagen in z'n vroegere vermomming de woning van dien Rouan bewaakte, hield iemand hem aan, in wien hij zijn vriend den graaf de Tournel herkende.

'Kijk,' riep de lord verheugd, 'gij hier, wij hebben u in geen dagen gezien. Hebt gij in dien tijd iets ontdekt?

'O ja, zei de graaf somber, "ik schaam me het te moeten erkennen, ik heb di Cava gezien."

Hoe, gij hebt den schurk gezien. Hij is dan nog in Parijs en.....

Vraag me niet te veel, want ik weet helaas zeer weinig, ik heb di Cava gezien, maar de schurk is mij te vlug af geweest, ik heb hem weder uit het oog verloren'.

'Hè, hoe jammer!'

'Ja, maar ik heb hem zien spreken met een onbekende en dien onbekende heb ik kunnen volgen. Dat is tenminste iets.'

'Zeker en waar is hij nu.'

'Hij is dat huis binnengegaan.'

'Maar mijn hemel, is het mogelijk! Ik volg ook iemand en die is eveneens dat huis binnengegaan'.

In enkele woorden vertelde lord Nibblington nu hoever hij en de Linar gevorderd waren.

'Dat kan geen louter toeval zijn,' meende de Tournel, 'dat geeft grond voor de hoop, dat we iets zullen ontdekken. Die twee personen zijn vermoedelijk beide handlangers van den markies di Cava'.

Zij hielden onder het gesprek het huis, dat zij bewaakten goed in het oog.

'Stil', zei Nibblington eensklaps, 'daar komt mijn man'.

'Het is dezelfde, dien ik vervolg', antwoordde de Tournel.

Dit was inderdaad een belangrijke ontdekking en natuurlijk volgden zij den man.

‘De Linar schijnt het weer bij het goede eind gehad te hebben’, zei de graaf de Tournel.

‘O neen’, antwoordde Nibblington, ‘ditmaal heeft hij het toch mis. Zijn theorie is, dat di Cava niet dien bankier vermoordde, dat die moord het werk was van een schurk die op eigen gelegenheid werkte. Maar nu is het wel zeker, dat deze Adolphe Rouan, die dan voor de misdaad in aanmerking scheen te komen, een vriend is van di Cava en ook tot de Broeders behoort. De moord op den bankier Andrieu is wel het werk van die vervloekte bende’.

‘Enfin, wat komen alle theorieën er op aan’, zei de Tournel, ‘laten we hem niet uit het oog verliezen, we zijn het wild weer op het spoor’.

VIII.
Een bondgenoot.

De bewaking van den man, die op het kantoor van den vermoorden bankier werkzaam geweest was, leverde niets op. Ook de Linar die door zijn vrienden op de hoogte was gebracht, had de verwachting gekoesterd, dat men nu een spoedig resultaat bereiken zou, maar dit bleek volstrekt niet het geval te zijn. De Tournel mocht dan di Cava gezien hebben in gesprek met Adolphe Rouan, hun ontmoetingen herhaalden zich niet. Trouwens Rouan, hoe scherp ook nagegaan, gaf door z'n levenswijze absoluut geen voedsel aan de verdenking, die men tegen hem had opgevat. Hij leefde heel gewoon, gelijk men van iemand in zijn positie verwachten kon, hij had geen geheime samenkomsten, hij gaf niet veel geld uit. Niets wees er op, dat hij een misdaad gepleegd zou hebben om zich te verrijken, niets ook dat hij deel zou uitmaken van de misdadigersbende, of op de een of andere wijze di Cava zou steunen.

Na een paar dagen zei de ongeduldige Nibblington:

‘Wij zijn op een dwaalspoor mijn vrienden, die mijnheer Rouan heeft blijkbaar met de geheele geschiedenis die ons bezig houdt, niets uit te staan. Ik geloof zeker, dat de Tournel zich vergist heeft en hem volstrekt niet met di Cava te zamen

zag. En als die twee werkelijk elkaar zagen, dan is het een toevallige ontmoeting geweest'.

'Een belachelijke veronderstelling', antwoordde de Tournel.

'Niet belachelijker dan te meenen, dat de man, dien wij bewaken, lid zou zijn van de misdadigersbende, doch absoluut niets zou doen, niet in verbinding zou staan met di Cava en precies zou leven gelijk men dat van een boekhouder of kantoorbediende verwacht'.

'Daar is misschien een verklaring voor', sprak de Linar. 'Wij moeten rekening houden met de mogelijkheid, dat de man weet, dat hij bespiedt wordt en dat hij daarom geen vat op zich geeft'.

'Hoe zou hij het kunnen weten'.

De Linar haalde de schouders op.

Dit gesprek werd gevoerd in een klein restaurant, dat zich bevond tegenover het huis, waar de kantoorbediende zijn kamers had. De drie vrienden, voor het raam gezeten, waren daar bezig den inwendigen mensch te versterken en zonder dat het opviel bewaakten zij meteen de woning van Rouan.

Waar die Rouan zich de laatste dagen ook begeven had, steeds zat een der drie hem op de hielen en zoolang hij thuis was werd zijn woning met argusoogen bewaakt.

Maar was dit tot nog toe geheel tevergeefs geweest, juist dezen middag, nu zij toevallig alle drie hier aanwezig waren, gebeurde er iets, dat hen een levendige belangstelling inboezemde.

Voor de woning van den kantoorbediende hield namelijk op dit oogenblik een huurrijtuig stil en daaruit stapte een deftige grijsaard van hooge en edele gestalte.

'Wie zou dat zijn?' vroeg de Tournel, 'zou dat bezoek zijn voor onzen vriend?'

'O', riep lord Nibblington opgewonden, 'twijfel daaraan geen oogenblik, hij is uitnemend vermomd, maar ik herken den schurk aan zijn houding, zijn gang. Thans zal de ellendeling ons niet meer ontsnappen'.

De drie vrienden beefden van opwinding. Zij konden het in het restaurant niet lang meer uithouden. Zij betaalden en liepen de straat op.

'Geduld, geduld', zei de Linar, 'laten wij vooral zorgen

niet de aandacht te trekken, hij zal daar niet eeuwig blijven'.

Hij bleef er niettemin lang, langer dan het geduld van den lord reikte. Het was al donker geworden, de straat werd door eenige lantaarns spaarzaam verlicht, maar nog altijd bleef di Cava binnenshuis. En het huurrijtuig, waarmee hij gekomen was, bleef al dien tijd geduldig wachten.

Nibblington trappelvoette van ongeduld, doch de Linar vroeg hem zich te bedwingen.

'We kunnen', zei hij, 'moeilijk anders doen dan afwachten'.

Maar ten laatste riep de lord:

'Ik houd het niet uit langer nog zoo werkeloos te blijven, ik ga er op af'.

De anderen zagen wel, dat het vergeefsch zou zijn hem te willen terughouden. Zij waren trouwens even verlangend naar een ontmoeting.

'Laat mij dan voorgaan', zei de Linar, 'moed behoeft geen overleg uit te sluiten'.

'Best', antwoordde de Engelschman, 'maar ik volg u op den voet'.

De woning waar zij voor stonden was een gewoon Parijsch huis. Dit wil zeggen, het huis was groot en er woonden een aantal gezinnen. De deur werd bewaakt door een portier.

De Linar belde aan en de portier opende.

'Hier woont mijnheer Rouan, niet waar?'

'Zeker mijnheer'.

'Prachtig; ik zou hem met een paar heeren een bezoek brengen. Er is zeker al een oude heer bij hem, niet waar?'

'O ja mijnheer, al een heelen tijd'.

'Waar zijn z'n kamers precies, tweede étage, als ik me goed herinner'.

'Pardon mijnheer, derde étage, tweede deur rechts. Wil ik het u wijzen?'

'Dank u, geheel onnoodig, we vinden onzen vriend wel'.

De Linar drukte den portier een halve franc in de hand en de drie edellieden gingen kalm naar boven. Toen zij de trap voor de derde étage bestegen, begonnen zij zacht te loopen. Nu liep Nibblington voorop. Men kwam op de gang, die tamelijk breed was en op welke verschillende deuren uitkwamen. De tweede deur rechts was gesloten. Men sloop er heen en luis-

terde, het was daarbinnen stil en geen lichtspleet viel onder de deur waar te nemen.

De Engelschman klopte aan, doch er volgde geen antwoord. Hij klopte nog eens, nu harder en het kwam hem voor, dat hij geschuifel hoorde. Inderdaad er naderde iemand de deur.

'Wie is daar?', klonk het.

'Is u mijnheer Rouan?', vroeg de Linar, die voor zijn Engelschen vriend het woord nam, omdat hij vreesde, dat diens uitspraak hem zou verraden. Maar onze ondernemende Engelschman was dit onderhandelen voor een gesloten deur heel niet naar den zin. Hij zag, dat de deur niet bijzonder stevig was en voor de Linar zijn vraag ten einde bracht, had Nibblington zijn krachtigen schouder tegen de deur gezet en gaf er zoo'n duw tegen, dat de deur openvloog.

De man, die er achter stond, sprong verschrikt terug. De drie vrienden waren direct binnen. In deze kamer was geen licht, doch de deur van de kamer stond geheel open en daar brandde het licht.

Rouan, want deze had bij de deur gestaan, liep naar de verlichte kamer terug en daar zagen zij ook den man, dien zij zochten.

Wat er nu gebeurde, liep sneller af dan het verteld kan worden.

Toen de drie mannen kwamen binnenstormen, riep de man, die in de verlichte kamer gebleven was:

'O wat een vervloekte ezels zijn jullie toch'.

Hij scheen op het eerste oogenblik niet voornemens iets te doen, of zich te verzetten, maar eensklaps, alsof hij plotseling van gedachte veranderde, bracht hij niet een der overvallers, maar Rouan zoo'n krachtigen vuistslag op het hoofd toe, dat deze ineenzakte en had bijna tegelijk het licht uitgedraaid.

Maar indien hij gehoopt had in het duister te ontkomen, vergiste hij zich toch deerlijk, want op hetzelfde oogenblik dat het donker werd in de kamer, was de sportieve Engelschman op hem toegesprongen en samen rolden zij over den vloer. Doch hoe sterk en vlug lord Nibblington zijn mocht, zijn tegenstander was ook niet mis en misschien was deze nog ontkomen. Maar de Linar had al zijn electrische zaklantaarn voor den dag gehaald en bij het licht daarvan was de Tournel

in staat zijn vriend een handje te helpen, zoodat na eenig worstelen de overwinning behaald was en de vijand zoo'n opstopper had ontvangen, dat hij bewusteloos bleef liggen.

Nibblington veegde zich het zweet van z'n voorhoofd.

‘Begrijp je er iets van’, hijgde hij, ‘dat de kerel zelf eerst zijn bondgenoot tegen de vlakte sloeg. Ik moet zeggen het was een mooie mep’.

Hij keek naar Rouan om, doch zag hem niet meer.

‘Licht eens bij’, riep hij, ‘de vent schijnt onder de tafel gerold’.

Maar ook daar was Rouan niet te vinden.

‘De slag schijnt dan toch zoo hard niet te zijn aangekomen, hij is er waarachtig van door’, riep de Tournel, die daarop de kamers verliet en de gang opliep om te zien of hij Rouan kon achterhalen.

‘Maar di Cava hebben we in elk geval en dat is hoofdzaak’, zei de Linar, ‘hij ontkomt ons niet meer’.

‘Neen waarachtig niet, we zullen hem stevig binden’, antwoordde Nibblington, ‘maar begrijp je, er iets van, waarom hij Rouan neersloeg?’

‘Nu, ik zou dit denken: Hij was overtuigd, dat Rouan hem verraden heeft, toen wij zoo onverwachts binnentraden. Hij vertrouwde hem zeker om de een of andere reden al niet te best’.

‘Zoo zal het zijn, maar mijnheer is nu geknipt en z'n hooge sprongen zijn uit. Ja edele grijsaard’, spotte de lord, zijn slachtoffer beschouwend, ‘ik heb je dadelijk wel herkend ondanks je vermomming. Zie je, de kerel z'n pruik staat heelescheef’, vervolgde hij.

Op dit oogenblik kwam de graaf de Tournel weer binnen.

‘Rouan is weg’, zei hij.

‘Och laat hem loopen, we hebben het hoofd van de bende en daar komt het maar op aan. Wij zijn...’

Plotseling scheen de bewustelooze tot bewustzijn teruggekeerd. Wel lag hij nog stil met eenigszins opgetrokken knieën, maar hij begon eensklaps te spreken.

‘Mylord’, sprak hij met grooten nadruk, ‘u is heel onvoorzichtig. Zooals u daar voorovergebukt staat zou ik u een vreeselijke trap kunnen verkoopen, die heel wat erger aankwam,

dan het duwtje dat ik dien ellendigen Rouan in de gauwigheid kon geven'.

Nibblington sprong meteen een pas terug.

'En waarom doet u het dan niet, markies di Cava', zei hij koelbloedig.

'Omdat ik niet de markies di Cava ben, mijn waarde heer'.

Een oogenblik heerschte er een diepe stilte.

'Groote God', mompelde de Linar, 'het is een andere stem'.

Hij liet het licht van zijn lantaarn op het gelaat van den man schijnen, trok hem de pruik van het hoofd en zag een hem geheel onbekend gelaat.

Nibblington sloeg zich met de vuist voor het hoofd.

'Hel en duivel', schreeuwde hij, 'hij is het waarachtig niet'.

De Tournel had intusschen de lamp weer ontstoken en nu moesten zij alle drie iedere hoop laten varen, dat zij di Cava, het hoofd van de Broeders des Verderfs in hun macht zouden hebben'.

'Sta op man', zei de Linar somber, 'en geef ons uitleg van dit alles. Maar wie gij zijn moogt, we vertrouwen je niet en denk er wel aan bij de eerste verdachte beweging schiet ik je neer'.

'Accoord', zei de man en richtte zich op, 'ik zal mij even aan de heeren voorstellen, mijn naam is Turner. Jawel, lord Nibblington eigenlijk ben ik nog een landgenoot van u, maar alleen van mijn vaders zijde, mijn moeder is een Française en....'

'Spaar ons die praatjes', riep de Tournel.

'Oho, ik dacht dat de heeren op de meest uitgebreide inlichtingen gesteld zouden zijn. Indien dat niet het geval is kan ik kort zijn, ik heet Turner. De heeren behoeven mij daarom zoo kwaad niet aan te kijken, ik kan het heusch niet helpen, dat ik niet di Cava heet, zooals de heeren eigenlijk van mij verlangd hadden. Het is toch waarlijk mijn schuld niet, dat de heeren zich hebben vergist'.

'Maar wat deedt ge hier?'

'Ik was op bezoek bij mijnheer Rouan'.

'Een vreemde bezoeker, die als er meer bezoek komt zijn gastheer een slag op het hoofd geeft. Kunt u ons daarvan ook een verklaring geven?', vroeg de Linar.

De ander glimlachte.

‘Ik zou dat gevoegelijk kunnen nalaten’, antwoordde hij, ‘maar ik zal toonen, dat ik niet kwaad er om ben, dat de heeren mij zoo pardoes op het lijf vielen en intusschen vriend Rouan de gelegenheid boden te ontsnappen. Zie eens, toen gij met uw drieën de deur geforceerd hebt, dacht ik het eerste oogenblik, dat de politie hier een inval deed. Zoo iets op het meest ongelegen tijdstip verwacht ik altijd van de politie. Ik zag echter dadelijk daarop, dat ik niet met de politie te doen had en zoo kon ik dadelijk niets anders veronderstellen dan dat gij vrienden en bondgenooten waart van mijnheer Rouan. Ik begon toen maar met dezen neer te slaan, zooals gebleken is op een veel te zachtzinnige manier en ik draaide tevens de lamp uit. Trouwens dat weten de heeren net zoo goed als ik’.

De drie vrienden zagen elkaar aan.

‘Nu weten we nog niets’, riep de Tournel ongeduldig. ‘Als u geen vriend van Rouan zijt, wat deed u dan hier? Om welke reden vermomt u zich’.

‘U zou het geweten hebben als u mij toegestaan had mijn inlichtingen te geven. Mijn beroep zal u duidelijk maken, wat ik hier kwam doen. Ik ben detective’.

‘Detective’, riep Nibblington, ‘en u kwam hier om Rouan te arresteeren?’

‘Arresteeren, welneen, want dan zou ik afdoende bewijzen tegen hem in handen moeten hebben’.

‘Maar waar verdenkt u hem van?’, vroeg de Linar.

‘Van moord op den bankier Andrieu’, klonk het kalm terug.

‘O’, zei de Tournel, ‘maar dan ziet u òòk in hem een bondgenoot van di Cava?’

‘Hm’, antwoordde de detective, ‘dat zou ik nog niet beweren durven, ik heb daar geen voldoende aanwijzingen voor. Ik geef toe dat het mogelijk is, maar amateur-detectives maken meestal te spoedig gevolgtrekkingen’.

‘Maar wij hebben Rouan met di Cava in gesprek gezien’.

‘Aha, dat verandert, als die twee elkaar ontmoeten, ja dan zullen ze bondgenooten zijn. Dat wist ik nog niet’.

‘U kunt dus van amateur-detectives nog iets leeren’, merkte de Tournel op.

‘Hm, ja, kijk eens’, zei nu lord Nibblington. ‘Ik ben nu

zoo heel zeker niet meer van de zaak. Wij hebben u van avond voor di Cava aangezien. Misschien is dat voor enkele dagen ook wel het geval geweest en heeft de Tournel zich vergist toen hij meende di Cava te herkennen'.

'Dat geloof ik toch niet', riep de Tournel, maar zijn verzekering klonk toch minder beslist.

De detective glimlachte.

'Als dat voor drie dagen geweest is', zei hij, 'in de Rue de Rivoli'.

'Ja juist daar zag ik Rouan in gesprek met di Cava'.

'O maar dan hebt u zich vergist, m'n waarde graaf, want de man, die daar toen een gesprek met Rouan had, was ik'.

De graaf keek leelijk op z'n neus. Lord Nibblington moest onwillekeurig lachen.

'Maar', zei hij, 'dan lijkt u toch in houding en gang heel veel op dien ellendigen Italiaanschen markies'.

De detective knikte.

'Het is mogelijk', zei hij, 'ik voel er mij niet gevleid mee'.

Op dat oogenblik trad een inspecteur van politie de kamer binnen.

'Wat is er nu aan de hand?', vroeg de Linar.

'Mijneheeren', antwoordde de politiebeambte, 'ik zou u willen vragen met welk recht u in deze kamer is binnengedrongen. De portier heeft ons gewaarschuwd, dat hier gevochten is en....'

Maar de detective trad op den inspecteur toe, liet hem zijn onderscheidingsteeken zien en maakte zich bekend.

'Oho, dan zal het wel in orde zijn', sprak de inspecteur, 'ik ga weer heen. Maar weet u het laatste nieuws al, mijnheer Turner?'

'En wat is dat?'

'Het zal u wel belang inboezemen, u weet dat een heel stel misdadigers opgeborgen zijn, die verdacht worden te behooren tot de Broeders des Verderfs, het geheime genootschap'.

'Jawel en wou je ons vertellen dat ze nu den aanvoerder ook hebben', riep lord Nibblington levendig.

'Integendeel, dat een deel van de gevangenen weer ontsnapt is'.

'Ontsnapt, onmogelijk'.

‘Het is waar mijnheer, u zult er morgen de couranten eens over hooren, ik ben maar blij, dat wij in onze afdeeling er niets mee te maken hebben. De halve recherche is in het touw om de schurken terug te vinden’.

‘We kunnen ons werk weer van voren af aan beginnen’, zuchtte de Linar, ‘het is fraai’.

De inspecteur hoorde deze ontboezeming aan. Hij keek eens naar de drie heeren, toen ging hem plotseling een licht op.

‘O’, zei hij, ‘nu begrijp ik wie u zijt. De drie edellieden, die met zooveel succes de Broeders bestreden hebt, graaf de Tournel, baron de Linar en de Engelsche lord. Ja, dan begrijp ik, hoe dit bericht u teleurstelt. Maar komaan, u, te zamen met mijnheer Turner zult het werk voortzetten, zeker. Ik wensch de heeren goed succes. Als de heeren mijn hulp niet noodig hebben, ga ik maar, ik zal den ouden portier beneden wel geruststellen’.

De inspecteur groette en ging heen.

‘Welnu’, zei Turner, ‘ik geloof dat we werkelijk verstandig zouden zijn als we deden, wat de inspecteur veronderstelde’.

‘U bedoelt?’, vroeg de Linar.

‘Dat we samenwerkten tegen de Broeders, ik heb daar, dat beken ik, grooten lust toe’.

‘Mij lijkt het wel verstandig’, zei lord Nibblington nu.

De Linar stak den detective de hand toe.

‘Wel ja’, zei hij, ‘laten wij samenwerken’.

De Tournel knikte slechts ten teeken dat hij zich niet verzette. Ondanks zich zelven koesterde hij nog altijd een zeker wantrouwen tegen den detective. Hij wist nu wel dat deze werkelijk niet di Cava was en toch vroeg hij zich af, of hier niet een nieuwe streek achter verscholen was van de Broeders des Verderfs van wie men immers letterlijk alles kon verwachten. Het scheen evenwel, dat Turner zijn gedachten raadde.

‘De graaf vertrouwt mij nog niet volkomen’, zei hij, ‘graaf de Tournel kan de gedachte niet van zich afzetten dat mijn gelijkenis met di Cava niet toevallig is. En hij vreest klaarblijkelijk, dat ik ondanks alles misschien toch markies di Cava ben’.

‘Neen dat nog te veronderstellen is natuurlijk te dwaas’, antwoordde de Tournel, ‘maar ik moet u toch toegeven, dat mijn

wantrouwen niet geheel overwonnen is. U moet niet vergeten, dat hetgeen wij van de Broeders ondervonden hebben mij wantrouwig gemaakt heeft'.

'Ik begrijp het volkomen', sprak de detective, 'maar ik ben volkomen bereid de heeren te vertellen, hoe ik met deze zaak mij ben gaan bemoeien. En ik kan u misschien nog een en ander mededeelen, wat u nog niet bekend is. Maar voor het oogenblik mis ik daartoe den tijd, ik wil graag Rouan achterna en heb nog het een en ander te doen. Maar morgen ben ik tot uw beschikking'.

'Goed', zei de Linar.

Hij overlegde even met zijn vrienden en daarna gaf hij Turner de plaats op, waar zij zouden samenkomen.

Toen gingen zij heen, nadat de detective nog verklaard had eerst de kamers van Rouan aan een onderzoek te willen onderwerpen.

Buiten gekomen zagen de drie vrienden elkaar aan.

'Dat is anders geloopen dan wij hadden kunnen denken', zei de Linar.

'Het is heel beroerd afgeloopen', riep Nibblington. 'Het grootste gedeelte van de bende zat achter slot en grendel en wij meenden nu ook dien ellendigen markies onder onze knuisten te hebben om dan tot de ontdekking te komen, dat we ons leelijk vergist hebben en te hooren, dat de gevangen boosdoeners weer grootendeels ontsnapt zijn. Maar we hebben althans iets gewonnen'.

'Wat dan?', vroeg de Tournel.

'Een bondgenoot, die Turner lijkt me een zeer handige jongen'.

'Och', zei de Linar, 'de heele politie helpt ons en we zien wat die hulp beduidt'.

'En daarenboven', zei nu de Tournel, 'jullie zult me uitlachen, maar die Turner, nou ik weet niet, ik kan mijn wantrouwen niet overwinnen'.

'Dat wantrouwen lijkt me nu toch ongemotiveerd. En in ieder geval zullen wij morgen meer van hem hooren', meende de Linar.

'We kunnen thans niets beter doen dan te gaan slapen', zei Nibblington geeuwend.

Aldus werd besloten, doch een paar straten verder scheidde de Tournel zich van zijn vrienden af, hij had nog enkele dingen te doen.

De Tournel keerde, toen zijn vrienden uit het gezicht verdwenen waren, op zijn schreden terug. Hij wilde blijkbaar voor hen niet weten wat hij van plan was.

Wat wilde hij dan? Hij was voornemens den detective te bespieden, want het leek hem toch of deze geen zuivere rol speelde. De man kon hen wel van alles wijsmaken, hij vertrouwde hem niet. Maar hij kon feitelijk geen goeden grond meer voor zijn wantrouwen aangeven en daarom wenschte hij er niet van te spreken. Er was hier ook wel eenige gekwetste eigenliefde in het spel. Hij immers had gemeend di Cava te hebben ontmoet, sprekende met Rouan. En hij was tot de smadelijke ontdekking gekomen, dat hij zich op een dwaalspoor had laten leiden. En al bleek dit nog zoo overtuigend, het wilde er bij hem niet in. En hij zei tot zich zelf, dat het dan toch heel merkwaardig was, dat ook Nibblington zich had vergist en dadelijk toen Turner uit het rijtuig gestapt was, had geroepen, dat hij di Cava ondanks zijn vermomming herkende.

In ieder geval moest de graaf meer weten van den detective en plotseling was het idee bij hem opgekomen den detective te bespieden. Hij wilde er zijn vrienden niet over spreken, want zij waren volkomen overtuigd, dat de vergissing had plaats gevonden, zij geloofden hetgeen Turner had beweerd. Indien hij nog volgehouden had, dat de man hen wellicht bedroog, dan zouden zij hem hebben uitgelachen en daaraan wilde de Tournel zich niet blootstellen. Hij zou trachten zich zelf zekerheid te verschaffen en bleek het hem dan dat hij zich werkelijk vergist had, welnu dan had hij de zekerheid, die hij nu nog miste. Om die zekerheid te krijgen was het wel waard eenige noeite te doen.

Dit waren de overwegingen van den graaf, terwijl hij op straat stond te wachten tot de detective uit het huis te voorschijn zou komen.

Lang behoefde hij zich niet te vervelen, want plotseling viel er iets voor, dat hem zich zelf deed gelukwenschen op de gedachte gekomen te zijn terug te keeren. Het was niet Turner, die de woning verliet, neen er naderde een dame het huis waar

Rouan woonde. En die dame was, dat durfde de Tournel zweren, de dame was niemand anders dan signora Chiarina. Neen, iedere vergissing was buitengesloten, zij en niemand anders liep daar en stond stil voor het huis.

Wie zocht zij daar? Wilde zij Rouan een bezoek brengen, niet wetende van zijn vlucht? Of was toch werkelijk de markies di Cava in dat huis, ging zij naar hem toe?

'Lieve hemel', mompelde de Tournel, 'wat moet ik doen. Is zij ondanks alles een booswichte, niet veel beter dan de andere leden der beruchte bende? Maar neen, dat mag ik niet gelooven. Wil zij misschien Rouan spreken en is de man, die op de kamers van Rouan thans aan het zoeken is werkelijk een detective? Dan loopt zij als het ware de politie in de armen, want Turner is werkelijk geslepen genoeg om haar te herkennen. En zeker zal hij haar dan arresteeren'.

De Tournel aarzelde.

Hij wist heel goed, dat signora Chiarina in de oogen van de politie evenzeer schuldig was en dat zij zeker in hechtenis genomen zou worden. Mocht hij dan haar die kans laten beloopen. Neen, duizendmaal neen, want hoeveel er ook in haar gedrag onverklaarbaar mocht zijn, zij had toch door haar tijdige tusschenkomst zijn vriend het leven gered, zij had blijk gegeven de drie edellieden te vertrouwen, toen zij hen verzocht had haar broeder het leven te redden.

Die overweging deed den graaf een snel besluit nemen. Hij trad plotseling op haar toe en zei met gedempte stem:

'Signora Chiarina, ga dat huis niet binnen voor ik u iets medegedeeld heb, wat gij weten moet'.

De aangesprokene schrikte zichtbaar.

'Wat wilt ge?', vroeg zij.

'Ik ben de Tournel, ik meen den plicht te hebben u te waarschuwen. Ik weet niet, wat gij daar binnen doen wilt, ik weet niet wie gij meent daar te zullen ontmoeten, maar voor gij er binnengaat, moet ik met u spreken. Neen aarzel niet, gij vertrouwt mij toch'.

'Ja', antwoordde zij, 'ik vertrouw u volkomen'.

'Wij kunnen hier niet blijven staan. Laten wij een eind de straat in wandelen. Ik zal u dan zeggen, hetgeen gij moet weten'.

‘Goed’, zei zij eenvoudig en samen wandelden zij voort.

‘Luister’, zei de Tournel, ‘wien wilt gij daarbinnen ontmoeten?’

‘Iemand dien gij toch niet kent’.

‘Ik zie, dat gij mij nog altijd niet in vertrouwen nemen wilt. Beantwoord mij echter één vraag, wilt gij daar iemand spreken die Rouan heet?’

‘En indien dit zoo was?’

‘Dan moet ik u zeggen, dat hij daar niet meer is’.

‘Hij is er niet, zegt gij, hoe weet ge dit? Is hij gearresteerd?’

‘Neen, hij zou gearresteerd zijn, doch ontsnapte op het laatste oogenblik. Maar er is nu iemand anders op zijn kamers, een detective’.

‘Een detective, iemand van de politie?’, vroeg zij.

‘Tenminste indien hij werkelijk de persoon is, voor wien hij zich uitgeeft. En hoewel ik redenen heb om hem te wantrouwen, moet ik bekennen, dat dit toch wel de meest waarschijnlijke veronderstelling is’.

‘Maar’, zei zij, ‘hoe weet gij dit alles?’

‘Ik zal het u zeggen. Wij hielden dien Rouan in het oog. Wij wisten, dat hij werkzaam was op het kantoor van den vermoorden bankier Andrieu. Wij hadden reden hem te verdenken. Wij overvielen hem, terwijl hij iemand bij zich had, dien wij hielden voor een der Broeders. Gedurende de worsteling, die ontstond is Rouan evenwel ontsnapt en de ander bleek te zijn een detective. Tenminste’, voegde de Tournel er weer voorzichtig bij, ‘iemand die zich als zoodanig uitgeeft en zich ook als zoodanig tegenover een politieambtenaar legitimeerde. Nu wil ik u slechts een vraag doen: Wilde u werkelijk dien bankiersbediende spreken, gold uw bezoek Rouan?’

‘Ja, mijn bezoek gold hem’.

‘En niemand anders?’

‘Niemand anders? Wat bedoelt u, mijnheer de graaf’.

‘Ik bedoel dit: zou u bij dien Rouan ook nog iemand anders ontmoeten?’

‘Neen, zeker niet’.

‘Welnu, signora, ga dan niet daarheen. Ik geef u mijn eerewoord, dat u Rouan er niet vinden zult en dat u er dus hoogstwaarschijnlijk de politie in de armen zoudt loopen’.

‘Ik geloof u’, zei zij eenvoudig, ‘ik zal er niet heengaan en ik ben u wel zeer dankbaar voor uw waarschuwing’.

Zwijgend liepen zij eenige oogenblikken naast elkander voort.

Toen sprak zij:

‘Ach graaf de Tournel, wat moet u en wat moeten uw vrienden wel van mij denken’.

‘Ondanks alles denken wij geen kwaad van u’.

‘O gij kunt dit wel zeggen omdat gij medelijden met mij hebt. Maar hoe groot moet uw wantrouwen jegens mij zijn. En waarlijk gij hebt er reden toe, want alles wat gij van mij weet het moet u zoo vreemd, zoo onverklaarbaar voorkomen’.

‘Dat is het’, antwoordde de Tournel, ‘vreemd en onverklaarbaar, doch wij hebben de overtuiging, dat indien u slechts zoudt willen spreken, alles zou worden opgehelderd. Waarom spreekt u niet? Indien u dit slechts zoudt willen doen en u zich met uw zuster onder onze bescherming zoudt willen stellen, dan zouden uw moeilijkheden weldra een einde nemen. Werkelijk, u weet toch dat ik dit niet vraag uit ijdele nieuwsgierigheid. Mijn vrienden en ik, wij hebben ons ten taak gesteld aan de verderfelijke macht der Broeders een einde te maken, een macht, die zij ook over u en uw zuster uitoefenen. Wij willen hen aan den strafrechter overleveren, maar u willen wij beschermen. En al zou het zijn, dat gij of uw zuster misschien mede voor de wet strafbaar waart, wij weten dat u meer ongelukkig dan schuldig zijt, wij zouden alles doen om u te helpen. Waarlijk signora u mag onze hulp niet afwijzen’.

De Tournel had met grooten aandrang gesproken, hij hoopte haar overtuigd te hebben. Maar zij bleef het zwijgen bewaren.

‘Helaas, ik kan en ik mag niet spreken. O neen, vat dit niet op alsof ik u niet zou vertrouwen, gij hebt mijn zuster gered, gij en uw vrienden hebt alles gedaan, uw leven gewaagd om mijn broer te redden, schoon hij uw hulp niet waard was. Maar toch ondanks alles, ik mag u niet de verklaringen geven, die u verlangt’.

‘Maar wat wilt ge dan?’, vroeg de Tournel, ‘di Cava is nog vrij, de meeste der Broeders zijn het ook. Zij zullen hun misdaden voortzetten en indien gij niet spreekt, zal men u medeplichtig houden aan die misdaden. Gij weet toch dat men nu

reeds meent, dat gij met di Cava dien morgen naar het kantoor van den vermoorden bankier gereden zijt'.

'Ik weet het', antwoordde zij treurig, 'maar acht gij mij daarom in staat ook maar in eenig opzicht mee verantwoordelijk te zijn voor dien moord'.

'Neen', riep de Tournel, 'ik niet, mijn vrienden ook niet. Maar....'

Hij vervolgde den zin niet. Hij wilde opmerken, dat het bezoek dat zij nu weer had willen brengen aan Rouan, die hoogstwaarschijnlijk medeplichtig was aan dien moord, haar toch tegenover ieder in een kwaad daglicht zou stellen. Maar hij hield die opmerking voor zich.

'Ik kan wel denken, wat gij zeggen wilt, ik vorder te veel van uw vertrouwen, terwijl ik zelf geen vertrouwen schenken wil. Helaas, ik kan niet anders. Hoe gaarne ik zou willen, ik kan over het geheim dat mij dwingt niet spreken'.

Zij waren voortgewandeld en nu bij een drukken boulevard gekomen. De Tournel wilde haar verder begeleiden, doch zij verzocht hem dit niet te doen. Hij wilde haar de belofte afpersen, dat zij zich met hem in verbinding zou stellen, maar zij weigerde die toezegging te doen. Hij wilde haar nog inlichtingen vragen, doch zij zeide hem niets meer te kunnen mededeelen.

En toen zij in een taxi wegreed, zag de graaf haar eenigen tijd na; heel weinig voldaan over zijn avontuur, doch gestaald in zijn voornemen om den zwaren sluier op te lichten van het geheim, dat deze vrouw met vreeselijke misdadigers deed leven, deel deed uitmaken van een geheim genootschap, terwijl zij toch vriendschap koesterde voor de verwoede vijanden er van.

De Tournel ging nogmaals terug want hij wilde zijn oorspronkelijk plan den detective na te gaan nog niet opgeven. Maar hij begreep wel, dat hij de kans liep thans te laat te komen. Want het was natuurlijk heel goed mogelijk, dat Turner niet langer op de kamer van Rouan gebleven was. Hij wachtte eerst nog een half uur buiten, ging toen informeeren bij den portier en moest werkelijk tot zijn spijt vernemen, dat de detective was heengegaan.

Hem bleef toen niets anders over dan voor dien nacht van verdere ondernemingen af te zien.

Maar lang dacht hij na over zijn ontmoeting met signora

Chiarina. En het smartte hem zeer, dat zij niet te bewegen was geweest hem volledig haar vertrouwen te schenken.

Er moest achter dit alles een geheim schuilen, dat geheim moest opgelost worden.

VIII.

Zooals de politie-inspecteur reeds gezegd had, den volgenden morgen stonden de couranten vol over de ontvluchting van de Broeders. Uit de bijzonderheden, die de bladen reeds konden geven, bleek, dat op even handige als brutale wijze daarbij te werk was gegaan.

De gevangenen hadden hulp van buiten moeten hebben, want het was een van hen gelukt de deur van zijn cel te forceeren, wat hij niet gekund zou hebben zonder over de noodige gereedschappen te beschikken. Toen had hij den bewaker, die in de gevangenis surveilleerde, neergeslagen en had zijn makkers bevrijd. Te samen hadden de schurken daarop nog twee cipiers, die beneden de wacht hadden, overvallen en gebonden, zich van de sleutels meester gemaakt en zoo de gevangenis verlaten.

De andere gevangenen, die nog in het gebouw verbleven, hadden zij niet in vrijheid geholpen, doch deze rustig in hun cellen gelaten en zoo waren alle Broeders weer vrij behalve enkelen, die naar het ziekenhuis vervoerd waren, wijl zij zwaar gewond waren.

In verschillende bladen werd misprijzend over de autoriteiten gesproken, die geen bijzondere voorzorgsmaatregelen genomen hadden, wetend toch dat men met zeer gevaarlijke en geslepen misdadigers te doen had, die al zoo dikwijls toonden, dat men tamelijk machteloos tegenover hen was. En de meeste couranten bonden de politie op het hart, nu toch vooral toe te zien, dat ook nog niet de gewonde gevangenen ontkwamen. Het was thans van meer belang dan ooit, dat ook deze niet ontsnapten.

Nibblington, die met de Linar de quaestie besprak, meende dat deze goede raadgevingen zeker overbodig waren. Natuurlijk zou de politie thans wel meer dan gewone voorzorgsmaatregelen nemen en niet het geringste risico willen loopen, dat ook de paar boeven, die zij nog in haar macht had, zich vrij maakten.

‘Nu’, zei de Linar, ‘het kan geen kwaad, dat er nog eens

op gewezen wordt. Uit den aard der zaak worden zwaarzieke gevangenen minder scherp bewaakt en daar kon wel eens gebruik van gemaakt worden. Zoolang men nog een paar van die schurken in handen heeft bestaat de kans, dat men er een aan het spreken krijgt'.

'Zij zullen hun makkers niet licht verraden'.

'Neen, dat geloof ik ook niet, maar er kan toch gemakkelijk een zwakke broeder tusschen zijn. En het was wel waard hen persoonlijke straffeloosheid te beloven, indien zij spreken willen. Dieven zijn al wel vaker met dieven gevangen'.

'Nu, men zal deze thans wel in de gaten honden en de Broeders kunnen zoo slim zijn als ze willen, het zal hen zeker niet gelukken ook de anderen te bevrijden. Dat zal di Cava ook wel begrijpen of hij moet meenen, dat de politie uit een verzameling groote botterikken bestaat'.

'Ik begrijp eigenlijk niet, dat hij niet beproefd heeft tegelijk de anderen ook te verlossen, voor de politie gealarmeerd was. Nu is z'n kans verkeken'.

'Dat bewijst alweer, dat ook deze koning der schurken geen volmaakt werk kan leveren', meende Nibblington.

Maar onze vrienden oordeelden voorbarig, want toen zij eenige uren later ter afgesproken plaatse den detective ontmoetten, zei deze:

'Het is waarlijk ontzettend over welke macht deze ellendelingen beschikken. En hoe zij met de uiterste gewetenloosheid handelen'.

'Wat is er nu weer?' vroeg de Linar, want hij begreep dadelijk dat de detective iets nieuws vernomen had.

'Wel', zei deze, 'nu zijn zij allen buiten het bereik van de politie'.

'Allen? Maar de gewonden dan?', vroeg de Linar.

'Zij ook', luidde het antwoord.

'Maar dat is toch onmogelijk', riep Nibblington, 'neen dat weiger ik te gelooven, het kan niet waar zijn. De schurken hebben toch niet met kinderen te doen?'

'Neen, maar zij handelen met zoo groote vastberadenheid, met zoo duivelsche geslepenheid en met zoo schrikkelijke gewetenloosheid, dat de Parijsche politie daar niet tegen opgewassen is'.

‘Maar’, zei Nibblington, ‘toen bekend was, dat de boeven uit de gevangenis ontsnapt waren, toen bevonden de gewonden zich nog in het ziekenhuis. Tenminste dat schrijven de couranten. En toen heeft men toch zeker dadelijk alles gedaan om een aanslag op het ziekenhuis te voorkomen. Als men dat niet gedaan heeft dan is de geheele Parijsche politie mij geen knip voor den neus waard’.

‘Men heeft het ook gedaan’.

‘Welnu dan moet het den zieken ook onmogelijk gemaakt zijn buiten het ziekenhuis te komen’.

‘Ze zijn er nog in’.

De Linar en Nibblington zagen verrast op.

‘En u zegt, dat ze buiten bereik van de politie waren, de schurken, alle’.

‘Ja, want ze zijn dood’.

‘Dood? Allen gestorven, maar dat is al een heel merkwaardig en ongelukkig toeval’.

‘Indien het een toeval ware, doch dit is het juist niet. Ze zijn gestorven door vergif en wij kunnen niet anders veronderstellen, dan dat door een handlanger der Broeders dit vergif is toegediend om hen voorgoed het zwijgen op te leggen’.

‘Maar dat zijn ware duivels’, riep Nibblington, ‘het zijn geen menschen meer, die hun eigen makkers dooden op zoo vreeselijke wijze’.

‘Ter wille van eigen veiligheid schijnen zij het noodig geacht te hebben. Klaarblijkelijk vreesde het hoofd der Broeders dat een of meer der gewonden verraad zou kunnen plegen en is hij ook voor dit middel niet teruggedeinsd. En zoo heeft hij zijn voorbereidingen maar al te goed getroffen, het eene deel van zijn trawanten wist hij te bevrijden, de anderen, die hij niet kon of niet wilde in vrijheid stellen heeft hij laten dooden’.

Op dit oogenblik trad ook de Tournel binnen.

Hij zag aan de ontstelde gezichten van zijn vrienden, dat zij weder iets vernomen hadden en hij vroeg wat er was. In weinig woorden werd hij op de hoogte gebracht.

‘O’, riep hij, ‘en die ellendelingen hebben macht over de beide meisjes, is het niet vreeselijk dat te bedenken’.

De detective knikte.

‘Wel ja’, zei hij, ‘maar ik vind het nog vreeselijker te

moeten veronderstellen, dat meisjes deze misdadigers helpen, hun misdaden mogelijk maken'.

'Mijnheer Turner', sprak de Tournel, 'wij spreken over verschillende personen. U weet niet, dat di Cava een zonderlinge macht oefent over iemand, die zeker niet zijn misdaden goedkeurt, die er zelf het ergst van te lijden heeft. En het is ook om haar te bevrijden, dat wij ons gesteld hebben tegen de Broeders. Helaas met al te gering succes'.

'Nu', riep Nibblington, 'we behoeven er geen berouw van te hebben, dat we ons driemanschap vormden'.

'Ik meen te weten, dat gij met uw drieën meer gedaan hebt in den strijd tegen het geheime genootschap, dan de geheele Parijsche politie', antwoordde Turner, 'maar dan zult ge ook weten, dat tot het genootschap een vrouw behoort en zij schijnt te bewijzen, de waarheid van het gezegde, dat een vrouw die zich aan de misdaad wijdt, duizend malen erger is dan welke mannelijke misdadiger ook'.

'Mijnheer Turner', riep de Tournel, met toorn in zijn stem, 'u moogt dan een bekwaam detective zijn, u moogt meenen ons inlichtingen te kunnen geven, ik durf u zeggen, dat gij er niets van weet. Er is bij de Broeders een vrouw in het spel, maar als gij meent dat zij zoo een erge misdadigster is, dan vergist gij u'.

De detective glimlachte nauw merkbaar om de drift van den graaf, maar lord Nibblington, die dit scheen op te merken zei.

'De Tournel heeft volkomen gelijk'.

De Linar, bedachtzamer, zei:

'Misschien is er nog een andere vrouw in het spel, dan die wij meenen'.

'Dan zouden wij van haar bestaan wel iets bemerkt hebben', zei de Tournel.

'Ik geloof, dat gij en ik volkomen dezelfde bedoelen. Ik besluit dit uit de verklaringen, die de heeren bij het voorloopig onderzoek afgelegd hebben en die mij ter inzage verstrekt zijn. Ik bedoel degene die gij signora Chiarina noemt, dezelfde dame, die u te hulp geroepen heeft om haar broeder te redden'.

'Als gij haar bedoelt', antwoordde de Linar, 'dan moet ik u zeggen, dat ik het volkomen met mijn vrienden eens ben'.

'Ik kan het mij levendig voorstellen', hernam Turner be-

daard, ‘maar toch houd ik vol, wat ik gezegd heb. Al heeft die dame haar vertrouwen blijkbaar op u gesteld, al heeft zij u een paar malen gewaarschuwd, zij leent haar medewerking tot groote misdaden, zij is even erg of erger, dan welk ander lid van de verfoeilijke bende ook’.

De detective sprak met zooveel beslistheid, dat dit zeker grooten indruk op de drie edellieden gemaakt zou hebben, indien zij minder sterk overtuigd geweest waren, dat signora Chiarina geen schuldige maar een slachtoffer van de bende heeten moest. Wat wist die man tegenover hen daar eigenlijk van, hij was in heel wat minder innige aanraking met de bende geweest dan zij. Hij oordeelde naar den oppervlakkigen indruk van eenige feiten. Maar zij wisten immers beter, zij wisten hoe de signora haar eigen leven in gevaar gesteld had om een van hen het leven te redden. Zij hadden immers zelf uit den eigen mond van di Cava vernomen, dat zij verraad gepleegd had tegenover de Broeders.

Men zeide dit den detective, maar het scheen hem niet te overtuigen.

‘Hm’, antwoordde hij, ‘het blijft in ieder geval een feit, dat zij dien nacht met di Cava ontvlucht is. Zij moet het geweest zijn, die met hem in het rijtuig zat toen hij stilhield voor het kantoor van bankier Andrieu, die den volgenden morgen vermoord gevonden werd’.

‘Maar gij beschuldigt haar daarom toch niet van medeplichtigheid aan dien moord’.

‘Neen’, zei de detective, ‘ik ben zelfs overtuigd, dat toen di Cava niet den bankier gedood heeft’.

‘Dat is ook mijn idee’, riep de Linar.

‘Ik acht, dat daarin Rouan de hand heeft, die ons gisterenavond ontsnapt is. Maar de heeren moeten weten waarom ik gisteren bij dien man was. Het was mij niet, althans niet in de eerste plaats om hem te doen, doch om de vrouw over wie wij zooeven spraken. Ik wist namelijk dat zij daar komen zou’.

‘Ongelooflijk. Gij moet u vergist hebben’.

Maar nu zei de Tournel:

‘Mijnheer Turner heeft zich niet vergist. Signora Chiarina zou werkelijk bij Rouan komen. Zij is aan de deur geweest van

zijn woning. Maar ik heb haar gewaarschuwd er niet binnen te gaan'.

Zijn vrienden zagen den graaf even verwonderd aan als de detective.

'Wel ja', vervolgde de Tournel, 'ik ben gisteravond op de gedachte gekomen het huis van Rouan nog te bewaken. En toen zag ik de bewuste dame daarheen gaan. Ik begrijp nu, waarom mijnheer Turner er gebleven was, hij wilde haar afwachten'.

'Precies', zei Turner.

'Welnu, ik heb haar gewaarschuwd, want ik wenschte niet, dat zij met de politie in aanraking zou komen. U kunt hieruit afleiden', zei hij, zich tot den detective wendend, 'dat wij moeilijk zullen kunnen samerwerken, al werd dit gisterenavond ook overeengekomen. Onze bedoeling is, die dame, ik zeg het u ronduit, te beschermen, wij zouden er in geen geval toe medewerken haar aan de justitie over te leveren. En uw voornemen is dat vermoedelijk wel'.

Lord Nibblington knikte nadrukkelijk. Zooals zijn vriend het zei, dacht hij er ook over.

Maar Turner haalde de schouders op.

'Mijneheeren', zei hij, 'het zal noodig zijn, dat ik u vertel, hoe ik in deze zaak betrokken ben en wat ik mij voorstel met mijn onderzoek te bereiken. Daardoor zal eenig misverstand worden opgeheven. U moet dan weten, dat ik nu eenige weken geleden gevraagd werd licht te ontdekken, zoo mogelijk, in een duistere familie-quaestie. Ongeveer een half jaar geleden stierf aan de Riviëra een schatrijke zonderling, een Parijsch bankier. Ik bedoel den oom van den man, die voor eenige dagen 's morgens vroeg in zijn kantoor vermoord gevonden werd. Hij was van denzelfden naam als de vermoorde, Andrieu.

Zijn neef, die in zijn zaak werkte, volgde hem op, maar het millioenen-vermogen van den zonderling liet deze hem niet na. Dit vermogen onder beheer van een ander gesteld, zou echter na een jaar zijn deel worden, indien hij dan getrouwd was en getrouwd met een bepaald aangewezen meisje'.

'Dat is een zeer zonderlinge geschiedenis'.

'Zeker, doch ze wordt nog meer romantisch. Mijnheer Andrieu, de vermoorde, was een man van bijna veertig jaar, doch ondanks zijn leeftijd, waarop men geen jeugdige dwaasheid meer

veronderstelt, wanhopig verliefd op een andere dame, dan die, waarmee zijn oom hem in het huwelijk wilde doen treden. U begrijpt, dat dit aanleiding gaf tot een grooten tweestrijd'.

'De geldzucht zal het wel van de liefde gewonnen hebben', merkte Nibblington op.

'Neen', antwoordde de detective, 'dat is in dit geval niet waar, mijnheer Andrieu vroeg de dame ten huwelijk, die hij liefhad. Hij toonde dus het groote vermogen voor haar te willen opofferen'.

'Hij is dus met die dame getrouwd?'

'Neen, hij is niet met die dame getrouwd, omdat ze hem weigerde'.

'Dat alles is zeer interessant, maar...'

'O we komen er zoo. De bankier kon dus niet met de dame van zijn hart trouwen. Er schijnt niet de geringste kans bestaan te hebben, dat hij ooit haar hand veroverde. Toen is vermoedelijk de zakenman weer bij hem boven gekomen en heeft hij gedacht, dat het dan maar het best was, het meisje te huwen, dat zijn zonderlinge oom voor hem had bestemd'.

'Om de millioenen van zijn oom te redden'.

'Precies daarom alleen natuurlijk, maar dat zou, denk ik, de meeste menschen een zeer voldoende reden lijken voor zoo'n huwelijksaanzoek. Tot nog toe is er in de geschiedenis niets om daar een detective in te mengen, doch nu komt dit. Toen Andrieu zijn hand en hart aan die jonge dame wilde aanbieden, was deze spoorloos verdwenen'.

'Zij was verdwenen, zegt ge'.

'Ja, hij poogde haar adres op te sporen, doch het was tevergeefs. Hij deed alle moeite om uit te vinden, waar zij verblijf hield, doch die moeite was voor niets. De jonge dame kon hem moeilijk zijn ontvlucht, wetend van zijn voornemens, want zij was volkomen vrij hem al of niet aan te nemen. En dus kwam Andrieu begrijpelijkerwijs tot de onderstelling, dat er personen moesten zijn die belang hadden bij de verdwijning van het meisje of liever de verhindering van zijn huwelijk met haar. Want het moest zijn om een mogelijk huwelijk te verhinderen, dat men haar zoo spoorloos had doen verdwijnen. En hier hebt u dus een geval, waarbij men gemakkelijk een detective in den arm neemt'.

‘Ja, dat is duidelijk’, zei de Linar, ‘mijnheer Andrieu wendde zich dus tot u?’

‘O neen, ik werd pas later in de geschiedenis gemoeid. Mijnheer Andrieu wendde zich tot een opsporingsbureau, gaf het de opdracht, moeite noch kosten te ontzien, om te ontdekken, waar de bedoelde jongedame zich ophield. Het resultaat was nihil, dat wil zeggen, men ontdekte wel eenige bijzonderheden die later misschien van belang bleken, maar men kon niet de plaats vinden waar het meisje zich schuil hield of opgesloten werd.

Er moesten dus menschen zijn, die dat huwelijk wilden verhinderen, wat mogelijk was, als er waren, die de erfenis zouden krijgen, indien de bankier, door het niet vervallen der gestelde voorwaarde, het vermogen niet erfde.

Natuurlijk heeft Andrieu zich afgevraagd, wie dat konden zijn. Maar dat was juist het eigenaardige van het testament van zijn zonderlingen oom, eerst als na een jaar bleek, dat zijn neef de voorwaarde niet had vervuld, zou een verzegeld stuk geopend worden, waarin de nadere bestemming der nagelaten schatten werd aangegeven. Dat was de groote moeilijkheid. Had men geweten, wie de anderen waren, die dan de millioenen zouden krijgen, dan had men veronderstellingen kunnen maken. wie misschien het meisje hadden doen verdwijnen. Maar nu tastte men in het duister. Ik weet deze bijzonderheden van den vermoorden bankier zelf, die ze mij medegedeeld heeft.

Er kwam echter voor hem eenig licht in de duistere geschiedenis toen zich di Cava, het hoofd der Broeders, met de zonderlinge geschiedenis ging bezighouden’.

‘Aha’, riep Nibblington, ‘die ellendeling speelde er dus een rol in’.

‘Ja, hij stelde zich op een goeden dag in verbinding met den bankier en hij boodt hem aan het verlangde huwelijk mogelijk te maken, door het meisje te voorschijn te brengen. Hij eischte voor zijn bemiddeling echter niet minder dan de helft van de erfenis, die Andrieu daardoor zou verkrijgen. En gij kunt u wel voorstellen, dat dit dezen al te erg was en dat hij begon te weigeren. Andrieu zou zeker geneigd geweest zijn een belangrijke som te betalen, maar de helft van het reusachtige vermogen aan zoo'n schurk uit te betalen, daar dacht hij niet aan. Hij

onderhandelde met di Cava, doch deze scheen zeker overtuigd, dat ten slotte de bankier om de helft van het groote vermogen te redden, toegeven zou. Hij hield tenminste de onderhandelingen slepende en toonde heel weinig haast. En misschien wist hij, dat Andrieu, die nog al ongelukkig speculeerde de laatste maanden in financiëele moeilijkheden kwam, die hem te eerder zouden doen besluiten op het voorstel in te gaan.

In dit stadium van deze bijzondere geschiedenis heeft Andrieu mijn hulp ingeroepen en mijn raad gevraagd. En ik stelde mij ten taak, hem te helpen. Ik wist toen natuurlijk nog niet, dat di Cava, het hoofd was van het beruchte geheime genootschap, dat al zooveel misdaden bedreef. Wel begreep ik met een uiterst geslepen schurk te doen te hebben.

Ik begon dus mijn onderzoek, waarvoor ik onder andere een paar weken bediende geweest ben op het kantoor van den bankier. En ik had al spoedig de overtuiging, dat Rouan een der medeplichtigen was van den Italiaanschen markies. Maar misschien heb ik mij daarin wel vergist'.

'Vergist, wel neen, onmogelijk', riep de Tournel.

'Misschien, zeg ik. Ik erken, dat ik de zaak niet goed heb ingezien, anders had ik zeker maatregelen genomen ter bescherming van den bankier. Maar ik had geen reden te veronderstellen, dat men hem zou dooden. Di Cava immers had daar geen enkel belang bij, integendeel'.

'Een reden te meer om niet te gelooven, dat de schurk ook dezen moord op zijn geweten heeft', riep de Linar.

'Dat is juist', zei de detective.

'Welnu, wat heeft dan signora Chiarina met dit alles te maken?', vroeg de Tournel.

'Zij is de dame met wie Andrieu zou moeten trouwen om de begeerde erfenis meester te worden', antwoordde Turner.

'Dat verhaal', zei de Linar nu, 'lijkt eenigszins op het verhaal wat di Cava dien nacht aan zijn handlangers deed, toen hij Gianni veroordeeld wilde zien. Hij zeide toen echter, als ik het wel begrepen heb, dat hij de andere zuster van Gianni met een rijken bankier wilde doen trouwen. Hij zeide er bij dat huwelijk zou niet langer geduurd hebben dan noodig was om zich de millioenen van den bankier te verzekeren'.

De anderen herinnerden zich dit zeer goed. Het was inder-

daad iets anders dan de detective vertelde. Maar deze herhaalde rustig:

‘Signora Chiarina is de dame met wie Andrieu moest trouwen, daaromtrent kan niet de geringste twijfel bestaan. Ik heb zelf een afschrift gelezen van het testament en daarin staat zij genoemd’.

‘Maar’, riep de Tournel, ‘ik dacht, wij dachten, dat zij misschien reeds getrouwd zou zijn. Dat was voor ons de eenige mogelijke verklaring, waarom zij dien di Cava ondanks alles trouw bleef’.

De detective knikte:

‘Ja’, zei hij, ‘zij is met hem getrouwd’.

‘Welnu?’

‘Luister, signora Chiarina is in het huwelijk getreden met di Cava; maar dat was een geheim huwelijk. De bankier Andrieu kon dus den wensch van zijn oom niet vervullen. Maar haar schurkachtige echtgenoot heeft een heel slim bedacht plan ineengezet. Hij wilde de jongere zuster van zijn vrouw met Andrieu doen trouwen, haar doen doorgaan voor haar oudere zuster. Dat zou bedrog noodig maken om dan toch aan de erfenis te komen, maar dat alles in orde te maken, het was di Cava wel toevertrouwd’.

‘O’, zei de Linar, ‘nu begrijp ik, waarom hij een tijdje de onderhandelingen slepende hield’.

‘Het meisje, dat met Andrieu trouwen moest’, vervolgde Turner, ‘is echter verdwenen en dat heeft het di Cava onmogelijk gemaakt zijn oorspronkelijk plan te volvoeren. Toen heeft hij een ander plan bedacht, hij wilde werkelijk signora Chiarina, zijn eigen vrouw dus, dwingen met Andrieu in het huwelijk te treden’.

‘Zoo'n ellendeling’, riep Nibblington.

‘Vertel verder’, zei de Tournel, ‘zij weigerde natuurlijk, zij weigerde, zooals zij het tegengewerkt had dat haar zuster met dien man in het huwelijk zou treden’.

‘Hm ja, inderdaad zij weigerde, maar...’

‘Maar wat?’

‘Het schijnt dat di Cava de macht had haar te dwingen, het schijnt, dat zij ten slotte toestemmen zou en dat het huwelijk

tusschen signora Chiarina en Andrieu alleen verhinderd is door den plotselingen dood van dezen laatste'.

'Ongelooflijk', riep de Tournel, 'ik geloof nooit, dat zij dit gewild zou hebben'.

'Mijnheer Turner zegt voorzichtig dat hem dit zoo toeschijnt', zei de Linar.

'Inderdaad', gaf Turner toe, 'ik heb voor dat laatste nog geen doorslaande bewijzen in handen, daarom zeg ik, het schijnt. Doch de heeren begrijpen wel, dat ik dit niet zeggen zou indien er geen aanwijzingen in die richting bestonden. Er is echter nog veel duisters in de zaak. Dit echter is er wat zeer tegen de signora getuigt, dat zij in verbinding stond, daarvan heb ik wel bewijzen, met den man, die hoogstwaarschijnlijk de hand heeft gehad in den moord op Andrieu'.

'Het klinkt alles zoo phantastisch'.

'Het is ook zeer vreemd, er vallen nog verschillende problemen op te lossen. Maar als de heeren die oplossen willen, dan moeten zij niet vooraf vaststellen, dat een der personen, die onder verdenking staan, niet schuldig kan zijn, want op die wijze komt men niet veel verder. Als de heeren echter de waarheid willen uitvinden, hoe die waarheid dan ook zijn moge, ja dan geloof ik dat wij uitnemend zouden kunnen samenwerken'.

'Ik weiger het', riep de Tournel, 'ik heb de idee, dat u tegen de bedoelde dame vooringenomen zijt'.

De detective glimlachte.

'Kom', zei hij, 'dat kunt u onmogelijk meenen, maar ik maak de logische gevolgtrekkingen uit de feiten, die wij kennen en daar deinst u voor terug. Als u de waarheid kennen wilt, mag u dat niet doen'.

De Tournel voelde zeer goed dat de detective gelijk had. Hij antwoordde niet dadelijk en Turner vervolgde:

'Ik heb echter de overtuiging, dat u ook de waarheid wilt kennen. Maar u vreest, dat dan wel eens blijken kon, dat die dame, waarover wij spreken, toch schuldiger is dan u nu gelooven wilt. En u wilt daarom mij niet in het onderzoek mengen. Evenwel maak ik u opmerkzaam, dat u er mij toch moeilijk buiten kunt houden. Het is juist in het belang van de dame en haar zuster, dat wij zouden moeten samenwerken. Want daar komt

het meen ik op aan; ik ben volkomen bereid met de heeren overleg te plegen, opdat signora Chiarina niet in moeilijkheden komt met de justitie'.

Voor de Tournel kon antwoorden nam baron de Linar het woord:

'Als ik u wel begrijp', zei hij, 'dan wilt ge dit zeggen, we kunnen samenwerken. Wij zijn overtuigd van de onschuld van die dame, u is dat volstrekt niet. Maar we zoeken de waarheid en ook als die nu eens zoo ongunstig voor haar bleek te zijn, als u verwacht, dan is u bereid er niet toe mee te werken haar aan de politie over te leveren'.

'Het is juist zooals u zegt, mijnheer de baron. Wij willen de waarheid weten, wij willen de Broeders bestrijden en Parijs verlossen van die ellendelingen. Dat wilt u en daarbij bied ik mijn hulp aan, die u niet moogt weigeren. Door mij zal daarom die dame niet in moeilijkheden komen. Ik ben volkomen bereid als beslist moet worden, hoe tegenover haar te handelen, die beslissing aan u over te laten. Laat dan desnoods genade voor recht gelden, mits u geen genade kent voor de Broeders zelf en voor di Cava'.

De drie edellieden zagen elkaar aan. Toen antwoordde de Tournel:

'Ik erken dat hiermee mijn bezwaren zijn opgeheven, ik geloof, dat we dan kunnen samenwerken'.

De anderen knikten, zij hadden van den beginne af niet zooveel bezwaren gekoesterd als de Tournel. Maar zij wilden toch evenmin als deze er toe meewerken om signora Chiarina in moeilijkheden te brengen. Zij waren van haar onschuld overtuigd ondanks alles. Wel echter wenschten alle drie hartelijk, scherp en onverpoosd den strijd tegen di Cava voort te zetten en zij begrepen heel goed, dat zij in Turner een uitnemende hulp zouden vinden. Hetgeen hij hen nu verteld had wierp weer een nieuw en verrassend licht op de misdaden van den Italiaan. Zij zagen door Turner hun vermoeden bevestigd, dat de signora met den schurk getrouwd was. En dat verklaarde wel eenigszins, waarom zij hem in zijn misdaden tegenwerkend, toch trouw bleef. Zij hadden nu weer van nieuwe misdrijven vernomen en nog eens het bewijs gekregen, hoe volstrekt gewetenloos di Cava handelde. Eerst had hij de zuster van zijn vrouw willen

bezigen om zich een deel der millioenen van den bankier te verwerven. En als het waar was, wat Turner had medegedeeld, dan zou hij om zijn doel te bereiken, zelfs niet geaarzeld hebben de vrouw met wie hij zelf toch in het huwelijk verbonden was, al mocht dit dan een geheim huwelijk zijn, te doen trouwen met Andrieu.

Ja het leek hen thans meer dan ooit te voren noodig, dat deze eervergeten schurk onschadelijk werd gemaakt. Meer dan ooit te voren, moesten zij bovendien voor hem op hun hoede zijn, want men kon gelooven, dat hij thans van wilde wraakzucht jegens hen bezield was.

De detective wees hierop.

'Mijne heeren', zei hij, 'ik geloof dat we goed zullen doen samen een plan de campagne op te maken en ik geloof dat we er alles op moeten stellen om te trachten allereerst u in veiligheid te stellen'.

'Ons in veiligheid stellen', riep Nibblington, 'gij verstaat onze samenwerking toch niet in dien zin, dat wij samen weg zouden gaan en u het werk overlaten?'

'Neen, neen', antwoordde Turner, 'dat bedoel ik geenszins, ik weet trouwens dat ik dit niet klaarspelen zou. Wij zullen kalm en voorzichtig te werk gaan om de wereld zoo mogelijk van dit geheime genootschap te verlossen en om, dat wilt u immers, de beide zusters aan hun invloed te onttrekken'.

'Juist'.

'Welnu maar dan is het noodig, dat we eerst de Broeders de kans benemen ons kwaad te doen. Want ik heb de overtuiging, dat di Cava, die door u zoo kort bij zijn ondergang geweest is, heusch niet nog eens een aanval zal afwachten. Veel eer verwondert het mij, dat hij zelf een aanval nog niet begonnen is, maar in ieder geval weet ik dit wel zeker, dat hij heel spoedig zal trachten u te treffen. En het is noodig daarvoor maatregelen te nemen'.

De bondgenooten beraadslaagden nu langen tijd wat hen eigenlijk te doen stond. Zij trachtten in de eerste plaats te gissen wat di Cava zou doen, maar dat was natuurlijk niet te raden. Alle vier begrepen zij echter wel, dat hij in geen geval zou stilzitten, daar was hij allerminst de man naar.

Maar interesseerde Turner vooral deze vraag welke nieuwe

aanslag de Broeders zouden aandurven, de Tournel koesterde meer belangstelling voor de vraag, wat er met de beide vrouwen gebeuren zou.

De zuster van signora Chiarina, was wellicht nog buiten zijn bereik, doch zijn vrouw bevond zich bij hem. En hij had immers aan zijn helpers gezegd, dat zij evengoed als haar broeder verraad had gepleegd. Zou zij nu dan nog veilig zijn te midden van de ellendelingen, die voor geen enkele misdaad terugdeinsden?

Deze vraag bekommerde de Tournel zeer en al had hij er nu vrede mee, dat zij met den detective zouden samenwerken, het hinderde hem dat deze zich over signora Chiarina niet bijzonder bezorgd scheen te maken.

En toen men ongeveer overeengekomen was, wat zij doen zouden, eischte de Tournel voor zich dat deel van de werkzaamheden op, waardoor hij meende, dat de meeste kans ontstond de beide zusters te beschermen.

Turner begreep dat wel en verzette er zich niet tegen.

‘Het zou’, zei hij, ‘zeker van het grootste belang zijn, indien het gelukte ons in verbinding te stellen met de dames Allicht gelukt dit graaf de Tournel het eerste, daar hij haar het beste kent’.

VIII.

Op hetzelfde uur dat het driemanschap met Turner overlegde, wat te doen om het genootschap der Broeders te bestrijden, werden tegen hen plannen beraamd.

‘Geen uur’, riep di Cava, ‘zullen wij nog rust hebben, zoolang die lieden nog in leven zijn. Wat bekommerden wij ons te voren om de politie, deze tastte absoluut in het duister en dat maakte het ons gemakkelijk onze plannen te volvoeren. Maar nu is men niet alleen ervan op de hoogte dat ik het hoofd der Broeders ben, men kent ongeveer al de leden van ons genootschap, eenigen onzer zijn dood, maar wat erger is er zal een leger van speurders op ons afgezonden worden’.

‘Dat is vroeger ook wel gebeurd’, merkte de man op tot wien hij sprak.

‘Zeker het is vroeger ook gebeurd, maar toen waren de om-

standigheden geheel anders. Nu kent men ons, men weet verschillende bijzonderheden, die de opsporing zullen vergemakkelijken. En dat alles danken wij dien vervloekten Tournel met zijn vrienden'.

'En nog iemand anders', zei de ander weer, 'signora Chiarina'.

Di Cava zweeg.

'Zonder haar verraad zou het die edellieden niet mogelijk geweest zijn met zooveel succes tegen ons te werken. Gij hebt het op die nachtvergadering gezegd, ja gij hebt het zelf gezegd, dat zij verraad pleegde. Misschien, zoo hebt ge nog ongeveer uitgeroepen, zweert zij op dit oogenblik met hen samen. En we hebben maar al te spoedig ondervonden, dat dit werkelijk het geval was. Gij kunt het niet weerspreken'.

'Neen', antwoordde di Cava, 'ik kan het niet weerspreken, maar zij verried ons ter wille eerst van haar zuster en dien avond wilde zij haar broer redden'.

'Alsof dit haar het recht gaf onze geheimen te verraden. Gij vreest die drie edellieden, ik vrees veel meer signora Chiarina. En als gij zegt, dat we geen uur rust zullen hebben, zoolang dat driemanschap ons achtervolgt, dan antwoord ik: wij zouden om hen, zoowel als om de politie lachen, indien we niet het verraad te vreezen hadden in eigen kring'.

'En wat wilt ge dan?' vroeg di Cava somber.

'Op de eenig mogelijke manier aan dat verraad een einde maken', antwoordde de ander.

Di Cava sprong op en riep kort:

'Dat nooit. Het moge dan waar zijn dat zij verraad gepleegd heeft, doch dat was om haar familie te redden'.

'Dat verklaart haar verraad, doch verontschuldigt het volstrekt niet'.

'Neen, doch we kunnen aannemen, dat zij niet opnieuw de zijde van onze vijanden zal kiezen, nu haar broer dood is en zij voor haar zuster geen vrees meer koestert'.

'U is merkwaardig goed van vertrouwen. Dat verwondert mij wel'.

Di Cava liep de kamer op en neer.

'Luister eens', zei hij, 'het is waar, dat zij bijna de oorzaak was geweest van onzen ondergang. Wij waren bijna allen ge-

vangen genomen, doch gij moet dan daarbij niet vergeten, dat zij mij gered heeft. Zonder haar zou ik dien nacht niet hebben kunnen ontsnappen en als ik ook gevangen genomen ware, zouden de Broeders niet zoo gemakkelijk weer ontsnapt zijn. Zij heeft dus in zekeren zin weer goed gemaakt wat ze aan ons misdeed'.

'Men zou waarlijk gaan gelooven', lachte de ander smadelijk, 'dat de man, die de Broeders aanvoerdt, verliefd is op de vrouw, die de Broeders verraadt'.

'Vervloekt', riep di Cava driftig, 'waar bemoeit gij u mee. Gij hebt terecht gezegd, dat ik de Broeders aanvoer, welnu dan zal het ook gebeuren zooals ik het goed en noodig oordeel'.

'Zoo zal het gebeuren', zei de ander, 'maar ik mag zeker toezien, dat uw onvoorzichtigheid ons niet in het verderf stort. En ik mocht u opmerkzaam maken, dat die vrouw voor ons gevaarlijk bleef. En ik eisch, dat gij daartegen maatregelen neemt. De dood is het beste middel om iemand het zwijgen op te leggen, maar als gij dit middel hier niet bezigen wilt, zeg dan, wat gij voornemens zijt wel te doen'.

Di Cava's drift was intusschen gezakt.

'Luister', zei hij, 'ik weiger wat gij hebt voorgesteld, maar ik ben niet ongeneigd, voorzorgsmaatregelen te nemen. Zij kan ons geen kwaad doen als wij haar afgezonderd houden, welnu ik ben bereid daartoe te besluiten'.

'Gij wilt haar gevangen houden?', vroeg de ander, met eenig wantrouwen in zijn stem.

'Ja en als gij betwijfelt, dat dit goed gebeuren zou, dan wil ik u daarmee belasten, dan wil ik u opdragen te zorgen voor haar bewaking'.

De ander zag verwonderd op.

'Het verbaast u, mij dit te hooren zeggen, nietwaar?'

'Ja, dat verbaast me zeker'.

'Dat begrijp ik volkomen, het is natuurlijk omdat gij u verbeeldt dat ik liefde zou voelen voor die vrouw en haar daarom wil sparen. En gij kunt u moeilijk voorstellen, dat ik haar opsluiten wil en onder uw bewaking wil stellen, omdat ik weet, dat gij haar haat'.

'Ik wantrouw haar'.

'Neen gij haat haar. Maar ik vertrouw u haar bewaking toe

en me dunkt dat u dit tevreden moet stellen. Maar dan staat gij ook met uw hoofd voor haar in'.

'Dat doe ik'.

'Goed, dat is dan geregeld. Ik veronderstel dat ik dat geheel aan u overlaten kan, dat gij alle maatregelen zult nemen'.

'Ja, vertrouw daar op'.

'Prachtig, dan zal ik mij verder bezig houden met de drie edele ridders van deze dame'.

De ander, zonder nog iets te zeggen ging heen. Toen hij weg was, lachte di Cava even minachtend.

'Laat hem', zei hij tot zich zelf, 'hij zal haar voorloopig bewaken, dan zullen we verder zien'.

Even daarna trad een andere handlanger binnen.

'Welnu?', vroeg di Cava hem, 'hebt gij de inlichtingen gekregen, die ik verlangde'.

'Ja', zei de man. 'Ik weet dit, Adolphe Rouan is gisteravond in zijn vertrekken overvallen. Hij was daar met iemand samen, toen er drie mannen binnen drongen. Zij schenen het vooral op zijn gezel gemunt te hebben, tenminste Rouan is kunnen ontsnappen. Maar het eigenaardige van het geval is dat zij later weggegaan zijn zonder dien man. Hij bewees hen van de politie te zijn'.

Di Cava dacht even na. Toen vroeg hij:

'Wat is er verder geschied?'

'Rouan is niet teruggekomen naar zijn kamers. Meer is er niet gebeurd'.

'Zoo, ik dank u'.

'En wat moet ik verder doen?'

'Ziet gij kans Rouan weder op te sporen?'

'Misschien wel'.

'Goed dan volgt gij hem en tracht te ontdekken, alles wat er maar te ontdekken valt; waar hij zich ophoudt, met welke personen hij omgaat, ook of hij moeite doet zich voor de politie te verbergen. Hoe sneller en vollediger gij mij inlichten, kunt, hoe grooter dienst gij de zaak der Broeders bewijst'.

'Ik zal mijn best doen', antwoordde de man.

Ook hij ging en even bleef Di Cava alleen, toen werd de deur geopend en er trad een vrouw de kamer binnen. Het was zijn

eigen vrouw, hoewel slechts weinigen wisten, dat hij met haar getrouwd was.

'Welnu', zei zij, 'mag ik weten, wat er omtrent mij besloten is'.

'Omtrent u besloten?', vroeg di Cava, 'wat bedoelt ge?'

'O', antwoordde zij, 'ik weet heel goed, wie zoo even bij u was en ik weet ook waarover gij gesproken hebt. Die man stookt tegen mij en hij is de tolk van uw andere helpers, die mij allen wantrouwen'.

'Niet zonder reden, waarlijk'.

'Neen, niet zonder reden, maar wat verlangen zij? Zij willen natuurlijk dat er maatregelen tegen mij genomen worden, omdat zij vreezen, dat ik het genootschap verraden zal'.

'En het is geen wonder als zij dit denken'.

'Neen, hun eigen opperhoofd heeft hun immers gezegd, dat ik een verraadster ben'.

'Het was niet gelogen'.

'Goed, het was niet gelogen. Ik heb getracht mijn zuster en mijn broer te redden en ik ben niet voornemens meer in de toekomst de belangen van het genootschap te dienen. Daarom vraag ik, wat is er omtrent mij besloten?'

'Men wil u verplichten te zwijgen, u onmogelijk maken opnieuw verraad te plegen. En ik heb zelf voorgesteld dat wij u gevangen zullen houden. Ik moest dat voorstellen, om u het leven te redden, want gij moogt gerust aannemen als ik u niet beschermde, zoudt gij gedood worden', zei di Cava.

Zij haalde de schouders op.

'Welaan', zei zij kalm, 'ik wordt dus gevangen gehouden, maar vertel mij eens di Cava, waarom zijt gij zoo edelmoedig mij te willen redden. Neen, zoek nu geen uitvluchten, het kan niet anders dan berekening zijn'.

'En als het dankbaarheid ware, dat gij mij gered hebt', sprak hij.

Een oogenblik zag zij hem aan, als twijfelde zij ondanks zich zelve. Toen echter speelde er een bittere glimlach om haar mond.

'Gij kent geen dankbaarheid, ik mag u niet gelooven'.

De markies haalde de schouders op.

'In ieder geval', zei hij, 'zult gij evengoed als ik begrijpen,

dat de lui woedend op u zijn. En dat zij u zonder medelijden zouden dooden, indien ik u niet beschermde. Ik heb betoogd, dat gij vrij zoudt kunnen blijven, dat gij niet meer te vreezen waart, omdat gij slechts verraad gepleegd hebt terwille van uw familie. Mijn betoog ten uwen gunste heeft zelfs wantrouwen opgewekt en ik wist heel goed, wat ik deed toen ik er in toestemde dat gij gevangen gehouden zoudt worden. Ik deed het om erger te voorkomen'.

'En waar zal men mij gevangen houden?'

'Daaromtrent is nog geen regeling getroffen, doch gij behoeft niets te vreezen'.

'En hoelang zal ik gevangen gehouden worden?'

'Ik kan dat ook nog niet zeggen, maar ik hoop dat het niet lang zal zijn. Als ik eenmaal mijn grooten slag geslagen heb, zal ik de Broeders niet meer vreezen en dan zal ik wel een einde aan hun macht over u maken. Daarom wilde ik u vragen berust er in. Trouwens verzet kan u toch niet helpen'.

Op dit oogenblik trad de man, dien wij het eerst in de kamer zagen, weder binnen. Hij zag verrast en wantrouwend op, toen hij daar signora Chiarina aantrof.

'Hm', zei hij met een onaangenaam klinkenden, sarcastischen lach, 'jullie staat daar net alsof ge samenzweert'.

Di Cava deed net of hij den onaangenamen toon, waarop deze woorden gesproken werden, niet bemerkte.

'Ik vertelde juist, dat de signora zich als gevangene van de Broeders te beschouwen heeft', zei hij, 'en ik vergat nog er bij te voegen', vervolgde hij, 'dat gij de man zijt aan wien het opgedragen is haar te bewaken'.

'Hij', riep de gevangene en er klonk schrik in haar stem, 'waarom juist hij'.

'Omdat ik veronderstel, dat hij de opdracht goed volvoeren zal en wel zal zorgen, dat gij u niet met onze vijanden in verbinding kunt stellen'.

'Daarvoor zal ik zorgen', zei de man. 'En ik wilde juist komen vertellen, dat ik alles gereed heb. Ik zou mijn gevangene', aldus wendde hij zich met gemaakte beleefdheid tot signora Chiarina, 'willen verzoeken met mij mee te gaan'.

De vrouw wierp hem een blik vol verachting toe. Toen vroeg zij aan di Cava:

‘Moet dit?’

‘Het moet’, antwoordde hij kort.

‘Welnu’, zei zij, ‘laten wij gaan’. En met opgericht hoofd stapte zij naar de deur, die de man voor haar opende.

‘Een oogenblik’, zei di Cava nog tot dezen, ‘ik heb u gezegd en ik herhaal het u, gij staat met uw hoofd borg voor haar’.

‘O zeker’, luidde het antwoord, ‘ik sta borg voor haar, er zal haar niets overkomen. Maar ook aan niemand zal zij ons verraden kunnen, zoolang ik haar cipier ben’.

Toen gingen zij beiden heen.

Di Cava glimlachte weer, toen de deur achter hen gesloten was.

‘Vervloekte dwaas’, mompelde hij, ‘gij meent nu de schoone gelegenheid te hebben uw haat te voldoen, uw wraak te koelen. Wel ik kan niet beter wenschen, dan dat gij daarmee geheel vervuld zijt. Dan zijt gij tenminste voor mij onschadelijk’.

Thans bleef hij geruimen tijd alleen. Lang staarde hij in gedachten voor zich. Wat plannen bedacht de misdadiger weer, die voor geen moord terugdeinsde, die grooten durf aan de ergste gewetenloosheid paarde.

‘Ja, ja’, mompelde hij ten slotte, ‘zoo moet het gaan, ik mag geen oogenblik meer aarzelen’.

Hij verliet de kamer en begaf zich naar een ruim vertrek, waar zich eenige mannen bevonden.

‘Laat alle Broeders hier komen’, verzocht hij hen.

Na eenige minuten waren in het vertrek een aantal mannen verzameld, in hoofdzaak dezelfde die in den merkwaardigen nacht waren bijeen geweest, toen de drie edellieden hen overvallen hadden. Toen zij allen bijeen waren, nam di Cava het woord:

‘Mannen’, zei hij, ‘wij zijn in den laatsten tijd niet bepaald gelukkig geweest. Ik behoef daarvan niets te zeggen, maar ik weet dat daarom geen van u den moed opgeeft. Het is mij gelukt u uit de gevangenis te redden, maar de grond wordt hier te Parijs wel wat warm onder de voeten. Daarom is het voor ons een geschikte tijd om uiteen te gaan’.

Er klonk eenig gemompel.

‘Gij moet me goed begrijpen, ik bedoel niet, dat ieder van ons voorgoed zijn eigen weg zou gaan. Daarvan is geen sprake.

Ik bedoel eerder, dat wij een vacantie zouden nemen. Ik zal ieder van u van een flinke reissom voorzien en elk kan dan een maand gaan waarheen hij wil. Na dien tijd is de aandacht van de politie van ons afgeleid en kunnen we minder onveilig dan thans te samen komen. Ik zal bovendien mijn maatregelen genomen hebben'.

Di Cava zweeg en zag zijn mannen aan om te zien, hoe zijn voorstel opgenomen werd.

De meeningen erover schenen echter verdeeld. Sommigen van zijn handlangers bleken het wel prachtig te vinden, dat zij Parijs konden verlaten, anderen echter schenen de zaak niet recht te vertrouwen.

'Waarom doet u dit?' vroeg een van hen.

'Wel, zooals ik reeds gezegd heb', antwoordde di Cava, 'het verblijven van ons geheele gezelschap op het oogenblik binnen Parijs lijkt mij gevaarlijk. Ieder oogenblik kan de politie ons opnieuw op het spoor komen. En we zouden weer gevangen, zeker niet voor de tweede maal kans hebben te ontsnappen. Ik begrijp trouwens niet, wat bezwaren gij hebt'.

'Hm', riep er een, 'u kunt van ons af willen zijn'.

'Je bent eenvoudig gek', antwoordde di Cava krachtig. 'Als dat het geval geweest ware, zou ik u toch kalm in de gevangenis hebben kunnen laten en mij zelf in veiligheid stellen'.

'Dat is waar', riepen eenigen.

'En het was waarlijk niet zoo eenvoudig u uit de gevangenis te halen. Ik had gedacht, dat gij meer waardeering daarvoor zoudt voelen, doch ik beklaag mij er niet over, dat dit zoo is. Alleen maar het verwondert mij dat ge zulk een onnoozele opmerking maakt'.

Nu trad er een jonge man naar voren.

'Kapitein', zei hij, 'ik zal u zeggen wat het is, vroeger gehoorzaamden wij u blindelings. Maar op het oogenblik heerscht er een wantrouwen tegen u. Wij hebben uw houding niet begrepen tegenover de vrouw, die ons toch verraden heeft. Ik zelf ben ook wantrouwig geweest. Maar ik zie nu in, dat het toch feitelijk onzin is, u niet te vertrouwen. Als gij meent, dat het goed is, dat wij voor eenige weken uit elkaar gaan, welnu dan doen we dat eenvoudig en daarmee uit'.

‘Wel ja’, riepen de anderen nu, ‘daarmee uit’.

De stemming bleek in eens omgeslagen te zijn. Di Cava had nog het vertrouwen van zijn mannen. Hij gaf elk van hen een flinke som gelds en dienzelfden dag nog waren de meeste schurken in alle richtingen uiteen gegaan. Zij wisten, wanneer zij terug moesten zijn en ook dat zij op een afgesproken teeken van hun meester dadelijk bereid moesten zijn, terug te komen, indien hij dit noodig oordeelde.

Di Cava scheen niets liever verlangd te hebben dan alleen te zijn. Hij had zeker met veel overleg naar een van te voren vastgesteld plan gewerkt. Het liep hem mee de laatste vier en twintig uur. Zijn vrouw, die hij om goede reden sparen wilde, was voorloopig veilig opgeborgen, zijn handlangers zouden weldra allen buiten Parijs zijn, bereid toch om hem ieder oogenblik weer ten dienst te zijn. En nu mocht de politie nog zooveel speurders uitzenden en alle moeite doen om de bende op te sporen, het zou niet gelukken. En di Cava zelf was volkomen in staat zich in Parijs verborgen te houden.

Deze merkwaardige man, afstammeling van een hoog adellijk geslacht en misdadiger van beroep, hoofd van een bende schurken door hem gekozen en aangevoerd, beschikte over groote gaven van geest. Helaas maakte hij daarvan slechts gebruik om zijn hebzucht en zin naar misdaden te voldoen. Want dezen man was de misdaad niet alleen middel om zijn doel te bereiken, neen in de misdaad zelf vond hij genot en voldoening. En het gevaar, waarin hij zich telkens opnieuw waagde trok hem aan. Hij begreep heel goed, dat hij zich thans in grooter gevaar bevond dan ooit. Na al de misdaden welke hij en zijn helpers op hun geweten hadden zouden justitie en politie alles op het spel zetten om dan toch eindelijk een eind te maken aan een voor de beschaafde maatschappij onduldbaren toestand. En zooals hij zich reeds tegenover zijn helper uitgelaten had, de detectives die hem zochten hadden thans meer grond onder de voeten dan ooit. Zijn vroegere onkwetsbaarheid was goeddeels een gevolg van de geheimzinnigheid waaronder de Broeders hun bedrijf pleegden. Toen tastte de politie absoluut in het duister, doch nu beschikte zij over heel wat gegevens. En haar ijver was bovendien door de opzienbarende geschiedenissen der laatste weken meer geprikkeld dan ooit. Parijs was zeker heel groot en daar

een bepaald misdadiger op te sporen, was even moeilijk als het vinden van een speld in een hooiberg. Maar een geheele bende, waarvan men de samenstelling kende en met wier wijze van werken men op de hoogte was, te vinden, dat leverde zeker heel wat minder bezwaren.

Di Cava wist dit heel goed en bovendien hing hij daarbij te veel af van de meerdere of mindere voorzichtigheid van zijn mannen. Dus gaf het hem een veilig gevoel, dat nu zij alleen waren, hij zelf ook wel zorgen zou te verdwijnen.

Het was nochtans volstrekt niet het plan van den bandiet, de hoofdstad te verlaten. Als het voorloopig zijn eenigste bedoeling geweest was de politie op een dwaalspoor te brengen en zich te verbergen dan zou hij dit zeker gedaan hebben. Maar het hoofd der Broeders had nog geheel andere plannen en daarmee strookte het allerminst Parijs vaarwel te zeggen. Integendeel Parijs moest het tooneel van zijn werkzaamheden zijn.

Want deze man, zoo pas nog op het nippertje ontkomen, peinsde over nieuwe ondernemingen, even gewaagd, even misdadig als zijn vroegere. En hij achtte als het ware, dat bij het welslagen ervan zijn eer op het spel stond. Hij was er niet tevreden mee als de politie haar onmacht zou moeten erkennen en zeggen, dat hij onvindbaar was. Neen, want dan zou men toch kunnen concludeeren, dat hij was gevlucht en Parijs van de terreur der Broeders was verlost.

Dat mocht niet, integendeel di Cava zou op schitterende wijze doen weten, dat al kon de politie hen dan niet vinden, de Broeders nog terdege en zonder schroom werkzaam waren.

Hij achtte dit aan zijn eer verplicht, ook tegenover zijn drie tegenstanders, die hem het vuur zoo na aan de schenen hadden gelegd. In de Parijsche bladen had men hoog opgegeven van de drie dappere edellieden, die in hun strijd tegen het geheime genootschap meer hadden bereikt dan de politie ooit gelukt was. Daar de bladen van de geschiedenis natuurlijk niet geheel op de hoogte waren, hadden de courantenmenschen hun phantasie een beetje laten gaan en den lof van de Linar, de Tournel en Nibblington wel wat overdreven. Dit had eigenlijk di Cava een beetje verbitterd, hij wilde revanche nemen, misschien meer nog uit gekwetste ijdelheid, dan wel om zijn persoonlijke wraakzucht te voldoen. Toch speelde die wraakzucht

ook haar rol. Di Cava wilde zich wreken en hij was er de man niet naar kalm af te wachten tot eens de gelegenheid daartoe zich zou voordoen. Neen, hij zou zich die gelegenheid wel scheppen en zijn wraak zou schitterend zijn.

Di Cava, nadat al zijn bondgenooten vertrokken waren, begon zijn werkzaamheden. Er was een kunst, welke deze misdadiger tot in de uiterste perfectie verstond en dat was de kunst der vermomming. Niet met een pruik of een baard trachtte hij zich onkenbaar te maken. Neen, geen enkel hulpmiddel versmaadde hij om zichzelf een metamorphose te doen ondergaan.

Meer dan een uur was hij daarmee bezig en toen hij ten slotte, de woning, waar hij zich alleen bevonden had verliet, stapte daar voorzichtig over het trottoir een eenigszins ouderwetsch heertje, een echt Parijsch renteniertje, kwiek nog en vlug, maar eenigszins gebogen toch al, een figuur waarachter men allerminst den grootsten Parijschen misdadiger gezocht zou hebben. En toen hij een paar straten verder in een omnibus klom, een opmerking makende tegen den conducteur, zou hij niet herkend zijn, ook al hadden de Linar, Nibblington, de Tournel en de detective Turner er bij te zamen reeds in die omnibus gezeten. Di Cava reed een heel eind mee en na, zijn tocht in de omnibus maakte hij nog een flinke wandeling om ten slotte in een zijstraat van een der boulevards te komen. Heel op zijn gemak wandelde hij deze door, zoekend naar een bepaald huisnummer, dat hij zonder veel moeite vond.

Hij bezag het huis even en ging er toen binnen, vroeg den portier naar madame Cachin.

‘Tweede étage’, zei de portier.

Het heertje klom bedaard naar boven en werd beleefd door madame Cachin ontvangen.

‘Mevrouw’, zei hij, ‘ik heb vernomen, dat u gemeubileerde vertrekken verhuurt’.

‘Jawel mijnheer’, antwoordde zij, ‘ik heb nog een goede zitkamer en een heel aardige slaapkamer disponibel’.

‘Prachtig, dan mag ik deze misschien eens zien, ik wil namelijk een apartement huren’.

Mevrouw Cachin monsterde den huurder eens en hij scheen haar niet ongeschikt. Zij ging hem zeer bereidwillig voor en toonde hem de bedoelde kamers, die nu juist geen schitterenden

indruk maken konden, vooral niet in verband met den prijs, dien zij noemde.

Maar de nieuwe huurder scheen niet bijzonder lastig. Hij probeerde zwakjes den prijs wat verlaagd te krijgen, doch, toen hij daarmee niet dadelijk succes had, nam hij met het genoemde bedrag genoegen. Hij betaalde een maand vooruit, zei dat zijn koffers den volgenden dag zouden komen en installeerde zich direct.

Mevrouw Cachin wenschte zich zelve geluk, dat zij het weer zoo uitnemend had getroffen.

Dien avond vertelde zij het aan een vriendin, die haar kwam bezoeken, dat zij een goeden dag had gehad.

'Verbeeld u', zei zij, 'eerst kwam hier van morgen een heer, die de achter zit-slaapkamer gehuurd heeft. En geen twee uren geleden verhuur ik de voorkamer aan een heel netten mijnheer, die goed van betalen is ook'.

De beide vriendinnen waren het volkomen met elkander eens, dat dit al een bijzonder gelukkig toeval was.

En toch was het geen toeval, dat mevrouw Cachin, dien dag voor de tweede maal iemand kreeg, die haar kamers wilde huren. Want di Cava had om een kamer te huren, maar niet een toevallig adres gekozen. Juist omdat mevrouw Cachin haar achterkamer dien morgen verhuurd had, juist daarom zocht di Cava onder zijn vermomming ook in haar huis onderdak.

Van zijn verspieder toch had hij vernomen dat Rouan, in wiens doen en laten hij veel belang scheen te stellen, hier onderdak gevonden had.

Adolphe Rouan was na den overval door de drie edellieden, aan wier handen hij nog maar juist wist te ontsnappen, niet naar zijn woning teruggekeerd. Hij scheen het echter noodig gevonden te hebben, onder een anderen naam in een ander gedeelte van Parijs opnieuw een kamer te huren. Waarschijnlijk had hij er niet het minste vermoeden in, dat di Cava hem daar zoo spoedig zou volgen.

Den volgenden morgen ontmoetten de beide mannen elkaar op de trap, maar Rouan, als hij di Cava kende, herkende dan toch in ieder geval den grooten bandiet niet onder de vermomming van den prettigen ouden heer, die hem beleefd groette.

'Wel', dacht Rouan, 'als mijn medehuurders hier dergelijke

menschen zijn, dan heb ik het goed getroffen. Hier kent mij niemand, hier zal ook niemand mij zoeken'.

En di Cava was evenzeer tevreden, hij wist nu dat de man, dien hij in het oog wilde houden werkelijk hier was. En hij dacht ook: 'niemand zal mij verder hier zoeken'.

Al eenige dagen woonden de beide heeren in de woning van de weduwe Cachin en hadden elkaar slechts enkele malen ontmoet. Di Cava deed trouwens niet de minste moeite zijn gezelschap aan Rouan op te dringen, maar hij nam hem scherp waar, zonder dat dit opviel. Hij had daarmee niet heel veel moeite, want Rouan ging heel weinig uit en dan alleen 's avonds, wanneer het di Cava niet zoo moeilijk was hem te volgen zonder zelf gezien te worden.

Intusschen zocht de Parijsche politie vol ijver naar de schuilplaats van de Broeders en zeer scherpzinnige detectives ontdekten na drie dagen de woning, waar voor het laatst de Broeders beraadslaagd hadden. Maar het hielp hen niet verder, want alle leden van dit geheime genootschap waren spoorloos verdwenen en zonder er vermoedelijk terug te keeren. Het was of de Broeders van de aarde verdwenen waren en misschien waren er wel menschen, die meenden, dat de schurken voortaan vleugellam waren en hun bedrijf gingen opgeven, of niet Parijs meer als tooneel van hun werkzaamheden zouden durven kiezen.

Maar dat verwachtten de drie edellieden en hun bondgenoot Turner geen van allen.

Den vierden avond na het samenzijn, waarin zij overeengekomen waren met elkander te werken, waren zij bijeengekomen om nog eens te beraadslagen.

De Tournel was zeer gemelijk gestemd, hij had in al die dagen niets bereikt, Nibblington vertelde in de meest hartelijke termen, hoe hij over di Cava dacht en de Linar alleen bleef onder den tegenslag nog al goedmoedig.

'Welja', zei hij, 'jullie dachten zeker, dat het zoo eenvoudig zijn zou, strijd te voeren tegen den meest geslepen schurk, die bovendien over machtige hulpbronnen beschikt. Als dat zoo eenvoudig was, zou de politie reeds lang op den schurk de hand gelegd hebben'.

'O', zei Nibblington, 'ik mopper niet, omdat wij di Cava nog niet te pakken hebben. Wat mij betreft mag dat nog een

poosje duren. Het is net als een opwindende jacht, ik vind dat heel prettig. Maar ziet ge, dan moet het ook inderdaad een jacht zijn. En wij hebben er op het oogenblik geen idee van, waar het wild zit, ja we weten niet eens of het wild er wel is'.

Turner, die het gesprek mee aanhoorde, glimlachte:

'Nu waarde lord', zei hij, 'dat durf ik u wel verzekeren, het wild is er nog wel. Di Cava lijkt mij heelemaal de man niet om de vlucht te nemen'.

'Neen', riep de Tournel, 'dat geloof ik ook niet, de vraag is alleen maar, waar is de schurk. Het zou heel mooi zijn als we hem als wild konden beschouwen, door ons opgejaagd om het ten slotte in de engte te drijven. Maar de vergelijking gaat een beetje mank. Jagen wij hem, dan ben ik toch overtuigd, dat hij daaronder niet passief blijft en zich alleen maar schuilhoudt. Ik denk, dat hij evenzeer ons jaagt'.

'Met even weinig succes', zei de Linar.

'Wij merken daarvan tenminste nog niets', merkte Turner op, 'doch laat ons dit niet onvoorzichtig maken. Ik vertrouw den schurk te minder, naarmate wij weinig van hem hooren'.

'En Adolphe Rouan, dien gij zoudt zoeken?'

'Adolphe Rouan is evenzeer onzichtbaar'.

'Samen verdwenen', veronderstelde Nibblington.

'Neen, dat geloof ik niet, die twee hebben niet dezelfde belangen. Maar ik wilde intusschen, dat ik alvast de schuilplaats van Rouan wist'.

'Waarom, wij hebben meer belang bij di Cava'.

'Waarom, wel omdat ik de overtuiging heb, dat als we Rouan vinden, het niet moeilijk zijn zal, den ander op te sporen'.

'Dus toch vrienden?'

'Vrienden? Welneen, maar ik denk zoo, dat di Cava alle reden heeft om dicht in de buurt van Rouan te blijven'.

'Mijn hemel, waarom', riep de Tournel ongeduldig, 'wat is er dan toch tusschen die twee? Als ge ons zegt, di Cava en Rouan zijn beide schurken, die te samen de misdaad bedrijven, dan zouden we dat op uw gezag kunnen aannemen. Het zou niet onwaarschijnlijk zijn. Maar volgens u zijn beide geen vrienden en zullen zij vermoedelijk toch wel in contact met elkaar staan'.

'Ik bedoel', antwoordde de detective bedaard, 'dat zeker

di Cava reden zal hebben Rouan in het oog te houden en ik geloof dat hij dat doen zal ook'.

'Maar waarom? Gij hebt zelf gezegd, dat die erfenis voor den bankier door zijn dood....'

'Door den dood van Andrieu is de berekening van di Cava absoluut mislukt, maar daarmee is die geschiedenis nog niet ten einde. Want bij testament, dat heb ik u immers gezegd, zijn wel al de millioenen vermaakt als Andrieu met de bewuste dame trouwde, die zijn oom voor hem bestemd had. Maar wat geschiedt er met het geld indien dit niet gebeurt? En het kan niet gebeuren'.

'Hm', zei de Linar, 'weet gij dat?'

'Officieel weet dat niemand, als tenminste niet de zonderlinge oom van Andrieu iemand in zijn vertrouwen genomen heeft, wat ik niet zou denken. Maar dat is natuurlijk mogelijk. De uiterste wil van den overledene, voor het geval zijn neef de erfenis niet aanvaardt is nog verzegeld en mag pas op een bepaalden datum geopend worden. Die datum intusschen nadert al meer en daarmee de spanning in dit drama, waarin nog anderen een rol spelen dan di Cava'.

'En een van die anderen is dan zeker die Adolphe Rouan?'

'Ja een van hen is Rouan en ik denk zoo, dat hij meer van dit alles weet, dan wie ook, meer invloed op het verloop van de zaak oefent dan iemand anders'.

'Deze bankiersbediende?'

'Pardon, hij is een tijdlang op het kantoor van Andrieu geweest, maar dat zegt natuurlijk niets. U heeft zelf immers voor landlooper gespeeld en wij werken steeds weer in nieuwe vermommingen'.

'Dat is waar. Maar wie is die Adolphe Rouan dan', riep de Tournel, 'is hij ook een detective, maar dat lijkt me onwaarschijnlijk. Of is hij een schurk die mede op de millioenen van Andrieu aast, al behoort hij niet tot de Broeders?'

'Hm', zei Turner, 'ik zal u de geschiedenis van dien Rouan vertellen, voor zoover ze mij bekend is. Ik voel, de heeren moeten deze kennen, hoewel ik ze niet gaarne vertel. De geschiedenis is hoogst interessant, maar buitengewoon tragisch tevens.

'Adolphe Rouan', aldus begon de detective zijn verhaal, 'is

een neef van den vermoorden bankier Andrieu. De oude zonderling, die zoo'n eigenaardig testament naliet, had een broer en een zuster, die beide al langen tijd dood zijn. Andrieu was de zoon van dien broer, Rouan is het kind van die zuster. Zij waren beide dus even na verwant aan hun schatrijken oom, al had Andrieu het voordeel dat hij denzelfden naam droeg. Hun oom evenwel heeft zich nooit veel aan z'n neven laten gelegen liggen. Hij had echter minder tegen die neven, dan wel tegen hun ouders. Toen de ouders van Rouan dan ook gestorven waren, toen trok hij zich het lot van den wees aan, liet hem voor zijn rekening alles leeren en wilde een bankier of in ieder geval een zakenman van hem maken. Maar Adolphe Rouan bleek een zeer onpractische kerel, hij voelde voor het zakenleven absoluut niets, hij meende zijn oom was rijk genoeg en begreep volstrekt niet waarom deze aldoor moeite doen moest om nog meer te verdienen. Adolphe Rouan wilde zich aan de kunst wijden, wat zijn rijke oom een groote dwaasheid noemde en waarvan deze niet hooren wilde. Dit gaf groote oneenigheid tusschen oom en neef, hoewel het niet tot een breuk leidde.

Van den anderen neef had de zonderlinge oom tot dan niets willen weten. Hij leefde in onmin met diens vader, zijn broer. Maar toen deze stierf, kon Andrieu ook bij hem komen. En Andrieu viel in zooverre veel beter bij zijn oom in den smaak omdat hij niet het minste bezwaar had, tegen de plannen, die zijn oom voor zijn toekomst maakte.

Zijn oom zei hem dat hij in zaken moest gaan, en de neef vond dat best.

Zijn oom verlangde, dat hij bij hem op het kantoor zou werken, te beginnen als klerk, om het bankiersvak grondig te leeren, Andrieu maakte geen bezwaar. En toen dan ook zoo geschied was, voerde de oom geen oppositie meer tegen de kunstenaarsneigingen van zijn anderen neef, Rouan kon nu worden wat hij wilde. Hij maakte daarvan dankbaar gebruik en wierp zich vol ijver en lust op de kunst. Hij behoefde er echter met zijn oom niet over te praten, hij behoefde bij zijn oom niet aan te komen met de resultaten die hij langzamerhand te bereiken wist, neen deze wilde daarvan niets weten. De neef, dien hij het langst bij zich had, liet hem nu geheel onverschillig, hij betaalde hem een matig jaargeld en daarmee uit.

Nu zouden er velen in Adolphe's plaats zich daarover een beetje ongerust gemaakt hebben. Het was toch wel iets waard om in de gunst te staan van een erfoom, die zoo schatrijk was. Velen zouden dan ook hun neef, die wel in oom's gunst stond, benijd hebben, maar Rouan deed dat niet.

Hij was ook volstrekt niet kwaad op Andrieu, omdat hij dezen zou aanzien als den man, die hem uit de gunst van zijn oom had gedrongen. Integendeel hij was Andrieu dankbaar. Want juist omdat zijn oom in dezen een opvolger had gevonden voor zijn bankierskantoor, juist daarom had hij eindelijk toestemming gekregen zich aan de kunst te wijden. Adolphe Rouan meende dus alle reden te hebben om neef Andrieu dankbaar te zijn.

Toch kwam er strijd tusschen de beide neven en wat het geld niet scheiden kon in dit geval, dat deed de liefde, beide vatten namelijk liefde op voor eenzelfde meisje, een schoone Italiaansche zangeres, beiden maakten haar het hof, beiden trachtten haar hart te veroveren'.

'En wie had succes', riep de Tournel, die tot dan aandachtig had geluisterd, zonder den detective in de rede te vallen.

Turner haalde de schouders op.

'Zij hadden, geloof ik, geen van beiden succes, dat doet voor het oogenblik in elk geval niet ter zake. Ik memoreer deze geschiedenis om u de verwijdering te verklaren, die er tusschen de beide neven bestond. Hun vriendschap veranderde in afgekeerdheid. En Adolphe Rouan had thans ook de gelegenheid verdenking op te vatten tegen zijn neef, dat deze met opzet alles deed om hem uit de gunst van zijn oom te dringen. Zijn oom immers was wel koel tegen hem geweest, toen hij de kunstenaarsloopbaan koos, maar hij had daarom toch niet met hem gebroken en hij maakte het hem door een jaargeld mogelijk zijn kunst te beoefenen. Maar nu werd het anders, zijn oom begon hem telkens verwijten te doen en het slot van de geschiedenis was, dat hij hem, na een heftige ruzie mededeelde, dat hij nooit iets meer met hem te doen wilde hebben.

Rouan heeft dit erg gegriefd, minder omdat zijn oom rijk was, dan wel omdat hij werkelijk van den zonderlingen oom hield. Hij was boos op Andrieu, niet omdat hij meende hem te kunnen verwijten, dat hij hem het geld, maar wel dat hij hem de liefde van zijn oom ontnam.

Ik vertel dit nog al uitvoerig, omdat mij dit noodig lijkt voor een goed begrip van wat later volgt. Er ontstond een verwijdering tusschen Adolphe Rouan en zijn oom. Maar is de geschiedenis tot nu niet buitengewoon, thans wordt dat anders. Het schijnt namelijk dat Andrieu's liefde voor de bedoelde dame maar een gevoel van zeer voorbijgaanden aard geweest was. Tenminste na eenigen tijd scheen zij weinig indruk meer op hem te maken en op een goeden dag kwam hij naar z'n neef toe en vroeg hem of zij zich met elkander zouden verzoenen. Hij vertelde hem, dat hij zich vergist had, dat hij zich eenigen tijd had verbeeld het meisje lief te hebben, maar tot de overtuiging was gekomen zich te hebben vergist. Hij bood hem aan, dat zij weder, gelijk te voren, als vrienden zouden leven. En Adolphe nam dit aan, want hij was wel vast overtuigd geweest, dat zijn neef de oorzaak was van de verwijdering, die tusschen hem en zijn oom ontstaan was, maar bewijzen had hij daarvoor niet

Andrieu zei hem bovendien dat hij die verwijdering betreurde en zegde hem toe, dat hij, nu hun vriendschap hersteld was, alles zou doen om zijn oom gunstig voor hem te stemmen. En de verhouding tusschen beide zou misschien wel verbeterd zijn, als de oom niet kort daarna was gestorven. En gij weet, hoe een vreemd testament hij maakte, te vreemder moet u dit voorkomen daar de oom daarmede Andrieu als het ware dwong te huwen met haar, die hij niet meer liefhad'.

'Mijn hemel', riep de Linar, 'gij wilt dus zeggen, dat de dame, op wie eerst de beide neven verliefd raakten, niemand anders was dan signora Chiarina?'

'Zij was het inderdaad'.

'En ge meent dat Rouan haar inderdaad lief hadt'.

'Ja'.

'Maar vroeger hebt gij ons medegedeeld, dat Andrieu weigerde haar ten huwelijk te vragen, ondanks het groote vermogen, dat hij daarmee verdienen kon'.

'Dat is ook zoo'.

'Maar, maar... wat is dat alles vreemd. Zie eens, uit uw verhaal zou men meenen te mogen opmaken, dat die Andrieu op de een of andere wijze toch wel intrigeerde tegen zijn neef Adolphe'.

'Ja, dat lijkt mij ook zeer waarschijnlijk'.

‘Goed, hij zal dus ook wel buitengewoon op de millioenen van zijn oom gesteld geweest zijn, wat ik hem niet ten kwade kan duiden. Maar gij hebt ons al eerder verteld, dat hij besloten had een andere ten huwelijk te vragen, zijn liefde stellend boven het geld. Welnu, dat past dunkt mij heel en al niet in het karakter van dien Andrieu. Ik vind daar iets tegenstrijdigs in. Het lijkt me alles zeer raadselachtig’.

‘Ik wilde u juist op de raadselachtige punten in deze geschiedenis wijzen. U noemt er slechts een, maar er is veel meer, dat ons onverklaarbaar moet voorkomen’.

‘Inderdaad’, zei lord Nibblington nu, ‘er is veel meer dat onverklaarbaar mag heeten. De twee neven worden verliefd op hetzelfde meisje, nu dat is gewoon. De een verandert van meening, dat is een beetje vreemd, maar hij wordt ten slotte door zijn oom gedwongen haar te huwen, als hij de erfenis niet wil verliezen ten minste. Nu weigert hij, omdat hij intusschen een ander meisje zou hebben liefgekregen. Dat meisje weigert hem en daarom meent hij nu tot z'n eerste liefde te kunnen terugkeeren. Maar hij bemerkt dat zij voor hem onvindbaar geworden is. Bovendien blijkt nu, dat degene, met wie hij dan zou trouwen willen, eerst uit liefde, later om het geld, reeds met een ander gehuwd is. Dat heeft zijn oom niet geweten, zijn neef die z'n medeminnaar was wist het ook niet. Gerechte hemel het is, het is net een roman, maar een zeer verwarde roman. Er komt in die geschiedenis veel voor, dat bijna niet te gelooven is. En de handelende personen doen dingen, die absoluut ongemotiveerd lijken’.

‘Bijvoorbeeld?’ vroeg Turner.

‘Die oom doet al heel vreemd, maar enfin daarvoor is hij een zonderling. Doch zooals de Tournel al zeide, de neef handelt even onbegrijpelijk. Om dan nog niet te spreken van dien anderen neef’.

‘De Rouan?’

‘Ja, juist de Rouan. Hij is kunstenaar, hij ontstemt zijn erfoom omdat hij weigert op diens kantoor te werken. Maar later vinden we hem, na den dood van dien oom toch op het kantoor. Wat deed hij daar, waarom duldt Andrieu hem er, die hem toch wel als zijn vijand zal beschouwen. Wat belang kan Rouan hebben bij zijn dood. En in welke betrekking staat die Rouan

per slot van rekening met de dame, die hij liefheeft, om wie de neven oneenigheid kregen en die met di Cava getrouwd blijkt te zijn. Is zij niet de eerlijke hoogstaande vrouw, die wij in haar meenen te zien?'

Er volgde een oogenblik van pijnlijke stilte.

'Het is alles vreemd', zei de Linar peinzend, 'ik kan mij geen voorstelling maken van de verhouding tusschen signora Chiarina en Rouan'.

'Hm', zei de Tournel, 'mijnheer Turner heeft ons nog niet verteld wat hij deed bij Rouan, dienzelfden avond, dat wij hem overvielen. En hij verwachtte daar immers ook de signora'.

'Ik zal het u vertellen', antwoordde de detective. 'Als er een moord begaan is zal men in den regel eerst eens nagaan, wie er belang kan hebben bij den dood van den vermoorde. Dat is natuurlijk niet altijd de schuldige, want een moord kan ook uit wraak of om andere motieven gepleegd worden. Evenwel de meeste misdaden geschieden nog uit hebzucht. En waar de vermoorde Andrieu betrokken was in een strijd om millioenen, daar heb ik toen hij vermoord werd allereerst nagegaan, wie bij zijn dood belang hebben kon. Gelijk ik u al eerder verteld heb, dat was niet di Cava, want voor zoover wij weten, had hij er meer belang bij, dat Andrieu in leven bleef en op zijn voorstel inging. Wie kon het dan zijn. Het moest iemand wezen, die wist wat er staat in het verzegelde stuk, dat pas een jaar na den dood van den erflater geopend mag worden, indien dan zijn neef niet de erfenis had kunnen aanvaarden. We nemen bijvoorbeeld aan, dat de zonderlinge oom zijn geld dan geheel of althans voor een aanzienlijk deel vermaakt heeft aan iemand anders. Die iemand anders zou dan het grootste belang er bij hebben dat Andrieu niet de erfenis aanvaardde, doordat hij niet trouwde met het meisje, dat zijn oom had aangewezen'.

'Jawel, maar wie zou die andere zijn?'

'Dat is het nu juist', zei Turner, 'ik heb de overtuiging, dat daarvan maar een persoon op de hoogte is'.

'Rouan?'

'Neen, Rouan niet. Ik geloof, dat alleen signora Chiarina dat weet'.

'Wel verbazend', riep de Tournel, 'hoe zou zij dit weten?'

'Ik heb daar geen bewijs voor, doch het is mijn indruk. Zie

eens ten eerste weet ik, dat de oude Andrieu met haar buitengewoon was ingenomen. Dat blijkt ook wel hieruit, dat hij haar voor zijn neef een geschikte vrouw vond en deze dus als het ware wilde dwingen met haar te trouwen. Maar er is meer. De oude Andrieu stond met signora Chiarina op zeer vertrouwelijken voet. Zijn neef heeft mij wel meegedeeld, dat het soms leek, alsof hij haar als zijn dochter beschouwde. En zeer dikwijls hadden zij samen langdurige besprekingen. Ja zij was tijdens de laatste weken van zijn ziekte zijn eenige vertrouwelinge. En ik twijfel voor mij dan ook niet of zij weet zeer wel, wat er omtrent de nalatenschap beslist is, indien aan de voorwaarde in het testament gesteld, niet wordt voldaan'.

'Zij zou dat dus weten?'

'Ja en die overtuiging heeft Adolphe Rouan ook'.

'Dus Rouan zelf zou er niet van op de hoogte zijn?'

'Neen'.

'Maar wat deedt gij dan dien avond bij hem?'

'Hij zou dien avond signora Chiarina ontvangen en daar wilde ik bij zijn. Want ik veronderstelde daar bijzonderheden te zullen hooren die ik voor een goed oordeel over de zaak noodig had'.

'En gij veronderstelt', vroeg de Linar, 'dat zij zou hebben gesproken'.

'Ja',

'Maar, maar het blijft alles even duister'.

'Het is ook alles nog duister, ik heb de overtuiging echter, dat veel ons duidelijk zou worden, indien die dame wilde spreken'.

Op dat oogenblik kwam een bediende binnen, die een telegram bracht voor Turner.

Deze brak het open en las den inhoud. Toen stond hij bedaard op:

'Mijne heeren', zei hij, 'de tijd voor verdere theoretische bespiegelingen is er thans niet meer, ik geloof, dat we weer kunnen overgaan tot meer practischen arbeid'.

'Wat is er, weet ge iets?', riep Nibblington.

'Ja', antwoordde de detectivetive. 'Ik heb u gezegd, dat naar mijn meening veel ons duidelijk zou worden, indien de dame wilde spreken. Welnu, misschien is daar eenige kans op. In ieder geval zullen wij beproeven haar verblijf op te sporen'.

‘Ge weet waar zij is?’, vroeg de Tournel.

‘Ja, ik weet, dat zij zich in zeer groot gevaar bevindt. Zij is in handen van den man, die haar het meest van allen haat’.

‘Zij was immers bij di Cava’.

‘Maar op het oogenblik niet meer. Kom mijne heeren, zij bevindt zich in groot gevaar, ik weet zeker dat gij mij zult helpen, haar te bevrijden. En daarna misschien zal zij willen spreken. Als het ons gelukt den man onschadelijk te maken in wiens macht zij zich thans bevindt’.

IX.

Het telegram dat Turner had ontvangen was van een helper van den detective, van wien deze in dagen niets had vernomen. Hij had den jongen man in wiens scherpzinnigheid hij groot vertrouwen stelde opgedragen iemand, die in deze geschiedenis een rol speelde, na te gaan. Die iemand was de persoon aan wien di Cava de bewaking had toevertrouwd van signora Chiarina. De helper wist volstrekt niet, dat de man, dien hij naging een lid zou zijn van het beruchte geheime genootschap. Maar hij had sinds hem de opdracht verstrekt werd hem te bewaken, zijn man niet uit het oog verloren.

En toen dien dag, dat di Cava al zijn helpers verlof gaf, den man per auto te volgen naar een klein afgelegen landhuisje buiten Parijs, waarheen hij vertrokken was, vergezeld van een blijkbaar zieke vrouw, ook toen was hij gevolgd, zonder dat hij dit bemerkte.

De jonge detective had daarvan niets aan zijn meester gerapporteerd, hij had opdracht pas dan iets te melden, indien hij iets bijzonders had ontdekt. En hij achtte het heel weinig bijzonders, dat de bewuste man met een vrouw per auto naar buiten vertrok.

Toen was hij dat landhuisje gaan bewaken met het geduld van een kat, die op een muis loert. Hij won voorzichtig inlichtingen in, hij lag bijna dag en nacht op de loer en kwam tot de overtuiging, dat de dame, die ook in dat landhuisje vertoefde, daar een gevangene was, die het onmogelijk gemaakt werd, op eenige wijze met de buitenwereld te verkeeren.

Toen hij zoover was achtte hij het tijd, Turner te waarschu-

wen, want nu meende hij iets ontdekt te hebben, dat de moeite van het mededeelen waard was. Maar zijn zucht om meer nog te ontdekken, deed hem besluiten nog een dag te wachten. Hij wilde natuurlijk graag meer positieve resultaten van zijn onderzoek aan Turner meedeelen. Want eigenlijk kon hij hem nog niets anders berichten, dan dat de man, dien hij bewaken moest, in een landhuisje woonde en dat hij daar met een dame verbleef benevens een oude dienstmeid, dat die dame evenwel meer een gevangene leek.

Die dag, welken hij nog wachtte, bracht hem nog nadere bijzonderheden, want dien morgen zag hij den man, terwijl hij buiten wandelde aanspreken door een andere dame. En samen hadden zij een zeer druk gesprek, dat hij alle moeite deed te beluisteren, doch waarvan hij slechts enkele brokstukken vermocht op te vangen. Maar zooveel had hij toch gehoord, dat dit gesprek ging over een andere vrouw, die door deze jonge dame gezocht werd.

En het stond bij den jongen detective vast, dat die andere vrouw niemand wezen kon dan de vrouw, die in het landhuis opgesloten gehouden werd. Hij hoorde ook nog, dat die jonge dame afsprak den volgenden dag terug te komen.

Toen achtte hij het hoog tijd zijn meester te waarschuwen en verzond zoo spoedig mogelijk een telegram, dat Turner ontving, toen hij met de drie edellieden beraadslaagde. En nadat hij dit telegram had afgestuurd, zette hij bedaard zijn bespieding voort. Maar hij was nu zeker, dat Turner over hem tevreden zou zijn, want hij begreep wel dat de inlichtingen, die hij thans geven kon voor zijn patroon zeer waardevol zouden zijn.

Dien avond kwam er een reisgezelschap in een klein hotel ‘De gouden leeuw’ aan. En dit reisgezelschap bestaande uit vier heeren trof daar den detective, die er zijn meester verwachtte. Hij was zeer verwonderd Turner in zoo'n groot gezelschap te zien, maar toen Turner hem aan de drie anderen voorstelde, ging hem een licht op. Hij had eenige dagen geleden natuurlijk ook in de couranten de namen gelezen van de drie edellieden, die zich zoo verdienstelijk gemaakt hadden in den strijd tegen de geheime misdadigersbende, die Parijs onveilig maakte. En nu Turner met hen hierheen kwam, begreep hij, dat de man, dien hij bewaakt had, wellicht behoorde tot de Broeders

des verderfs. Ja het leek hem waarschijnlijk, dat deze man niemand anders was dan het hoofd der bende, di Cava zelf.

En hij vroeg zijn patroon of dit vermoeden mogelijk juist was. Maar deze schudde het hoofd.

‘Neen’, zei hij, ‘de man dien ik u ter bespieding heb aangewezen is di Cava niet, maar toch is zijn doen en laten voor ons van het hoogste belang. Vertel ons precies, wat gij van hem weet. Deze heeren hier mogen alles hooren, ge behoeft voor hen niets te verzwijgen’.

‘Vertel ons dan eerst, wie de man is’, zei de Tournel.

De helper van den detective haalde de schouders op.

‘Hij noemt zich monsieur Carpentier, maar dat zal wel een willekeurig gekozen naam zijn. Mijnheer Turner heeft me niet opgedragen, z'n verleden na te gaan, te ontdekken wie hij eigenlijk is’.

‘Neen zeker niet’, zei Turner, ‘ik heb u alleen dien man aangewezen en gezegd: verlies hem niet uit het oog’.

‘Ik heb hem niet uit het oog verloren, ik ben hem gevolgd en heb genoeg merkwaardigs ontdekt, geloof ik’.

‘Wel, vertel ons dat dan’.

‘De man verbleef in een huis, waar meerdere personen samenkwamen. Op zekeren dag kwam er een auto voorrijden, waarin hij zelf plaats nam, nadat er een dame ingedragen was, die erg ziek leek, wellicht bewusteloos was. Hij is met die dame hierheen gereden, naar een klein afgelegen landhuisje “Veldzicht” geheeten. Dat huisje wordt bewoond behalve door hem en de zieke dame door een oude dienstbode. Ik heb het huis sindsdien bespionneerd, de bewoners in hun gangen nagegaan, ik heb getracht er binnen te dringen, ik heb van uit een boom den tuin en achterzijde van het huis bespionneerd, een kwade hond heeft me een stuk uit mijn pantalon gescheurd, enz. enz. Maar alles bijeen heb ik dit kunnen vaststellen: de zieke dame wordt als gevangene behandeld, zij is opgesloten in een kamer die op den tuin uitziet, het eten wordt haar door de meid gebracht en nu en dan komt haar cipier, zoo zal ik dien Carpentier maar noemen, met haar praten. Een keer ging het er vrij heftig toe. Ik kon niet hooren wat zij spraken, maar ik zat in een boom tegenover het raam en door een spleet in het gordijn kon ik alles

zien. En ik zag wel, dat die mijnheer erg opgewonden en boos keek'.

'Prachtig', zei Turner 'en wat verder?'

'Vanmorgen kwam er in de nabijheid van "Veldzucht" een jonge dame per fiets. Zij ontmoette daar monsieur Carpentier en beiden schenen elkaar te herkennen. Zij schenen heel veel met elkaar te bespreken te hebben en ik ben zoo onbescheiden geweest te luisteren. Ik heb er niet veel van gehoord, maar dit heb ik toch wel begrepen, dat die jonge dame informaties inwon naar een andere vrouw. Ik geloof, dat zij van haar zuster sprak. Mijnheer Carpentier zal die zuster misschien gevangen houden, tenminste ik veronderstel, dat de vrouw in zijn landhuis degene is die door de andere gezocht werd'.

'O dat behoeft nog heelemaal het geval niet te zijn', zei Turner glimlachend.

'Neen, dat weet ik wel, maar het viel mij op, dat hij haar niet in het huis noodigde, doch het meisje als met opzet daar weg leidde. Hij wandelde al pratend met haar op'.

'Hm', zei Turner weer, 'het strookte niet met uw opdracht, gij moest dien Carpentier in het oog houden, maar ik zou graag gezien hebben, dat gij dat meisje gevolgd waart'.

'O', zei de ander, 'dat zou ik wellicht gedaan hebben ook, maar dat was overbodig. Want Carpentier heeft haar op de een of andere wijze doen gelooven, dat hij haar van dienst kan zijn. Zij heeft met hem afgesproken dat zij morgen hier terugkeeren zal'.

'Weet ge dat zeker'.

'O ja, dat weet ik zeer beslist'.

'Prachtig', riep Turner, en zich toen tot de anderen wendend, zei hij: 'ik geloof dat we hier juist op tijd gekomen zijn. De man, die zich Carpentier noemt is een der gevaarlijkste leden van het geheime genootschap, al hebben de heeren hem op die nachtvergadering niet getroffen. De vrouw, die hij hier gevangen houdt kan niemand anders zijn dan signora Chiarina'.

'Meent ge', riep de Tournel, 'groote hemel, maar dan moeten wij haar dadelijk gaan bevrijden'.

'Wij zullen haar bevrijden', antwoordde Turner, 'alleen maar we zullen dit niet dadelijk doen'.

'En waarom niet? Wie weet wat zij van den schurk te lijden

heeft, wie weet of zij niet gevaar loopt door hem vermoord te worden en dan....'

'Men houdt iemand niet dagen gevangen om de gevangene dan zonder aanleiding te dooden', zei Turner kalm, 'ik begrijp uw ongeduld, mijnheer de graaf, maar u zult het moeten bedwingen. Kijk eens, dat landhuisje ligt afgelegen genoeg, we zullen er ook over dag wel kunnen binnendringen, als dat noodig is, zonder opzien te wekken'.

'Maar waarom zouden wij wachten?'

'We zullen wachten tot morgen. Dan komt die andere jonge dame terug. En we zullen dan een prachtige gelegenheid hebben, zooals zich nog niet voorgedaan heeft om beide zusters te beschermen'.

'Beide zusters', riep Nibblington, 'gij meent dus....'

'Ik meen, dat die andere de zuster is van signora Chiarina'.

'Maar zij was stom, dat weet ge toch, zij kon geen woord spreken'.

'Misschien is zij genezen. In ieder geval het heeft geen nut er thans naar te raden, wie zij zijn zou. Morgen kunnen wij ons met beide oogen overtuigen. En wie zij ook zijn zou, ik heb de overtuiging, dat zij morgen weer naar Carpentier komend, gevaar loopt. Want hij kan haar niet gevraagd hebben opnieuw hierheen te komen, om haar dan inlichtingen te geven. Ik denk, dat hij intusschen maatregelen beraamd, misschien om ook haar op te sluiten. Maar wij zullen hem morgen, wat zijn plannen ook zijn mogen, heerlijk een spaak in het wiel steken'.

'Goed', zei de Linar, 'wij wachten dus tot morgen'.

'Intusschen kan de kerel ontvluchten', riep de Tournel.

'Wees nu niet onredelijk', sprak Turner, 'de man weet niet, dat wij hem op het spoor zijn. En zooals ge ziet, mijn helper is al weer weg, hij is op zijn post en zal het landhuisje blijven bewaken'.

Inderdaad was de helper van den detective alweer verdwenen. En de Tournel, toen hij zag dat de Linar en Nibblington beiden het gevoelen van den detective deelden, legde zich er bij neer.

De waard van 'De Gouden leeuw' was zeer tevreden over het reisgezelschap, dat dien nacht zou blijven en een goeden avondmaaltijd bestelde. Met wat goeden wil van hun kant kon

hij al de vier gasten logeeren en het maal, dat hij hen opdiende, was goed bereid en overvloedig.

Maar kort na den maaltijd, ging de Tournel onder voorwendsel dat hij zeer slaperig was heen, terwijl de anderen nog wat bijeen bleven. Graaf de Tournel nochtans was volstrekt niet voornemens zich ter ruste te begeven. Geen tien minuten later liep hij door het dorpje en vroeg een laten wandelaar den weg naar het landhuis 'Veldzicht'. Hij was volstrekt niet voornemens iets te doen, wat de plannen van den detective in de war zou kunnen sturen, hij wilde alleen maar, indien het eenigszins mogelijk was, zich de zekerheid verschaffen, dat de dame, die in het afgelegen landhuis gevangen gehouden werd, werkelijk signora Chiarina was.

De detective kon wel beweren, dat dit werkelijk het geval was, de mogelijkheid bestond toch altijd nog dat hij zich vergistte. En daarom wilde de Tournel zich overtuigen. Hij had een plan opgemaakt hoe te handelen.

De helper van Turner had gesproken van een boom tegenover het raam van de kamer, waarin de dame gevangen gehouden zou worden. Welnu als het dien jongen man gelukt was daar in te klimmen, dan moest hij dat zeker ook kunnen. En het was in ieder geval te beproeven.

De graaf ging dus op weg. Hij vertrouwde zijn goed gesternte. Al eerder immers had hij 's avonds alleen nog het onderzoek voortgezet en toen had hij het geluk gehad signora Chiarina te ontmoeten. Misschien was hij ook nu nog wel zoo gelukkig iets te ontdekken. Toen de Tournel het landhuis genaderd was, liep hij er eerst omheen. De gedachte was bij hem opgekomen, dat het toch wel noodzakelijk was, dat hij eerst dien helper van Turner waarschuwde. Maar hij zag hem nergens en na den omtrek goed te hebben opgenomen, besloot de graaf zijn plan zonder meer te volvoeren. Hij sloeg een klein paadje in, dat terzijde van het huis liep en klom een oogenblik later over het hek in den tuin. En van daar nam hij nauwkeurig de achterzijde van het huis op. Een paar malen verbeeldde hij zich in zijn nabijheid geruisch te hooren, maar als hij dan luisterde vernam hij weer niets. Hij lachte om zijn eigen vrees; niemand zou hem bemerkt hebben. Maar opeens dacht hij er weer aan, dat de helper van den detective het landhuis bewaakte en hij

erkende bij zich zelf de mogelijkheid, dat deze hem gezien had en nu voorzichtig volgde.

Maar daar was niets tegen. De jonge man had als opdracht alleen het landhuis te bespieden, verder zou hij niet handelend optreden. En als er nog eens iets gebeurde, was het nog een veilig idee iemand in de nabijheid te weten, die dan zeker te hulp zou snellen.

De Tournel bevond zich nu onder den boom, waarvan de man gesproken had. Hij zag eenige ramen, waarvoor de gordijnen waren dichtgetrokken, het licht was er op. En het leek hem niet uitgesloten, dat van uit den boom door de spleet boven in de gordijnen hij in de kamer zou kunnen zien. Daar in die kamer moest de dame wonen, die hier gevangen gehouden werd. De Tournel wilde weten of deze dame inderdaad signora Chiarina was.

Hij was nog jong en lenig en veel moeite kostte het hem niet zich omhoog te werken. Maar hij vond daar niet, hetgeen hij er gezocht had, de zekerheid, dat werkelijk signora Chiarina daar vertoefde. Het bleek hem niet mogelijk in de kamer te zien, de gordijnen sloten daarvoor te goed.

Dit stelde den graaf vreeselijk te leur, hij had zich nu zoover gewaagd en het kwam hem als iets vernederends voor, onverrichter zake terug te keeren. Hij dacht na of er misschien nog niet een middel was om zijn doel te bereiken. Als hij eens iets tegen de ruit gooide, zoodat dat een tikje gaf, dan zou de bewoonster van de kamer misschien het gordijn op zij schuiven en uit het raam kijken. Hij zou dan de gelegenheid hebben, haar te zien. De graaf voelde in zijn zakken en trof er een paar kleine geldstukken. Deze leken hem voor zijn doel al heel geschikt en hij probeerde om er een tegen het verlichte raam te gooien. Dat viel evenwel volstrekt niet mee, de afstand was wel niet groot, maar de graaf zat zeer ongemakkelijk in den boom en werd door de takken zeer gehinderd.

Onwillekeurig moest hij zelf lachen om zijn vergeefsche pogingen.

‘Dat is nu letterlijk geld weggooien’, dacht hij bij zich zelf. En hij had inderdaad al de kleine muntstukken, die hij bij zich had weggegooid zonder zijn doel bereikt te hebben. Als hij nu maar eerder aan deze mogelijkheid gedacht had dan zou hij een

handvol keisteentjes in zijn zak gestoken hebben. Maar het zou de groote vraag zijn of hij daarmede van tusschen de takken beter zou hebben kunnen mikken. Maar hij zou het van den grond kunnen probeeren. Als de dame, die daar in de kamer vertoefde, de gordijnen openschoof zou hij haar ook van beneden kunnen herkennen.

De Tournel besloot het te beproeven. Hij kwam heel zachtjes uit den boom weer naar beneden, maar kon niet verhinderen, dat de takken toch wel kraakten. En voorzichtig keek hij uit of niemand op dit geluid afkwam. Evenwel alles bleef doodstil.

Eigenlijk beangstigde die stilte hem, hij vond alles hier toch eigenlijk een beetje onnatuurlijk. Als in het landhuis iemand gevangen gehouden werd, zou toch de bewaker niet ver afwezig kunnen zijn. En minstens was het natuurlijk geweest, dat de hond, die hier toch zijn moest 's avonds den achterkant van het huis bewaakte. Maar de Tournel bespeurde mensch noch hond, hoe scherp hij ook uitkeek en luisterde. Toen hij weer onder den boom stond, wachtte hij nog eenigen tijd en daarna raapte hij wat steentjes op, begaf zich iets meer naar voren en mikte met zoo'n steentje tegen de ruit van het bovenraam.

‘Tik’, klonk het scherp, hij had dadelijk geraakt.

Het was een scherp, duidelijk geluid, dat zeker gehoord moest worden door degene, die zich in de kamer bevond. De Tournel wachtte nu in spanning af, wat er ging gebeuren, doch er gebeurde niets. Hij zag niet eenige beweging en de gordijnen werden niet van elkaar geschoven.

Hij wachtte nog en gooide toen nog eens. Dezen keer gooide hij mis, het steentje ketste tegen den muur, maar toen hij nog eens gooide, was het weder raak en misschien al te raak, want het steentje kwam zoo hard tegen de ruit dat het waarlijk geen wonder zou zijn indien er een barstje in de ruit gesprongen ware.

Evenwel, niemand liet zich zien, de gordijnen werden niet terzijde geschoven.

Dit stelde de Tournel niet alleen te leur, het verwonderde hem tevens. In die kamer was het licht op, men kon dus veronderstellen, dat daar iemand aanwezig moest zijn. Was het iemand, die daar tegen haar eigen wil opgesloten gehouden werd, dan zou zij op zoo duidelijk teeken, dat men zich met haar

in verbinding wilde stellen, zeker wel op de een of andere wijze antwoorden. Maar zij hield zich doodstil. Was dat niet haar kamer, of vertoefde daar de man, die haar gevangen hield, wel dan zou deze toch gewaarschuwd zijn en zeker wel iets van zich laten bemerken.

Maar de Tournel zag of hoorde niets.

Hij bleef eenigen tijd wachten en de stilte, die er bleef heerschen verontrustte hem.

Opeens was het hem alsof de gedachte, die hem bezig hield, fluisterend doch duidelijk hoorbaar werd uitgesproken:

'Dat lijkt wel een huis des doods'.

Was het een spel van zijn verbeelding, vroeg hij zich af.

Hij zag schuw op zij, gereed zich te verdedigen.

'Sst', klonk het uit het duister, 'ik ben een vriend, graaf de Tournel, ik lig hier vlak bij u in het gras. Ga ook liggen'.

De graaf deed het.

'Wie ben je', fluisterde hij terug.

'Wel, Turner!'

'Je bent mij nagegaan?'

'Ja, ik had hetzelfde idee als u, ik wilde hier ook eens poolshoogte nemen. Maar ik zou het niet zoo onvoorzichtig hebben kunnen doen, als gij, waarde graaf. Gij speelt een zeer gevaarlijk spelletje. Dat had bijna zeker moeten misloopen'.

'Er is niets gebeurd'.

'Ja, dat verontrust me zeer. Er is hier iets niet in orde. De dingen zijn niet, gelijk mijn helper ze beschreven heeft. Er was een kwade hond, maar die schijnt verdwenen en dat lijkt me al even vreemd, als dat het huis niet meer bewaakt wordt door mijn helper'.

'Die zal er toch wel zijn?'

'Neen, ik ben er zeker van, hij is er niet. Daarom zeg ik u, het is niet in orde'.

'Wat nu?', vroeg de Tournel.

'Oh, we zullen ons zekerheid verschaffen. Desnoods dringen we naar binnen'.

'Prachtig', riep de Tournel, die blij was, dat de detective dadelijk handelen wilde.

'Luister', zei deze, 'wij zullen probeeren onbemerkt het huis

binnen te komen, we zouden daarvoor misschien een raam kunnen opschuiven'.

Eerst voorzichtig, maar langzamerhand al minder voorzorgen nemend beproefden zij een raam te openen, wat niet gelukte. De Tournel, ongeduldig, stelde voor een ruit in te drukken, want hij was al meer overtuigd geworden, dat er toch niemand in het huis waakte. Immers zij hadden nu al wel zooveel gerucht gemaakt, dat niet meer verondersteld worden kon, dat men er niets van bemerkt zou hebben.

De detective aarzelde nog even.

'De mogelijkehid bestaat', zei hij, 'dat men ons een valstrik wil spannen'.

'Maar de graaf haalde de schouders op en ten slotte nam Turner met het voorstel genoegen.

'Ik zal een ruit uitsnijden', zei hij, 'ik heb dat meer bij de hand gehad'.

En inderdaad geen vijf minuten later had hij zonder geraas van kletterend glas een ruit verwijderd. Het was nu nog slechts een kleine moeite binnen te komen.

Beneden in het huis heerschte doodsche stilte. Er brandde geen licht. Turner knipte zijn electrische lantaarn aan en met z'n tweeën liepen zij voorzichtig naar de trap.

'We moeten naar boven', fluisterde de detective.

Ze slopen de trap op, hun adem inhoudend toen een trede zeer hoorbaar kraakte. Maar de woning scheen wel geheel verlaten, niemand vertoonde zich. Boven kwamen zij weer in een gang en zij wendden zich dadelijk naar de kamers, die op den tuin moesten uitkomen.

'Hier deze kamer moet het zijn waar het licht brandt', zei de detective en inderdaad, daar was een flauwe lichtstreep te zien onder de deur.

Turner liep er heen en na even geluisterd te hebben drukte hij zijn oog tegen het sleutelgat.

'Groote God', hoorde de Tournel hem mompelen.

'Wat is er? wat ziet gij?', riep de graaf bijna op luiden toon.

'Daar is een nieuwe misdaad gepleegd', zei Turner, 'daar ligt een vrouw op den grond uitgestrekt, vermoord waarschijnlijk'.

De graaf de Tournel greep sidderend zijn hand.

‘Is het signora Chiarina?’

‘We zullen het spoedig weten’, antwoordde de detective. Hij beproefde de deur te openen, maar deze was van binnen met een grendel gesloten.

‘Ach hemel’, riep de graaf, ‘ik begrijp het al, de ongelukkige heeft zelfmoord gepleegd. Zij heeft getwijfeld of men haar kwam bevrijden en de moed heeft haar begeven’.

De detective zei niets. Hij keek nogmaals door het sleutelgat. Op den grond bij de tafel, niet in het volle licht lag de vrouw bewegingloos. Hij kon haar gezicht niet zien, maar hij twijfelde niet of zij was dood.

‘Wat zou er gebeurd zijn?’ vroeg de Tournel.

‘Hm, misschien is uw veronderstelling juist, misschien heeft zij de hand aan zich zelf geslagen. En toen degene, die haar hier gevangen hield dit bemerkte, is hij weggegaan, omdat zijn verblijf hier geen doel meer kon hebben. Maar ga even op zij, ik zal trachten de deur te forceeren, wie weet kan zij nog gered worden’.

Turner hoopte dit echter volstrekt niet meer. De vrouw moest daar al een heelen tijd gelegen hebben. Het was nu waarlijk geen wonder, dat de Tournel tevergeefs getracht had haar aandacht te trekken.

Maar alle overwegingen waren nu uit den booze, er moest snel gehandeld worden. De detective zette den schouder tegen de deur en gaf een zeer krachtigen duw, doch de deur bewoog zich niet. Ze was van zeer stevig eikenhout gemaakt en het zou niet gemakkelijk vallen haar uit de hengsels te lichten.

‘We zoeken een bijl’, riep de Tournel, ‘we slaan de deur aan splinters, het is niet noodig, thans nog voorzichtig te zijn’.

‘Goed’, antwoordde de detective, ‘laten we op zoek gaan’.

‘Zij gingen naar beneden en zochten de keuken op. Daar ontstaken zij het allereerst licht en ontdekten er toen in een hok waar hout geborgen was, een bijl.

De Tournel wilde er al mee naar boven, toen Turner nog iets anders ontdekte, een flinke ladder.

‘Wacht even’, zei hij, ‘daar bereiken wij gemakkelijk het raam van de kamer mee, ik geloof dat het minder moeite kosten zal, langs het raam naar binnen te komen’.

Zij konden de deur naar buiten openen en weldra was de ladder opgesteld. De Tournel klom er meteen al op en morrelde aan het raam. Hij kon het zonder veel moeite opschuiven en kwam zoo binnen, dadelijk gevolgd door Turner.

De lamp brandde en dadelijk wendden zij zich naar de plek waar de vrouw lag. Zij lag voorover, het gelaat door den arm beschermd. Turner greep haar hand, die ijskoud aanvoelde.

'Zij is dood', zei hij zacht, 'er is geen twijfel aan'.

Hij knielde nu naast het lijk neer, nam haar hoofd in zijn handen en wendde haar gelaat naar het licht.

De Tournel liet een kreet van verrassing hooren.

'Groote hemel', hijgde hij, 'zij is het niet, het is niet signora Chiarina, het is een geheel andere vrouw'.

En hoewel hij waarachtig medelijden voelde met de onbekende, wier leven hier zoo noodlottig een einde genomen had, was het hem een onuitsprekelijke verlichting, dat niet signora Chiarina hier lag.

De detective stond vrij beteuterd te kijken. Hij had nog even de vrouw onderzocht, maar er kon geen twijfel bestaan, zij was dood. Doch nergens zag men een wonde, nergens ook een wapen waarmee de ongelukkige zich gedood kon hebben.

'Vermoedelijk heeft zij vergif ingenomen', meende de Tournel, maar Turner haalde de schouders op.

'Dat zullen de geneesheeren wel uitmaken', zei hij.

'Ja, het is goed, dat wij zoo spoedig mogelijk aangifte doen van hetgeen wij hier aantroffen', zei de Tournel. 'En verder geloof ik niet, dat de zaak ons buitengewoon kan interesseeren. Een vrouw vermoedelijk tot wanhoop gebracht heeft zich van het leven beroofd. Het is vreeselijk treurig, maar nu die vrouw niet degene is, die wij hier meenden aan te treffen, kunnen wij elders naar haar gaan zoeken'.

'Gij schijnt te meenen, dat signora Chiarina met dit alles niets heeft uit te staan', sprak de detective.

'Neen'.

'Maar ge vergeet, wat ons gerapporteerd is'.

'Oh, m'n waarde Turner, uw helper heeft zich op een reusachtige manier vergist, of liever gij hebt u vergist. Want op zijn rapport, dat hier een vrouw gevangen gehouden wordt, hebt gij geconcludeerd, dat die vrouw signora Chiarina zijn moest.

En nu blijkt overtuigend, dat zij een geheel andere is, een vreemde'.

'Als tenminste de dame die hier eenige dagen gewoond heeft dezelfde is als de vrouw die wij hier hebben gevonden'.

'Maar dat spreekt immers van zelf'.

'Mijn waarde graaf, ik durf niet zoo beslist in mijn gevolgtrekkingen te zijn als u. Het is mogelijk, maar het is nog volstrekt niet bewezen. Er waren zeer goede redenen om te veronderstellen dat hier signora Chiarina verblijf hield'.

'Juist, maar het blijkt nu, dat die onderstelling valsch moet heeten. Wij vinden de dame, die hier verblijf hield dood, door zelfmoord heeft zij een einde aan haar leven gemaakt'.

'Hetgeen ook nog bewezen moet worden'.

'Hè?'

'Zij kan ook vermoord zijn'.

'En zij had haar kamer zelf van binnen afgesloten'.

'Dat is geen bewijs'.

De Tournel zag den detective met onverholen misnoegen aan. De Tournel was werkelijk kwaad op Turner. Het leek hem of deze alle mogelijke moeite deed om signora Chiarina in een kwaad daglicht te stellen. Zij had op de meest klaarblijkelijke wijze met alles wat hier gebeurd was niets te maken. Er was hier een vrouw gevangen gehouden en ten onrechte had Turner gemeend, dat zij die vrouw zijn zou. En nu scheen de man werkelijk te willen insinueeren, dat dit toch wel het geval geweest kon zijn. Het was eenvoudig bespottelijk.

'Misschien', zei de Tournel scherp, 'wilt u mij nog doen gelooven, dat deze vrouw hier vermoord is met medeweten van de signora'.

Turner glimlachte.

'Er heeft hier iets anders plaats gehad dan een vergissing onzerzijds. Maar dat zal later wel opgehelderd worden. Zoo spoedig mogelijk moeten de autoriteiten gewaarschuwd worden. En onze vrienden. Wilt gij u daarmee belasten?'

'Het is goed', zei de graaf kortaf.

Het deed hem eigenlijk genoegen, dat hij kon heengaan. Turner leek hem thans meer onsympathiek dan ooit. Hij had het gevoel alsof de detective alles in het werk stelde om tegen signora Chiarina bezwarende feiten te vinden. En als het nog

slechts feiten waren. Neen, de man beijverde zich om alles ongunstig voor haar uit te leggen.

Nu wilde hij zoowaar nog volhouden, dat zij toch daar geweest kon zijn, terwijl het toch helder als de dag zijn moest aan ieder, dat men zich vergist had.

De Tournel liep vlug den weg naar het dorp terug en onderwijl ving de detective een nauwkeurig onderzoek aan. Hij nam precies de plaats op waar de vrouw lag uitgestrekt, bekeek deuren en sloten, zocht naar vingerafdrukken en stelde veel belang vooral ook in het raam waardoor hij met de Tournel naar binnen gekomen was. Hij snuffelde ook alle meubels na, doorbladerde een paar boeken en tijdschriften, die hij in de kamer vond en wijdde daarna al zijn aandacht aan het lijk.

De doode vrouw was zonder twijfel wel reeds de vijftig gepasseerd, hoewel haar gelaat nog de sporen van vroegere schoonheid vertoonde. Het kwam Turner voor, dat zij vrij plotseling door den dood overvallen moest zijn. Zij was gekleed om uit te gaan en droeg eenvoudige kleeren.

Turner schudde het hoofd, hij scheen tot dan niet veel ontdekt te hebben wat hem aanwijzingen gaf die eenig licht in de duistere geschiedenis zouden kunnen brengen.

Hij bepaalde zich echter niet tot een onderzoek alleen van de kamer waar het lijk lag.

Hij doorliep het geheele huis van onder tot boven en bleef langer dan elders op een kamer, die klaarblijkelijk aan de dienstbode behoord had.

Hier zocht hij alles rond om ten slotte naar beneden te komen, toen hij in de stilte van den nacht een auto hoorde aanrazen over den weg.

‘Dat zullen onze vrienden zijn’, zei hij tot zich zelf en inderdaad vijf minuten later kwamen de Linar en Nibblington met de Tournel mede, benevens de burgemeester van het dorp.

Turner stelde zich aan hem voor en allen volgden hem naar de kamer, waar nog altijd het lijk van de vrouw op den grond lag.

‘Vreeselijk’, zuchtte de burgemeester, ‘hoe komt zoo'n arme vrouw er toe zich zelf van het leven te berooven’.

‘Ik heb hier alles zoo gelaten gelijk het was’, zei Turner tot den burgemeester, ‘dat zal het onderzoek vergemakkelijken’.

‘Ja’, antwoordde deze, die zich erg onbeholpen gevoelde, ‘maar ik dacht dat u detective waart en dus....’

‘Ik ben detective inderdaad, doch u begrijpt, dat de justitie zelf een onderzoek instellen wil. De rechtbank dient gewaarschuwd, want er is naar mijn overtuiging hier een misdaad gepleegd. Ik geloof niet, dat deze vrouw zich zelf het leven benam’.

‘Ondanks het feit dat haar kamer van binnen afgesloten was?’, vroeg de Linar.

‘Inderdaad ondanks dat feit’.

De Tournel haalde de schouders op en ook Nibblington keek ongeloovig. De burgemeester evenwel scheen zoo een verzekering van den detective voldoende. Tenminste hij knikte met het hoofd.

‘Een moord dus’, zei hij, ‘zooiets is hier, zoolang ik aan het hoofd van deze gemeente sta, niet voorgekomen, wat moet ik doen?’

‘Wat hebt u gedaan?’

‘Ik heb den veldwachter naar den dokter gestuurd, zij zullen straks hier zijn’.

‘Goed, de dokter kan het lijk voorloopig onderzoeken, hoewel doktershulp hier natuurlijk niet meer baten kan. Verder zult u goed doen, den veldwachter last te geven, hier dezen nacht te blijven, opdat geen onbevoegde hier binnen komt om iets aan alles te veranderen. En dan dient u te zorgen, dat de justitieele ambtenaren zoo spoedig doenlijk gewaarschuwd worden’.

‘Daar zal ik voor zorgen’, zei de burgemeester, dankbaar voor de aanwijzingen. Hij wilde maar niets liever dan dat de heeren van de rechtbank al aanwezig waren, dan was hij van de verantwoordelijkheid af.

De Linar nam nu den detective terzijde:

‘Hoor eens’, zei hij, ‘onze vriend de Tournel is heel boos op u en naar het schijnt, niet zonder reden’.

‘Mijn waarde baron’, antwoordde Turner kalm, ‘ik kan mij dat goed voorstellen, maar het is toch wel een beetje onbillijk van hem. Hij is nu eenmaal hoogelijk ingenomen met signora Chiarina en hij verlangt, dat bij het beoordeelen van de vreemde voorvallen, die wij ons nog niet kunnen verklaren, ik voorop-

stellen zal, dat zij in ieder geval aan misdaden geen deel heeft en totaal onschuldig is'.

'Hm, daarvan ben ik ook overtuigd'.

'Goed, ik wil die overtuiging volstrekt niet bestrijden, want ik heb geen bewijzen voor haar schuld. Maar ik herhaal wat ik vroeger gezegd heb, haar houding komt mij zeer verdacht voor. En ik ben heelemaal niet van plan mijn onderzoek te laten beïnvloeden door mijn sympathie voor die alleszins merkwaardige vrouw'.

'Maar u zult toch toegeven u vergist te hebben. Wij meenden dat signora Chiarina hier verbleef en nu blijkt het deze ongelukkige vrouw geweest te zijn'.

'Mijnheer de Linar, ik ben nog overtuigd, dat werkelijk signora Chiarina hier verbleef. De inlichtingen van mijn helper waren van dien aard, dat ik niet anders gelooven kan. De vrouw, die wij hier dood vonden is, geloof ik, niemand anders dan de oude huishoudster of meid. Dit was niet haar kamer, zij had een kamer hierboven'.

'Wat? O neen, maar dat valt toch moeilijk te gelooven'.

'Nu, wij zullen zien', antwoordde Turner. 'En ik hoop ook spoedig iets van mijn helper te vernemen, want hij is zoo plotseling verdwenen, dat ik niet anders aannemen kan, dan dat hij den man die hier vertoefde en die met de signora weder vertrokken is, achterna is gegaan. Hij zou anders het landhuis zeker zijn blijven bewaken, zooals hem gezegd is'.

Eenigen tijd later kwam de geneesheer van het dorp, door den veldwachter gewaarschuwd. Hij constateerde dadelijk dat de vrouw was overleden, zij moest al eenige uren dood zijn. Ja hij achtte het waarschijnlijk, dat zij reeds vroeg in den avond was gestorven.

'Vergiftigd, volgens u?' vroeg de burgemeester.

'Vergiftigd? Dat zou ik zoo dadelijk niet durven beweren', antwoordde de man van de wetenschap, 'ik heb haar slechts vluchtig onderzocht, maar het lijkt mij even goed mogelijk dat hier van een hartverlamming sprake is. Om hierop echter met zekerheid te antwoorden, zal een lijkopening moeten plaats vinden. De justitie zal, als ze meent, dat hiervoor termen aanwezig zijn, daartoe morgenvroeg wel last geven. Er vallen geen uiterlijke teekenen waar te nemen, dat zij een gewelddadigen

dood zou gestorven zijn. Dit weet ik wel, als de bewoners van dit huis zelf mij gewaarschuwd hadden en verteld dat deze vrouw plotseling was ineengezakt, dan zou ik den dood door hartverlamming hebben geconstateerd. Maar de verdachte omstandigheid, dat zij alleen hier gevonden werd, terwijl de andere bewoners gevlucht schijnen, doet natuurlijk vermoeden koesteren, dat hier misdaad in het spel is'.

Men doorliep nog eens het geheele huis, waarbij niets bijzonders ontdekt werd en kon toen niet beter besluiten dan heen te gaan, want er was werkelijk voor de dag aanbrak niets te doen. De veldwachter zou het huis bewaken. De heeren besloten gezamenlijk terug te wandelen en onderweg bespraken zij, wat er toch wel gebeurd zou zijn. Allen waren het er over eens, dat over deze geschiedenis een geheimzinnig waas hing.

Toen de burgemeester en de dokter van de anderen afscheid genomen hadden, begaven de anderen zich naar hun logies.

Turner zei dat hij slapen ging, want ongetwijfeld zou hen morgen een drukke dag wachten en hij gaf aan dat voornemen gevolg. Maar de drie edellieden wisten, dat zij toch den slaap niet zouden kunnen vatten na de emotioneele ontdekking, die er gedaan was en zij bleven bijeen, ondanks den raad van den detective, rust te nemen.

Toen zij met hun drieën nog bijeen waren, stak de graaf de Tournel zijn misnoegen niet onder stoelen en banken, maar zei duidelijk, dat hij Turner absoluut niet vertrouwde.

'Hij mag dan duizendmaal een bekwaam detective heeten', riep hij uit, 'ik wilde dat wij nooit besloten hadden met hem samen te werken. Ik begrijp niet, hoe de man nog niet toegeven wil, dat hij geheel op een dwaalspoor geweest is. Waarom zijn wij hierheen gegaan? Het was, omdat hij meende, dat signora Chiarina hier gevangen gehouden werd. En nu blijkt, dat hier van een geheel vreemde vrouw sprake geweest is'.

'Wel', antwoordde de Linar bedachtzaam, 'ge moet hem niet te spoedig veroordeelen. Ik geloof, dat hij toch wel zijn redenen heeft om hardnekkig vast te houden aan zijn eerste veronderstelling. Hij schijnt groot vertrouwen te stellen in zijn helper. Die is verdwenen, tegelijk met de andere bewoners van het landhuis. En het ligt dus voor de hand te gelooven, dat die jonge man de vluchtelingen gevolgd is. Hij zal zeker zoo

spoedig hij daartoe kans ziet, van zich laten hooren. Wij moeten dus in ieder geval wachten, wat hij te melden heeft'.

Nibblington knikte, maar de Tournel haalde de schouders op.

'Het zal wel niet veel zijn', riep hij. 'Het lijkt mij niet veel bijzonders wat Turner tot nog toe geleverd heeft te zamen met dien jongen man'.

'Ge zijt onbillijk tegenover hem', meende de Linar, 'maar laten we er niet over spreken, we worden het hierover toch niet eens'.

De stemming tusschen de drie vrienden was niet bijzonder opgewekt. Zij voelden zich niet zoo volkomen eensgezind als het bij vorige gelegenheden was geweest. De Tournel begreep niet, hoe de Linar toch wel groote waarde scheen te hechten aan het werk van den detective, dien hij van het begin af had gewantrouwd. Maar misschien was hij juist omdat hij zelf voelde eenigszins onbilijk te zijn hierover erg ontstemd.

Men ging ten slotte toch maar slapen, begrijpend, dat het beter was het voorbeeld van den detective te volgen.

De drie, die zoo laat opgebleven waren sliepen een gat in den dag. Wel was hun voornemen geweest weer vroeg uit de veeren te zijn, doch de natuur heeft ook haar rechten en zij waren doodvermoeid geweest.

Turner, die vroeger was opgestaan, zei den waard hen maar te laten slapen. Trouwens zij konden niet beter doen, men moest immers toch wachten tot de heeren van de rechtbank kwamen. En zoo heel vroeg konden die er niet zijn. Turner zelf wachtte ongeduldig op eenig teeken van zijn helper, hij had de vaste overtuiging, dat deze van zich zou laten hooren.

Maar midden op den dag was er van den jongen man nog niets te bemerken geweest en toen om ongeveer twaalf uur de onderzoeksrechter in het landhuis zelf zijn ondervragingen begon, moest hij zich tevreden stellen met de onvolledige inlichtingen welke degenen hem konden verstrekken, die het lijk gevonden hadden.

Allereerst werd de detective verhoord. Hij vertelde, dat hij het eerst het lijk op den grond had zien liggen.

'Waarom drong u hier binnen?', werd hem gevraagd.

'Omdat de graaf de Tournel tevergeefs getracht had de dame,

die wij meenden dat hier verblijf hield voor het raam te doen verschijnen'.

'Verwonderde u dat zoo?'

'Neen, dat verwonderde mij eigenlijk heelemaal niet. In haar omstandigheden zou het toch zeer onvoorzichtig geweest zijn zich voor een verlicht raam te vertoonen. Zij kon niet weten of het vriend of vijand was, die daar buiten pogingen deed haar opmerkzaamheid te trekken'.

'Maar waarom kreeg u dan kwaad vermoeden, waarom dacht u, dat er iets niet in orde zou zijn?'

'Ik wist, dat de bedoelde dame daar meer een gevangene was en bewaakt werd. Welnu de graaf de Tournel drong den tuin binnen, hij deed het niet eens bijzonder voorzichtig, hij trachtte de opmerkzaamheid te trekken. Hij kwam als vriend, maar dan natuurlijk als vijand van degenen, die de dame daar gevangen hielden. Dat zij niets van zich lieten bemerken, dat kwam me onverklaarbaar en verdacht voor. Daaruit moest ik concludeeren, dat men of den indinger een strik spannen wilde, of wel de situatie geheel veranderd was'.

'Hoe was de situatie dan te voren?'

'Er woonde daar een dame, die er naar mijn overtuiging onvrijwillig verbleef, bewaakt door een man en een huishoudster. Zij hadden onder anderen een hond, die mede voor de veiligheid zorg droeg. Eenige uren te voren was dat nog aldus geweest'.

'Mijnheer Turner, dat weet u heel zeker?'

'Ja een assistent van mij, die hoewel nog jong, op dit gebied zijn sporen verdiend heeft bewaakte sinds eenige dagen het landhuis'.

'Zoo dan is het allereerst zaak hem te hooren'.

'Ja maar hij is ook verdwenen'.

'Ook verdwenen, zegt u?'

'Zeker. Wij kwamen gisterenmiddag in het dorp aan. Daar bracht hij rapport uit van zijn bevindingen en daarop ging hij hierheen om zijn verspieding voort te zetten. Ik was voornemens later in den avond de bewaking van hem over te nemen. Ik ging wat vroeger, omdat ik vermoedde dat graaf de Tournel hierheen ging, die er groot belang in stelde de identiteit van de dame, die hier gevangen gehouden werd, vast te stellen. De graaf is

ondernemend, maar dat leek mij erg onvoorzichtig. Daarom volgde ik hem. Nu en toen vonden we het landhuis onbewaakt, maar ook mijn assistent is verdwenen. Ik vermoed, dat hij de menschen, die hier weggegaan zijn dadelijk gevolgd is'.

'Als dat waar is, zou dat heel gelukkig zijn, want indien er een misdaad gepleegd is, hebben de schuldigen de wrekende gerechtigheid reeds op de hielen. Maar vertel nu nog even precies wat u gevonden hebt'.

Turner deed dat en na zijn verhaal, werd de Tournel verzocht zich aan een verhoor te onderwerpen.

'Mijnheer de Tournel', zei de rechter, 'kende u de dame, wier lijk hier gevonden is?'

'Neen, absoluut niet'.

'Wij hebben van den heer Turner vernomen, dat u er groot belang in stelde de identiteit vast te stellen van de dame, die verondersteld wordt hier onvrijwillig verblijf te houden'.

'Juist, mijnheer. Wij dachten aan een geheel andere. Maar er is nu gebleken, dat wij ons geheel vergisten en op een dwaalspoor waren. De ongelukkige vrouw, die hier dood gevonden werd, is niet degene, die wij meenden, dat hier vertoefde'.

'U wilt zeggen, dat de zaak daarmee voor u alle interesse feitelijk verloren heeft?'

'Ja, en dat ik u heel geen inlichtingen verschaffen kan over de menschen die hier woonden of de vrouw die zich hier zelfmoordde'.

De verdere ondervraging van den graaf, waarbij hij beschrijven moest wat er voorgevallen was, klopte volkomen met hetgeen Turner had verteld.

'En het is uw overtuiging', vroeg de rechter, 'dat de vrouw zich zelf gedood heeft?'

'Ja, of zij is haar natuurlijken dood gestorven, daar de kamerdeur van binnen gesloten was'.

'Wat dunkt u daarvan?' werd nu aan Turner gevraagd.

'Ik heb de overtuiging', zei Turner, 'dat die vrouw vermoord is. De kamerdeur was aan de binnenzijde gesloten, maar dat sluit nog niet uit, dat de vrouw het slachtoffer is van een moordenaar'.

'De onderstelling wordt er minder waarschijnlijk door. Doch de dokters zijn bezig het lijk aan een onderzoek te onderwerpen.

Misschien zijn zij met hun oordeel gereed. Ik zie daar den gerechtsdokter'.

Deze trad de ruime kamer, waar het verhoor plaats vond binnen.

'Welnu dokter', vroeg de ambtenaar van justitie, 'wat is uw oordeel over de doodsoorzaak?'

'Het meest waarschijnlijke lijkt mij hartverlamming', antwoordde de dokter, 'maar er zijn eenige merkwaardige afwijkende verschijnselen, die op vergiftiging wijzen. Ik wil eerlijk bekennen, dat ik daar wellicht niet op gelet zou hebben, indien mijnheer Turner mij niet gevraagd had, voor we tot het onderzoek overgingen daar speciaal op te letten. En ik heb die afwijkende verschijnselen, die hij tevoren aanwees ontwijfelbaar kunnen vaststellen'.

Aller oogen richtten zich op den detective.

'Mijnheer Turner, waarom verwachtte u bepaalde verschijnselen?'

Turner antwoordde:

'Te Parijs zijn, zooals de heeren weten verscheiden menschen het slachtoffer geworden van het geheime genootschap de Broeders des Verderfs. Ik herinner aan eenige rijke lieden, die een dreigbrief ontvingen, waarin hen geboden werd op een bepaalde plaats een groote som gelds te deponeeren. Zij gingen met den dreigbrief naar de politie, die maatregelen voor hun veiligheid nam. Maar de ongelukkigen ontvingen daarna hun doodvonnis door het bekende driekante briefje. Ondanks dat de politiebewaking werd verdubbeld en de menschen met geheime agenten werden omringd, werden zij door den dood getroffen. De doktoren spraken van hartverlamming, doch er waren afwijkende verschijnselen, die op vergiftiging wezen. Ieder heeft de overtuiging, dat die menschen slachtoffers waren van de Broeders. Welnu op die afwijkende verschijnselen heb ik den dokter geattendeerd. En dat hij deze gevonden heeft kan mij slechts in de overtuiging versterken, dat deze onbekende vrouw gestorven is door hetzelfde vreemde vergift, dat de Broeders andere slachtoffers toedienen'.

'Dus uw conclusie is, dat we hier weer te doen hebben met een misdaad van dat ellendige genootschap'.

'Juist. En dit te meer, daar hier de vrouw verbleef, die van dat genootschap deel uitmaakt'.

De Tournel sprong op.

‘Mag ik hier een opmerking tegen maken?’, zei hij.

Toen de rechter toestemmend knikte vervolgde hij levendig:

‘Mijnheer Turner moet zich vergissen. Hij meende, dat die dame hier verbleef. Toen we het lijk vonden, dachten we niet anders, dan dat zij vermoord was, doch toen wij een geheel andere vrouw hier vonden wisten we meteen, dat zij hier niet geweest was. De helper van mijnheer Turner heeft uitdrukkelijk verklaard, dat hier behalve een heer en een dame niemand verbleef dan een dienstbode’.

De anderen zagen Turner vragend aan.

‘Juist’, zei hij, ‘er waren hier twee vrouwen. Maar de vermoorde vrouw was ook niet de dame, die de kamer bewoonde, waar we het lijk vonden, de vermoorde vrouw was de dienstbode’.

De Tournel haalde verachtend de schouders op.

‘Boven’, zei Turner, die deed of hij dit niet bemerkte, ‘zult u een dienstbodenkamer vinden. En daar worden de overige kleeren gevonden van deze vrouw’.

‘U meent dus, dat zij niet in de kamer woonde, waar zij vermoord is?’

‘Neen, zij is vermoord in de kamer van die andere vrouw, die nu verdwenen is’.

‘Acht u die vrouw aan den moord schuldig?’ vroeg de man van de justitie.

‘Wel ja’, kon de Tournel zich niet weerhouden te roepen, ‘misschien durft u wel beweren, dat zij de schuldige zijn moet’.

Maar de detective schudde het hoofd.

‘Hoor eens’, zei hij, ‘ik zal niet gaarne iets beweren, dat ik niet bewijzen kan. Ik heb volkomen duidelijk gezegd, wat ik meen. Hier kwamen voor eenige dagen per auto aan een heer en een dame, die ziek scheen te zijn. Misschien was ze bewusteloos gemaakt. Op dit landhuis was toen al een vrouwelijke dienstbode of huishoudster. De dame die hierheen gevoerd werd scheen hier gevangen gehouden te worden. De huishoudster is gisteravond vermoord, de heer en de dame zijn verdwenen. Dat zijn de feiten’.

‘En die dame is dezelfde die deel uitmaakt van het beruchte geheime genootschap?’

‘Ja’.

‘Mijnheer Turner, wij danken u zeer voor uw inlichtingen, maar zeg ons nu nog, wie de heer was, op wien wel allereerst de verdenking vallen moet’.

‘Dat is een der Broeders’.

‘Di Cava zelf?’

‘Neen, niet di Cava. Zijn naam ken ik niet. Hij verwisselt van naam gelijk wij van kleedingstuk, ieder maal als hem dit te pas komt’.

De drie edellieden zagen elkaar aan. Zij wisten niet wat te denken, de detective was zoo beslist geweest in zijn mededeelingen, dat men niet anders aannemen kon, dan dat hij zeker was van zijn zaak. Alleen de Tournel verwierp de gedachte, dat Turner gelijk hebben zou, geheel. Maar hij voelde wel, dat zijn voorstelling, alsof signora Chiarina hier niet geweest zou zijn, geen geloof vond.

Op dat oogenblik kwam er een agent de kamer binnen en deelde den rechter van onderzoek mede, dat er een jongen uit het hotel was, die een telegram had, dat daar voor mijnheer Turner was aangekomen.

Turner hoorde het.

‘Dat zal van mijn assistent zijn’, zei hij, ‘ik heb in het hotel last gegeven, dat als er een telegram voor mij komen zou, dit dadelijk hierheen gebracht zou worden’.

De jongen kon binnen komen en reikte het telegram aan Turner over.

Deze zag het in en zei:

‘Het is wel juist zooals ik verondersteld had. Mag ik voorlezen, wat mijn helper seint?’

‘Wij verlangen niets liever’.

‘Welnu dan, hij seint:

Toen ik gisteravond bij Veldzicht kwam stond auto voor deur. Er stapte in heer en dame. Dame scheen hersteld, hond werd ook meegenomen. In huis kan alleen nog huishoudster zijn. Ben reizigers dadelijk gevolgd’.

‘En van waar is het telegram verzonden?’

‘Twee uren geleden van Orleans’.

De rechter glimlachte voldaan.

‘Dat schijnt een vasthoudend jongmensch, die assistent van u’.

‘O ja, hij is als een fox-terrier, wat hij beet heeft, laat hij zeker niet meer los’.

‘Prachtig. En het telegram bevestigt geheel uw voorstelling van zoo straks’.

Er werden nog eenige menschen gehoord, die bij ‘Veldzicht’ woonden, maar iets van beteekenis konden zij niet mededeelen.

Alleen een man die laat per fiets langs het landhuisje gereden was, had gezien, dat de auto voor het huis stond. Hij had een dame zien instappen.

‘Kreeg u den indruk, dat die dame gedwongen meeging?’

‘O neen, heelemaal niet. De heer hield beleefd het portier voor haar open. Het was heel gewoon’.

De Tournel maakte een ongeduldige beweging, maar hij zei niets.

Nibblington, die hem goed kende, fluisterde hem toe:

‘Protesteer maar niet, de schijn is tegen haar’.

‘Maar dan toch alleen de schijn’.

‘Zeker, ik ben daarvan evengoed overtuigd als gij’.

Toen het onderzoek was afgeloopen, keerde men naar het dorp terug.

De detective had nog eenige oogenblikken met de heeren van de rechtbank gesproken. Blijkbaar rekenden zij op hem om licht te brengen in de duistere geschiedenis. Turner liet zich een bevel van inhechtenisneming geven tegen de dame en haar geleider.

Op weg naar het hotel kwam de Tournel naast hem loopen.

‘En zult u haar werkelijk gevangen laten nemen, mijnheer Turner?’ vroeg hij.

‘Dat zal afhangen van den loop der omstandigheden, mijnheer de graaf’.

‘U werkt wel geheel met politie en justitie mee’.

‘Voor zoover dat noodig en mogelijk is, ja, maar niet zoo geheel als u schijnt te meenen’.

‘Och kom’.

‘Welneen. En ik zal het u bewijzen. Ik heb niet gesproken over hetgeen mijn helper gisteren ook meegedeeld heeft, name-

lijk, dat hier een andere dame geweest is, die de afspraak maakte dat zij heden terug zou keeren'.

'Neen, daar hebt gij niet van gesproken'.

'Ik had dat kunnen doen en gij kunt aannemen, dat de justitie dan haar maatregelen genomen zou hebben om die jonge dame op te vangen. Want ge moet niet vergeten, dat zij vermoedelijk nog niets weet van de onverwachte vlucht en dat zij vandaag weer hierheen komt'.

'Inderdaad dat is mogelijk'.

'Daarom heb ik er niet van gesproken. Het biedt ons een schoone kans om te trachten met haar in verbinding te komen. En luister nu, graaf de Tournel. Ik vermoed, dat die jonge dame de zuster is van signora Chiarina. Gij kent haar, gij hebt dat meisje eens uit de handen van de Broeders gered. Het komt u dus toe, u met haar in verbinding te stellen. Ik weet heel goed, dat u mij niet vertrouwt, doch dat wantrouwen is niet wederkeerig en daarom wilde ik u dit voorstel doen: blijf hier met lord Nibblington en tracht het meisje dat zeker komen zal, zooveel vertrouwen in te boezemen, dat zij misschien de opheldering geeft van veel dat nu nog duister is'.

'En gij?'

'Ik zal me daar geheel buiten houden voor het oogenblik, ik wil met de Linar samen dien schurk achterna, op wiens rekening zeker de misdaad komt, die in het landhuis gepleegd is'.

'Ge wilt hem na en de signora?'

'Ja'.

'En ge zult haar aan de politie uitleveren?'

'Mijn waarde graaf', zei de detective glimlachend, 'dat schijnt uw nachtmerrie te zijn, dat die dame door mij in moeilijkheden gebracht zal worden. Maar verraadt dat niet, dat ge zelf op het punt van haar onschuld ook niet meer zoo geheel vast overtuigd zijt? Dan toch heeft ze, in uw oogen niets te vreezen. Ja, sterker, ik durf zeggen, dat ik inwendig misschien meer overtuigd ben van haar onschuld dan gij het zijt'.

'Neen, dat is onmogelijk'.

'Goed, maar ge kunt bovendien gerust zijn, het is in het geheel mijn bedoeling niet, haar in ongelegenheid te brengen. Ik heb de overtuiging dat zij meer dan ooit bescherming behoeft en dat het daarvoor noodig is, dat wij haar opsporen'.

‘Nu redeneert ge weer heel anders dan straks’.

‘Neen, mijnheer de Tournel, het komt omdat u niet goed onderscheidt. Als ik mijn conclusies trek dan bouw ik die op de mij bekende feiten en leg mijn sympathie het zwijgen op. En ik kon mijn redeneeringen toch niet wijzigen, omdat daardoor de handelingen van die vrouw in ongunstig daglicht komen? Maar we weten nog niet alles en als we alles weten valt mijn oordeel wellicht anders uit’.

De Tournel knikte. Hij voelde wel dat hij tegenover Turner feitelijk onbillijk was.

‘Het is goed’, zei hij, ‘Nibblington en ik zullen hier blijven en beproeven dat meisje te spreken’.

De Linar en Nibblington vonden dit, toen zij vernamen, welke regeling der werkzaamheden door de anderen voorgesteld werd, uitnemend.

Geen uur later ontving de detective een tweede telegram, luidend: ‘Kom vandaag nog naar Orleans, hotel du Commerce’.

Oogenblikkelijk begaven Turner en de Linar zich op reis, terwijl de Tournel en zijn Engelsche vriend hun maatregelen namen om de jonge dame, die afgesproken had dien dag naar ‘Veldzicht’ te komen, niet te laten ontsnappen.

Dien middag waren de Tournel en Nibblington bij het landhuis en zij keken scherp uit naar het meisje, dat op den weg komen moest om volgens afspraak den man te ontmoeten, die nu echter zoo plotseling gevlucht was.

‘Ik zou wel willen weten’, zei Nibblington tot zijn vriend, ‘wat dien onbekende toch bewogen kan hebben tot zijn eigenaardige handelwijze. Gisteren spreekt hij af het meisje hier weer te ontmoeten en denzelfden avond verdwijnt hij en zeker zal hij hier niet terugkeeren’.

‘Hij wist misschien gisterenmiddag nog niet, dat hij de vlucht zou nemen’.

‘Och kom, de kerel had toch geen enkele reden om te veronderstellen, dat zijn misdaad ontdekt worden zou. Ge moet niet vergeten, dat hij al gevlucht was vóór die misdaad door u en Turner werd ontdekt’.

‘Dat is waar. Hij is gevlucht. Maar kan dat niet geweest zijn juist omdat hij een ontmoeting tusschen de beide dames wilde voorkomen’.

‘Hm, ik weet het niet, het is mij alles zoo duister’.

‘Nou mij ook’, riep Nibblington, ‘'t is ook dwaasheid om al maar redeneeringen te houden. Hopen we maar, dat we hier niet tevergeefs staan en ook werkelijk het meisje ontmoeten’.

Ze zouden er dien middag niet vergeefs staan, want een half uur later zagen zij een jonge dame op de fiets naderen.

De Tournel keek scherp toe en toen zij dichterbij kwam, riep hij uit:

‘Ja, waarachtig, zij is het. Zij is het meisje, dat ik indertijd uit de handen van die schurken heb gered’.

‘Welnu’, zei Nibblington, ‘laat zij ons dan niet ontsnappen’.

Toen zij vlakbij gekomen was, trad de Tournel op haar toe.

Zij sprong vlug van haar rijwiel af.

‘Mejuffrouw’, zei de Tournel, ‘een oogenblik. U wilt u naar “Veldzicht” begeven, maar eerst moet ik eenige woorden met u spreken. Herkent u mij?’

Zij zag hem met een lieven glimlach aan.

‘Ja, ik herken u, graaf de Tournel. En ik dank u voor hetgeen u voor mij gedaan hebt. Ik begrijp dat deze ontmoeting niet toevallig is, hoewel ik allerminst u hier verwachtte. En dat is uw vriend baron de Linar?’

‘Pardon, lord Nibblington’, stelde de Tournel voor.

‘O, lord Nibblington’, zei zij.

‘Wij zien met vreugde, dat u geheel hersteld zijt’.

‘Geheel hersteld, inderdaad en geheel buiten gevaar’.

‘En u wilt nu uw zuster gaan bezoeken?’

‘Waarom vraagt u dat? Weet u dat zij hier is? Mijnheer de Tournel u is immers niet haar vijand?’

‘Mijn vrienden en ik, wij wagen alles om uw zuster te redden’.

‘Ik geloof u’, zei zij eenvoudig, ‘maar zeg mij nu wat hadt u mij mee te deelen?’

‘Uw zuster is niet meer daar’.

‘Wat, zij is er niet? En u zei zooeven...’

‘Zij was gisteren hier’.

‘Dus toch’, mompelde het meisje.

‘Ja, zij was hier en is gisteravond laat weer vertrokken’.

‘Maar dan ben ik bedrogen. Ik dacht, dat zij gisteravond hier aankomen moest’.

‘U is inderdaad misleid. Luister, wij weten, dat u gisteren hier met een heer gesproken hebt. Heeft hij u gezegd, dat uw zuster hier vandaag zijn zou?’

‘Ja’.

‘Dan heeft hij willen verhinderen, dat gij beiden elkaar zoudt ontmoeten, want gisteren was zij op “Veldzicht”, doch nu niet meer’.

‘Waarheen is zij dan vertrokken?’

‘Naar Orleans’.

‘Met den man, dien ik gisteren sprak?’

‘Ja met hem’.

‘En wie is er thans nog?’

‘Niemand’.

‘Maar....’

‘O, ik weet wat ge vragen wilt. Er was daar nog een vrouw. Zij is dood’.

‘Dood’, riep het meisje ontsteld, ‘neen dat is onmogelijk, dat kan niet zijn’.

‘Zij is gisterenavond dood gevonden’.

‘Door wie?’

‘Door mij en nog iemand’.

‘O’, jammerde het meisje, ‘weer een misdaad van die ellendelingen’.

Het trof de Tournel, dat zij geen oogenblik veronderstelde dat het slachtoffer een natuurlijken dood gestorven kon zijn of misschien door een ongeval om het leven gekomen was.

‘Ja’, zei hij, ‘de politie heeft reden te veronderstellen dat zij vermoord is. Er is een bevel van inhechtenisneming uitgevaardigd tegen den man, die van de misdaad wordt verdacht. En ik mag het u niet verzwijgen, ook tegen uw zuster, signora Chiarina’.

Even ontstelde zij. Toen antwoordde zij rustig:

‘Ja, ik begrijp het, men kan niet anders meenen, dan dat zij medeplichtig moet zijn’.

‘Maar wij zijn overtuigd van het tegendeel’, riep de Tournel.

Ook Nibblington verzekerde, dat hij haar zuster tot medeplichtigheid aan een dergelijke afschuwelijke daad niet in staat achtte.

‘Ik geloof u’, zei zij, ‘maar anderen moeten dat wel meenen’.

‘Daarom dient alles gedaan te worden om haar aan de macht der Broeders te onttrekken’, zei de Tournel. ‘En gij weet, dat dit het doel is van ons werk. En nu zouden wij u willen vragen: helpt ons daarbij’.

‘Wat zou de hulp van een zwak meisje als ik, u daarbij kunnen helpen’, zei zij.

‘O’, riep de Tournel levendig, ‘u moet mij wel begrijpen. Wij tasten omtrent veel dingen nog volkomen in het duister. Er is veel wat ons nog absoluut onverklaarbaar voorkomt. Ik heb uw zuster, die ik weer te Parijs ontmoette, verzocht mij te vertrouwen en alle inlichtingen te geven. Zij weigerde, ik neem gaarne aan, dat zij daarvoor haar goede redenen gehad moet hebben. Maar waarom zoudt gij ons niet helpen?’

‘Ik weet niet alles’.

‘Gij weet niet alles, goed, maar gij zoudt ons toch omtrent veel kunnen inlichten. Neem ons toch in vertrouwen, gij zult toch overtuigd zijn, dat wij van dat vertrouwen geen misbruik zullen maken, dat wij slechts werken willen in het belang van uw zuster en u’.

‘Ik mag niet alles zeggen, er zijn dingen, die ik weet, doch waarvan ik niet spreken mag. U moet begrijpen, dat waar mijn oudere zuster niet spreken wil, ook mij de mond gesloten is’.

‘Maar dat is niet hetzelfde’, zei Nibblington nu. ‘Uw zuster kan zich verplicht achten te zwijgen, omdat zij di Cava wil sparen. Wij weten ook in welke betrekking zij tot hem staat. Maar hij is desniettemin een vreeselijke misdadiger en gij kunt de reden niet hebben, die zij heeft om te zwijgen en te dulden. Daarom mejuffrouw moet gij spreken’.

‘Ik kan het niet, ik mag het niet, geloof mij toch’.

‘Maar u zult er uw zuster niet door in ongelegenheid brengen, ja het is wellicht de eenige manier om haar te redden’.

‘Hoe meent gij?’

‘Ik zal het u eerlijk vertellen. Zij zijn gisteravond gevlucht, doch die vlucht is niet onbemerkt geschiedt. Een detective zit hen vlak op de hielen. Hij bewaakte het landhuis en heeft op de een of andere manier kans gezien met hen mee te komen. Zij zijn thans in Orleans, hun verblijfplaats daar moet bekend

zijn. En de man, die het bevel tot verder inhechtenisneming in zijn zak heeft is daar ook heen. Als u niet nadere inlichtingen geeft, die uw zuster ontlasten, wordt zij onvermijdelijk gelijk met den man die haar vergezeld gevangen genomen'.

'Is dat werkelijk zoo?'

'Ja. Het zijn niet alleen de Linar, Nibblington en ik, die de zaak in onderzoek hebben, er bemoeit zich een zeer schrandere detective mee'.

'Turner?', vroeg zij.

De Tournel en Nibblington zagen beiden zeer verbaasd op.

'Wat', riep de eerste, 'u kent dien man'.

'Ja, waar is hij?'

'Hij is naar Orleans'.

'Turner is naar Orleans? Mijn zuster en den man, die haar begeleid achterna?'

'Ja'.

'Welaan, ik zou ook gaarne naar Orleans gaan. Wilt u mij daarheen meenemen?'

'Maar natuurlijk. En dan?'

'Dan zal ik daar wellicht spreken'.

De Tournel en Nibblington besloten dus sneller hun vrienden te volgen dan zij gedacht hadden.

Zij wisten in welk hotel deze ontboden waren en hoopten hen daar nog te zullen aantreffen. Natuurlijk was het zeer goed mogelijk, dat de Linar en de detective ter verdere achtervolging reeds weer vertrokken waren.

De Tournel evenwel wilde deze mogelijkheid tegenover het meisje niet uiten, hij was veel te bang, dat zij dan nog besluiten kon niet mede te gaan. Als de jonge dame zich eenmaal aan hun zorgen toevertrouwde, met hen naar Orleans reisde, dan zou die reis, ook indien ze vergeefsch was, toch resultaten opleveren. Want het meisje zou toch zeker inlichtingen geven en moeten spreken, waardoor het al gemakkelijker worden zou, licht te brengen in de duisterheid, die hen nu nog omvatte.

Men vertrok dus zoo spoedig mogelijk naar Orleans en vóór het vertrek telegrafeerde Nibblington aan de Linar: 'Wij komen, wacht op ons'.

Dat telegram ontving de Linar, terwijl hij te zamen met den detective juist aan het eten was. Zij hadden in Orleans nog

niet veel kunnen doen. Zij moesten bedaard afwachten, want de assistent van Turner was niet aanwezig. Hij had evenwel voor Turner een boodschap achter gelaten, dat deze in ieder geval in het hotel op hem wachten zou. En het briefje, waarin hij dit mededeelde, bevatte nog een verzoek: ‘Houdt intusschen den bewoner van kamer no. 24 in het oog’.

Natuurlijk was de detective nu begonnen, zich zooveel doenlijk op de hoogte te stellen van dien bewoner, die de belangstelling van zijn assistent had opgewekt. Hij zag dat op deze kamer logeerde een Mr. Sheppard, tenminste onder dien naam stond de man ingeschreven. Hij vernam, dat het een eenigszins zonderlinge Engelschman was, die al eenige dagen de kamer gehuurd had, waar hij op het oogenblik vertoefde.

‘Welnu’, zei Turner tot de Linar, ‘er valt dus weinig anders te doen, dan dat wij hier wachten. Wij kunnen intusschen eten’.

Zij zetten zich zoo, dat zij een goed gezicht hadden op gaanden en komenden, want zij wilden als zich de gelegenheid aanbood natuurlijk dien Mr. Sheppard goed opnemen.

‘Hebt ge eenig vermoeden er van wie het zijn kan?’ vroeg de Linar.

‘Welneen’, antwoordde Turner, ‘ik dacht eerst dat het de man zou zijn, die uit het landhuis vluchtte. Mogelijk, meende ik, is mijn helper de dame achterna en vertoeft de man hier. Maar hij heeft zijn kamers al een paar dagen. Het is dus iemand anders. Daarnaar te raden heeft echter geen doel, we zullen dus maar kalm afwachten’.

Nu was de Linar zeker geduldiger dan zijn beide andere vrienden. Maar hier thans kalm te moeten afwachten, dat leek hem toch hard. Intusschen er zat niets anders op, hij begreep wel, dat zij niets konden doen.

Toen onder het eten kwam het telegram van Nibblington. Na het gelezen te hebben, reikte de Linar het aan den detective.

‘Welnu?’, vroeg hij, ‘wat dunkt u daarvan?’

‘Oh, het schijnt dat onze vrienden al verder gekomen zijn dan wij’.

‘Dat blijkt hier niet uit’.

‘Hoe meent ge?’

‘Wel het kan ook zijn dat zij tevergeefs op het meisje gewacht hebben, dat zij tot de overtuiging gekomen zijn, dat ze niet

meer komt. Nu en toen zullen ze besloten hebben ons dadelijk na te reizen, in de hoop, dat hier wat te doen zou zijn'.

'Nu dat geloof ik niet. Het zou dom zijn'.

'Ja maar', zei de Linar aarzelend, 'u moet niet vergeten dat de Tournel u nog altijd eenigszins wantrouwt. En als hij gelooft dat gij kans hebt signora Chiarina te arresteeren, zal hij daar bij willen zijn om....'

'Om het te verhinderen', lachte de detective.

'Ja als hij het kan'.

'O maar, ik ben zooiets nog niet van plan. Maar al wantrouwt de graaf mij, hij komt nu toch hierheen en ons achterna, omdat ze daar iets belangrijks gehoord of ontdekt hebben'.

'Ik weet het niet', antwoordde de Linar twijfelend, 'zij komen zoo gauw'.

'Juist daarom. Zie eens we moeten aannemen, dat de Tournel in ieder geval zeer gaarne de zuster van signora Chiarina zou ontmoeten. Hij zou niet hier heen komen vóór hij haar ontmoet of de zekerheid heeft, dat verder wachten tevergeefs is. Dit telegram is echter zoo vroeg afgestuurd, dat we niet kunnen aannemen, dat toen al onze vrienden den moed hadden opgegeven'.

'Dat is waar'.

'Zoo vlug hierheen komend en ons per telegram waarschuwend hen te wachten, is het dunkt mij zeker, dat zij de een of andere ontdekking gedaan hebben. Ze zijn verder dan wij. Maar kijk eens', fluisterde hij.

Een rijzige heer kwam de zaal binnen, waar zij zich bevonden, hij zette zich aan een tafeltje en vroeg blijkbaar naar de spijskaart.

De twee vrienden hadden zich zoo gezet, dat zij zelf tamelijk verscholen waren en toch goed alles konden waarnemen.

'Nu?', vroeg Turner, 'kent ge dien mijnheer?'

'Ik zou willen zweren, dat ik hem eerder gezien heb'.

'Ja, ja, dat denk ik ook wel. Als ik me niet vergis is het di Cava'.

De Linar wist een uitroep van verrassing bijna niet te onderdrukken.

'Onmogelijk', zei hij, 'zijn uiterlijk is geheel anders'.

‘O hij is een meester in de kunst zich te vermommen en hij heeft het dezen keer niet eens bijzonder goed gedaan’.

‘Ik zou hem toch niet herkennen’.

‘Hij komt u toch bekend voor, nietwaar, nu dat moest niet’.

Zij observeerden den man eenigen tijd en de Linar kwam nu ook tot de overtuiging dat werkelijk di Cava daar niet ver van hen zat.

‘Dat zal dan die mr. Sheppard zijn. Ik moet zeggen’, mompelde de Linar, ‘dat uw assistent een kranige baas is’.

‘Dat is hij ook. Ik wilde maar, dat hij kwam. En ik hoop, dat deze waarde heer hier weg is, als de Tournel en Nibblington komen. Gelukkig kunnen deze echter de eerste uren nog niet hier zijn’.

‘In elk geval zullen wij hier blijven, tot hij heengaat’.

Lang bleef di Cava, als deze het was, niet in de restauratiezaal. Toen hij gegeten had, sprak hij even met den oberkellner en ging weer heen. Blijkbaar begaf hij zich naar zijn kamer.

Toen hij goed en wel weg was, vroeg Turner aan den ober, wie de heer geweest was.

‘Mr. Sheppard’, antwoordde deze, ‘wilt u hem spreken? Hij heeft mij gezegd, als iemand naar hem vroeg, dat ik hem naar zijn kamer moest geleiden’.

‘O neen’, antwoordde de detective, ‘ik dacht dat het iemand anders was, dank u’.

Toen de kellner weer heengegaan was, vervolgde hij:

‘We zitten hier goed. We zullen eens afwachten of zich een bezoeker voor onzen vijand aandient’.

Na eenige oogenblikken trad echter de assistent van Turner de zaal binnen. Hij keek om zich heen, blijkbaar zocht hij, of Turner reeds gekomen was. Deze stond op en wenkte hem. Met een verheugden glimlach kwam hij op hen toe.

‘Ik ben blij, dat u hier bent, ik verwachtte u met ongeduld’.

‘Ons ongeduld u te ontmoeten was zeker niet geringer’, zei de Linar, ‘vertel ons toch, wat er gebeurd is’.

‘O niet veel bijzonders. Toen ik bij Veldzicht kwam, zag ik een auto gereed staan. Ik zag de dame instappen en daarna dien heer, dien wij veronderstelden, dat haar gevangen hield. Toen ben ik meegegaan’.

‘Meegegaan?’

‘Ja, ik heb achter aan de auto mij een plaatsje verzekerd. Het was een beetje gevaarlijk, men reed nog al hard. Maar het is goed gegaan. En zoo kwamen we hier’.

‘Groote hemel’, riep de Linar, ‘u is zoo geheel naar Orleans gereden?’

‘Ja dat moest ik toch wel. Als ik zoo niet meegekomen was, zou ik hen uit het oog verloren hebben. En ik wist dat dit voor mijnheer Turner een leelijke misrekening geweest zou zijn’.

‘Dat zou het werkelijk geweest zijn’, gaf Turner lachend toe. ‘Maar ik weet wel, dat jij niet zoo gemakkelijk los laat. Nu echter moet ge ons allereerst vertellen, of ge weet waarom het landhuis verlaten werd’.

‘Neen’.

‘Er is daar een moord gebeurd, de huishoudster werd dood achtergelaten’.

De ander floot zachtjes tusschen zijn tanden. Toen vroeg hij:

‘Had ik beter gedaan daar te blijven?’

‘Neen, neen. Maar vertel verder uw wedervaren’.

‘Goed. De twee zijn hier afgestapt. De dame logeert hier. Kamer no. 16.

‘En de heer?’

‘Kamer no. 24’.

‘Hè, wat? Onmogelijk’, riep Turner.

‘Onmogelijk, waarom?’

‘Op kamer no. 24 logeert zeker mr. Sheppard’.

‘Ja juist, ik verzocht u, hem in het oog te houden’.

‘Dat is gebeurd. Maar m'n beste John, die mr. Sheppard heb ik gezien en hij is niet de man, dien gij nagaan moest, niet de man die in dat landhuis de dame gevangen hield’.

‘Welzeker’.

‘O neen, heelemaal niet’.

‘Maar mijnheer Turner, gij moet u vergissen’.

‘Een vergissing mijnerzijds John, is absoluut uitgesloten in dit geval. Gij herinnert u, dat ik u dien avond iemand aangewezen heb om te volgen en niet meer uit het oog te verliezen’.

‘Ja zeker, dat is ook niet gebeurd’.

‘Toch wel. Luister eens, die mr. Sheppard, dien gij gevolgd hebt, is niet de man, dien ik u heb aangewezen, maar een geheel andere’.

‘Gij vergist u, patroon’.

‘Welneen, het is mr. Sheppard niet’.

‘Jawel’.

‘Ik heb den bewoner van kamer 24 gezien, mr. Sheppard heeft geen half uur geleden hier gezeten en gegeten. Wij hebben hem heel op ons gemak kunnen bekijken. Welnu ik heb hem heel goed herkend, het was di Cava. Maar het was niet de man, dien ik u aangewezen heb te volgen’.

De helper van Turner haalde de schouders op, hij was niet te overtuigen.

Turner wenkte den ober en vroeg deze:

‘Zeg eens ober, die mijnheer die daar straks te eten zat en waarover ik u vroeg, dat was mr. Sheppard, niet waar?’

‘Ja zeker mijnheer’.

‘Van kamer 24?’

‘Ja’.

‘Wanneer kwam hij hier aan?’

‘Dat is eenige dagen geleden’.

‘Hij is van nacht hier gekomen, meen ik’, zei John nu.

De kellner haalde de schouders op.

‘Mr. Sheppard logeert hier al een paar dagen’.

‘Dank u’.

‘Welnu?’, vroeg Turner, ‘wat zegt ge ervan?’

Maar zijn assistent antwoordde: ‘Ga even mee naar den portier’.

In de portiersloge vroeg John:

‘Zeg eens portier, weet u ook of hier vannacht een heer en een dame aangekomen zijn?’

‘Een dame, ja, kamer 16’.

‘Per auto gekomen, nietwaar. Met een heer’.

‘O ja, mr. Sheppard, kamer 24’.

John zag Turner aan.

‘Ik meende’, zei Turner, dat mr. Sheppard al eerder gekomen was?’

‘Jawel mijnheer. Maar hij heeft gisteren zijn zuster opgehaald’.

‘Zoo, dank u wel’.

Turner zag John aan, terwijl ze weer naar hun hoekje in de restauratiezaal gingen.

‘Ik begrijp er absoluut niet van, het is mij een raadsel’, zei deze.

‘Sst’, fluisterde de Linar, ‘kijk eens, daar is hij weer’.

Mr. Sheppard kwam werkelijk de zaal weer binnen en keek rond. Hij vroeg den kellner of er niemand om hem gekomen was. Deze antwoordde ontkennend. Toen ging Mr. Sheppard weer heen.

‘Welnu?’, vroeg Turner.

‘Wat meent u?’

‘Is dat de man dien ik u aangewezen heb?’

‘Welneen, natuurlijk niet’.

‘Nu dan?’

‘Maar ik heb dien man ook niet gevolgd en bewaakt. Hij was ook niet op het landhuis “Veldzicht” en hij is niet met die dame hierheen gekomen’.

‘Maar hij is mr. Sheppard. Hoor eens John, jongen, ge hebt u te veel ingespannen. Je hebt al maar door dat landhuis bewaakt, je bent achter op een auto meegereden, eenige uren. Dat houdt geen mensch uit. Je moet eerst eens flink gaan slapen. Dat is het allereerst noodig, dan zullen we verder zien’, zei Turner.

Maar z'n assistent schudde energiek het hoofd.

‘Ik ben heusch niet in de war, patroon, ik zal heel graag gaan slapen, want ik voel ook wel dat het noodig is. Maar ik verzeker u, ik heb den man bewaakt, aldoor, die mij door u is aangewezen. Niet Mr. Sheppard was daar op “Veldzicht”. Dat weet ik heel zeker’.

‘Als ge me dat zoo stellig verzekert, John, dan geloof ik je. Maar dan staan we voor een nieuw raadsel. Enfin we zullen zien. Zeg ons verder nog wat je gedaan hebt. Waar ben je zoo straks op uit geweest?’

‘De dame is vanmiddag alleen uitgegaan. Ze heeft hier een paar bezoeken afgelegd. Hier zijn de adressen’.

Hij gaf Turner een blaadje uit zijn notitieboek, waarop eenige adressen waren gekrabbeld. De detective sloeg er even een blik op en stak het bij zich.

‘Anders niet?’ vroeg hij.

‘Neen, anders niet’.

‘Nu ga dan eerst slapen jongen. Heb je hier een kamer?’

‘Ja, kamer 25, naast mr. Sheppard’.

‘Prachtig. Je laat de deur van je kamer open. Misschien kom ik bij je’.

‘In orde, patroon’.

Toen ging de assistent van den detective heen.

‘Hij heeft beslist rust noodig’, zei deze tot de Linar, ‘hij heeft de rust wel verdiend. Als hij een paar uur slaapt is hij weer zoo frisch als een hoentje’.

‘Maar?’, vroeg de Linar, ‘wat dunkt u van zijn vergissing. Verklaart u die doordat hij te veel is uitgeput’.

‘Oho, ik geloof niet meer, dat hij zich vergist heeft’.

‘Maar, dan is dit alles toch volkomen onverklaarbaar?’

‘Dat is ook zoo. We moeten beproeven, licht in die duisternis te brengen’.

‘Maar hoe?’

‘Ja, dat weet ik ook nog niet. In ieder geval zijn di Cava hier en signora Chiarina. Maar laten we eerst eens zien, waar die dame vandaag op bezoek geweest is’.

Hij haalde het papiertje dat zijn helper hem gegeven had, weer te voorschijn.

De Linar las met hem mee.

‘Lieve hemel’, riep hij, ‘dit adres hier ken ik. Wat zou zij daar gedaan hebben?’

‘Vertel me, wie bedoelt ge?’

‘Hier’, zei de Linar, ‘deze naam, dokter Dupuy, hij is een oude studiemakker van me’.

‘Zoo? En sinds wanneer hebt ge hem het laatst ontmoet?’

‘O dat is nog maar kort geleden. Hij heeft di Cava gelogeerd, deze is bij hem verpleegd’.

‘Een medeplichtige van de Broeders?’

‘Wel neen, heelemaal niet. Wij brachten hem daar’.

En de Linar vertelde aan Turner de geheele geschiedenis, hoe zij het hoofd der Broeders hadden ontvoerd.

Turner luisterde aandachtig.

‘Dus’, zei hij, ‘die dokter Dupuy is vertrouwbaar, een volkomen eerlijk man’.

‘Ja zeker’.

‘Dan dient gij dadelijk hem te bezoeken. En u moet trachten te achterhalen, wat signora Chiarina daar kwam doen’.

‘Uitstekend’, antwoordde de Linar, ‘dat wil ik gaarne doen. Als Dupuy mij helpen kan, zal hij ook gaarne helpen. Binnen een paar uren ben ik terug’.

Hij ging opgewekt heen, blij nu ook handelend te kunnen optreden en het hoofd vol gedachten en veronderstellingen.

Turner, intusschen bleef kalm zitten. Zooals hij daar lui in zijn gemakkelijken stoel zat, leek het wel of hij zoo'n beetje zat te dutten. Maar zijn geest was werkzaam. Hij ging alles nog weer eens na, wat zijn helper hem verteld had en zocht een oplossing te vinden voor de groote tegenstrijdigheid tusschen diens verklaringen en de feiten. Als John niet al dikwijls bewezen had een uitnemend speurder te zijn, dan zou Turner direct geloofd hebben, dat hij zich dadelijk op een dwaalspoor had begeven en den verkeerden man had gevolgd. Maar hij werkte al een paar jaren met den jongen man samen en hij wist, dat deze niet zoo gemakkelijk om den tuin geleid kon worden. Daar moest dus iets anders achter zitten. Lang dacht de detective hierover na.

Plotseling schrok hij op. Hij zag een heer op den oberkellner toetreden en bemerkte wel, dat hij naar iemand vroeg. De ober wenkte een piccolo en riep dezen toe:

‘Breng het kaartje van mijnheer naar kamer 24 bij mr. Sheppard’.

De bezoeker bleef staan en keek eens rond. Turner, had zich zoo gewend, dat men zijn gelaat niet goed zien kon. Bovendien begon in het hoekje, waar hij zat, reeds een schemerig duister te heerschen. Hij nam zoo onbemerkt mogelijk den heer, die naar mr. Sheppard gevraagd had op. Hij zou niets liever willen dan den man herkennen, doch dit lukte hem niet. En toch was hij overtuigd hem eerder te hebben gezien.

De piccolo kwam weldra terug.

Turner spitste de ooren om te vernemen welke boodschap de jongen terugbracht.

‘Mijnheer Sheppard verzoekt u op zijn kamer te komen’.

‘Maar gij hebt hem toch gezegd, dat ik hem hier wacht’.

‘Ja zeker mijnheer, maar mijnheer Sheppard zei, dat ik u zijn kamer zou wijzen’.

Turner zag, dat de ander aarzelde. Blijkbaar vond hij het

minder noodig of gewenscht naar de kamer van mr. Sheppard te gaan. Maar toch besloot hij den piccolo te volgen.

De detective had die aarzeling bemerkt.

‘Hm, ik geloof dat de goede man dien mr. Sheppard niet te best vertrouwt’, mompelde hij, ‘en hij kon waarlijk wel gelijk hebben’.

Toen de bezoeker goed en wel weg was, verliet ook Turner de eetzaal en begaf zich naar de hal, waar zich de lift bevond.

Bij de lift wachtte hij eenige oogenblikken. Toen kwam de piccolo terug.

‘Jongen, breng mij naar kamer 25’, zei Turner, ‘ik moet den heer, die daar is, spreken’.

De jongen maakte geen bezwaar en bracht Turner naar boven en wees hem bedoelde kamer. De detective gaf hem een fooi, klopte even aan en opende de deur. John, zijn helper lag geheel gekleed op het bed en sliep den slaap der rechtvaardigen.

Turner keek de kamer eens rond. Het was een gewone hotelkamer, waaraan niets bijzonders viel op te merken. Het raam stond even open. Er was een smal ijzeren balkon voor, dat ook langs de andere ramen van dezelfde verdieping liep. Het was door tusschenhekken in afzonderlijke balkons verdeeld. Het was buiten al bijna geheel duister en Turner begaf zich voorzichtig op het balkon. Als hij het ijzeren hekje over klom, zou hij op het balkon komen, dat bij kamer 24 behoorde. Maar dit leek hem nu nog veel te gevaarlijk, want hij had dan alle kans te worden opgemerkt.

Als het volkomen donker geweest was zou Turner ongetwijfeld aan het raam van kamer 24 geluisterd hebben en geprobeerd of er wat te zien was van hetgeen daar voorviel. Maar voorloopig moest hij er mee wachten. Hij luisterde eens aan den muur, die de beide kamers scheidde, maar deze scheen nog al dik, tenminste hij vernam daardoor niets.

Opeens werd zijn assistent wakker, hij richtte zich dadelijk op.

‘Hè’, zei hij, ‘is u hier?’

‘Ja, jongen, ik keek hier maar eens rond. Hiernaast is die mr. Sheppard nog altijd en hij heeft bezoek. Ik zou ik weet niet wat geven, als ik hooren kon wat daar werd besproken’.

‘O, dat is in orde. Er is een verbinding’.

‘Wat, een verbinding?’

‘Ja zeker, als u hier op dien stoel gaat staan en dat kleine schilderijtje wegneemt, dan vindt ge er een heel kleine opening’.

‘John, je bent een prachtkerel’, riep Turner opgetogen. ‘Ga nog wat liggen, je hebt maar een uurtje geslapen. Als ik je noodig heb, maak ik je wel wakker’.

John knikte en ging weer liggen.

Turner nam heel voorzichtig het kleine schilderijtje weg, legde het zacht op tafel, klom toen weer op den stoel en keek door de opening. Het was nu bijna donker, doch in kamer 24 was het licht op en daardoor was de detective in staat een blik in de kamer te werpen.

De twee mannen, die er waren, zaten aan tafel. Mr. Sheppard met het gezicht naar den wand gewend, waarachter Turner zich ter observatie had opgesteld. Zijn bezoeker echter zat met den rug naar hem toe. Turner zag wel, dat zij in ernstig gesprek waren, dat naar de gelaatsuitdrukking van Sheppard te oordeelen, echter niet van bepaald vroolijken aard kon zijn. Hij zag in de oogen van den schurk iets dreigends, terwijl deze sprak, alsof hij zijn bezoeker tot iets wilde overhalen wat deze nog weigerde.

Turner keek eenigen tijd, maar schoon hij zich inspande kon hij niet verstaan wat er gesproken werd. Slechts enkele woorden drongen onduidelijk tot hem door.

Toen keek hij niet langer, doch drukte zijn oor tegen de opening en nu verstond hij tenminste een deel van het gesprokene.

‘Neen’, hoorde hij den bezoeker zeggen, ‘zoo is de situatie niet. Wij staan tegenover elkaar geheel gelijkberechtigd. Ik ben bereid tot een overeenkomst te komen met u, maar ik ben volstrekt niet geneigd mij uw wil te laten opleggen’.

‘Ge moet doen, wat ik van je verlang’, zei mr. Sheppard, op dreigenden toon.

‘Ik denk er niet aan. Alleen indien u ingaat op mijn voorwaarden’.

‘Ik weet niet, waar je de stoutmoedigheid vandaan haalt, dat te eischen’.

De ander stond blijkbaar op, Turner hoorde een stoel verschuiven.

Hij luisterde ingespannen, ondanks zijn moeilijke houding, boven op een stoel, het oor tegen den wand.

‘Dan heb ik niets meer te zeggen’, klonk het terug, ‘dan ga ik weer heen’.

‘Je blijft hier’.

‘Ho, ho, meent ge dat. Neen, ik heb geen revolver bij me. Ik ben ongewapend, maar met geen wapen zult ge mij bang maken. Ik...’

De zin werd niet beëindigd. Even klonk een lichte kreet van schrik.

‘Wat is dat?’

‘Uw dood’.

‘Dwaasheid, bangmakerij’.

‘Neen! Dat kleine wondje aan uw hand, daaraan zult ge sterven’.

‘Ge liegt het’.

‘Daaraan zult ge sterven....’

‘Dan zoudt ge immers nog niets bereikt hebben?’

‘O ge laat me niet uitspreken, ge zult daaraan sterven, want er zit aan het wapen waarmee gij getroffen zijt een geheim vergift, tegen de werking waarvan geen dokter u vrijwaren kan. Ik alleen heb het middel om u het leven te redden. En ik zal u het leven redden op voorwaarde, dat gij op mijn voorstel van zooeven ingaat’.

Turner kon niet nalaten weer eens in de kamer te kijken, al zou hij dan ook misschien een deel van het gesprek verliezen.

Daar zag hij Sheppard staan, de armen over de borst gekruist met een honenden glimlach op zijn slachtoffer gericht.

Deze stond eenige passen slechts van hem af, als door schrik verlamd.

‘Gij liegt het, gij liegt het’, riep hij zoo luid, dat Turner het duidelijk hoorde.

Wat Sheppard antwoordde verstond de detective niet, maar de ander scheen in een te krimpen. Dan in dolle wanhoop sprong hij op Sheppard toe en wilde hem een vuistslag toedienen, doch deze ontweek dien slag.

‘Indien ge u kalm houdt, duurt het minstens een uur voor het vergift werkt. Als ge u woedend maakt, zal uw hart binnen een kwartier z'n dienst weigeren’, zei Sheppard.

‘O duivel’, siste de ander, ‘en ge meent mij op deze manier te dwingen?’

Turner keek toe. Sheppard stond nu met den rug naar het raam, de ander stond bij de deur en drukte nu op de schelknop.

‘Liever stort ik ons beiden in het verderf’, riep hij, ‘ik zal u en mij bekend maken’.

Maar zijn vijand zag hem aan met een honenden glimlach.

‘De deur is gesloten’, zei hij, ‘dat weet ge, en de bel functioneert niet. Gij hebt slechts te kiezen òf ge gaat op mijn voorwaarde in òf over een uur zijt ge een lijk. Zooals ik u gezegd heb, als ge u kalm houdt, hebt ge nog eenigen tijd u te bedenken. De dood sluipt maar heel langzaam nader en als ge voelt, dat hij komt, onverbiddelijk, dan kan ik u nog redden. Maar dan is het hoog tijd ook. Ik....’

Hij voltooide den zin niet. De luisterende detective hoorde opeens een geraas, een uitroep van schrik en toen hij zijn oog voor de opening bracht zag hij Sheppard over den grond rollen met iemand boven op zich. Maar dat was het slachtoffer niet, want deze stond er even verbaasd naar te kijken als Turner zelf.

Opeens zag Turner, dat de man die zoo onverwachts den schurk overvallen had niemand anders was dan John, zijn assistent.

De deur was gesloten, hij begreep dus oogenblikkelijk, dat John over het balkon door het raam moest binnen gekomen zijn. Hij bedacht zich dan ook geen seconde, sprong van zijn stoel, was in een oogenblik op het balkon, klom over het hekje en vond het raam van Sheppard's kamer open. Hij had nog juist den tijd om den schurk, die waarlijk net den jongen man onder had gekregen een schrikkelijken vuistslag toe te dienen, die hem bewusteloos maakte.

‘Je was haast te vroeg geweest, jongen’, zei hij tot zijn helper.

‘Maar u kwam nog net op tijd, patroon’, antwoordde deze hijgend.

‘Waar heeft hij de sleutel van deze kamer, mijnheer?’, vroeg Turner.

‘In zijn vestzak’.

Turner haalde hem er uit.

‘Boeit den kerel goed’, zei hij tot zijn helper.

Toen opende hij de deur.

‘Mijnheer, ga u met mij mee, hiernaast’.

De ander volgde hem willoos.

‘Ga hier kalm op bed liggen’, zei de detective. ‘Neen, vertel me niets, u verkeert in levensgevaar. Blijf hier wachten. Wij zullen u redden’.

Hij liet den man alleen en liep vlug naar kamer 16.

Daar klopte hij aan.

‘Wie is daar?’, klonk het van binnen.

‘Mevrouw’, zei de detective zacht, maar duidelijk, ‘er verkeert iemand in levensgevaar, gelijk indertijd lord Nibblington in gevaar verkeerd heeft. Zooals ge dien toen geholpen hebt, moet ge ook thans helpen. Aarzel geen oogenblik, of het is te laat’.

‘Een oogenblik’, antwoordde degene, die hij aangesproken had.

Na eenige minuten ging de deur open. Signora Chiarina verscheen. Zij zag Turner, die haar vreemd was.

‘Ik dacht’, zei zij.

‘U dacht een der drie edellieden te zien. Maar ik ben hun vriend, mevrouw. Neen, ik heb u geen valstrik gespannen, het is werkelijk waar, wat ik u gezegd heb, er verkeert iemand in levensgevaar.

‘Waar is hij?’

Turner zag, dat zij een klein fleschje in de hand had.

‘Volg mij’, zei hij en ging haar voor.

Zij volgde hem, zij dacht dat hij voor de deur van kamer 24 staan bleef, maar hij liep door en opende de deur van de volgende kamer.

‘Hier ligt het slachtoffer’, zei hij.

Zij zag den man, die gekleed boven op het bed lag, aan.

‘O’, zei zij met een zucht van verlichting, ‘hij kan nog gered worden’.

X.

Het was al laat in den avond, toen de Tournel en Nibblington met de jonge dame in Orleans aankwamen, vanwaar zij zich begaven naar het hotel du Commerce. Het was de Linar, die hen

begroette en zich niet weinig verbaasd toonde over het bijzijn der zuster van signora Chiarina.

De eerste vraag van de Tournel was, of de vluchtelingen achterhaald waren en toen de Linar toestemmend knikte, vroeg hij dadelijk of de detective zich ook bediend had van het bevel tot inhechtenisneming tegen signora Chiarina.

De Linar stelde hem gerust, dat dit niet het geval was.

Een zucht van verlichting ontsnapte aan haar zuster toen zij dit vernam.

'Waar is zij? ik zou haar gaarne zien', sprak ze.

De Linar antwoordde:

'Uw zuster is niet meer hier. Wij hebben haar in een particuliere woning ondergebracht. Zij logeert bij dr. Dupuy. Indien u wilt kunt u zich daar bij haar voegen'.

'Hè', riep de Tournel, 'bij dokter Dupuy, zij is toch niet ziek of gewond?'

'Welneen', antwoordde de Linar, 'breng de juffrouw daarheen en kom dan hier terug'.

'Maar wat is er gebeurd?'

'Gij zult het drama vernemen. Ik geloof, dat het thans snel de ontknooping nadert. Het schijnt of alle handelende personen hier bijeen moeten komen'.

'Di Cava?'

'Di Cava is in onze handen'.

'Rouan?'

'Rouan is ook hier'.

'Maar....'

'Breng eerst de jonge dame weg, zij is daar veilig en kom dan terug'.

De graaf de Tournel deed wat hem gezegd werd.

In een auto reed hij met het meisje naar de woning van dokter Dupuy. En hij vroeg zich af wat er gebeurd kon zijn. Hoe kwam men er bij de beide dames daar onder te brengen? Hoe kwam het hoofd der Broeders zoo onverwacht hier en bevond hij zich weder in hun macht? En de Rouan was er ook. Inderdaad, dat kon niet anders beteekenen, dan dat werkelijk de ontknooping naderde. Zou dan toch, zoo vroeg de Tournel zich af, die detective de oplossing der vele raadsels gevonden hebben.

‘Waar denkt u aan, mijnheer de graaf’, vroeg eensklaps het meisje, dat tegenover hem zat.’

‘O’, zei hij, ‘ik dacht er over, hoe nu toch het einde van deze vreeselijke dingen nog onverwacht snel schijnt te komen. Als di Cava gevangen genomen is, zullen wij hem niet laten ontsnappen. En ik zou u ernstig willen vragen, uw zuster te overreden, dat zij ons toch eindelijk ten volle vertrouwt.

‘Dat doet zij zeker’.

‘Neen, zoo min als gij’.

‘Mijnheer de Tournel gij vergist u. Mijn zuster, zoowel als ik, wij weten, dat wij veel aan u en aan uw vrienden te danken hebben, wij weten dat gij onze vrienden zijt.’

‘Maar waarom spreekt ge dan niet, waarom hebt gij beiden u niet onder onze bescherming gesteld? Werkelijk gij moet uw zuster trachten over te halen dat nog te doen’.

‘Er zijn goede redenen, die ons belet hebben u dingen te zeggen die geheim moeten blijven, helaas’.

‘Maar nu is wellicht alles veranderd. Di Cava is weer in onze macht. Hij zal niet ontsnappen. Uw zuster zal hem niet ten tweeden male kunnen redden. Laat zij toch openhartig alles mede deelen. Het is voor haar, het is voor hem wellicht ook het beste’.

‘Ik zal het haar vragen, meer kan ik u niet beloven.’

De auto stond voor de woning van dokter Dupuy stil. De Tournel, dacht aan den nacht toen zij hier den zwaargewonden di Cava hadden binnen gedragen. Hij belde aan. De dokter opende zelf de deur.

‘Ah, mijnheer de graaf’, riep hij, ‘u ook hier’.

De Tournel vertelde den dokter, dat hij hem nog een logee kwam brengen en Dupuy heette de jonge dame hartelijk welkom.

‘Zij zijn hier toch veilig, nietwaar?’, vroeg de graaf.

‘O’,, antwoordde Dupuy, ‘ik weet niet wat zij nog te vreezen zouden hebben. Di Cava en allen die haar gevaarlijk zouden kunnen zijn bevinden zich in de macht van het driemanschap’.

Gaarne zou de Tournel signora Chiarina ontmoet hebben, maar hij was te nieuwsgierig om te weten wat er was voorgevallen en dus nam hij haastig afscheid en reed naar zijn vrienden terug.

In de hal trof hij de Linar en Nibblington.

‘Welnu’, zei hij, ‘vertel toch, wat er gebeurd is. Nibblington heeft je zeker al meegedeeld, hoe wij zoo met die jonge dame hierheen gekomen zijn. Maar wat is hier voorgevallen?’

‘Er is heel wat voorgevallen’, antwoordde de Linar, ‘maar ik moet bekennen, dat ik er heel weinig toe bijgedragen heb. Het is alles gebeurd door dien Turner en niet te vergeten door zijn assistent’.

‘Zoo, wat hebben die gedaan?’

‘Eerstens een nieuwen moord verhinderd, vervolgens di Cava overvallen en netjes geboeid. Verder ontdekt, dat de moord op “Veldzicht” niet het werk is van signora Chiarina en den heer die met haar van “Veldzicht” wegreed; me dunkt het is heel wat’.

‘Het is inderdaad heel wat. Maar hoe kwam di Cava hier?’

‘Dat zal ik u zeggen. Signora Chiarina werd werkelijk op “Veldzicht” gevangen gehouden. Maar ze is niet weggereden met den man, die haar daar bewaakte. Het was di Cava, die haar daar met een auto weghaalde, tijdens de afwezigheid van haar bewaker. Toen de assistent van Turner, na ons rapport te hebben gebracht naar het landhuis terugkeerde en meende dat zij wegreed met haar bewaker, vergiste hij zich, het was di Cava’.

‘En die huishoudster?’

‘O die leefde toen nog. Het is de bewaker, die de vrouw gedood heeft, vermoedelijk wijl hij haar verdacht, dat zij in de ontvluchting van zijn gevangene de hand gehad heeft. Aan dien moord is di Cava onschuldig. Hij heeft echter vandaag nog opnieuw bewezen, dat hij tot dergelijke gruweldaden ook in staat is. Hij ontving hier op zijn kamer iemand, dien wij ook uit het oog verloren hadden, Adolphe Rouan’.

‘Rouan. Was hij hier?’

‘Ja op de kamer van di Cava. En daar heeft deze hem op dezelfde wijze het doodelijk vergif toegediend, als gebeurd is in dien merkwaardigen nacht op uw kamer’.

‘En verder’.

‘Hij is gered, door signora Chiarina, Turner heeft haar hulp ingeroepen en zij heeft geen oogenblik geaarzeld die te verleenen. Nu is di Cava in zijn macht en Rouan’.

‘Maar Dupuy, hoe komt dokter Dupuy zoo ineens weer op het tooneel?’

‘Ja, die helper van Turner had de gangen van signora Chiarina nagegaan en bevonden, dat zij een bezoek had gebracht bij Dupuy. Toen ben ik naar onzen ouden vriend gegaan om te weten of hij ons van dienst kon zijn. Hij heeft echter weinig inlichtingen kunnen geven, door zijn ambtsgeheim verbonden. Maar dit kan ik u wel zeggen, dat hij in haar geen misdadigster ziet’.

‘Maar natuurlijk niet’, riep de Tournel.

‘Welnu, toen Turner vernam, dat dokter Dupuy als een goed vriend van signora Chiarina beschouwd kan worden, heeft hij met mij overlegd, dat we haar bij hem in veiligheid zouden brengen. Want hij wilde niet, dat zij hier bleef’.

‘Prachtig. Die Turner is toch nog een andere kerel dan ik dacht’.

‘O gij hebt bepaald een te ongunstige meening over hem gehad’.

‘Maar wat gebeurt er nu?’

‘Op het oogenblik niets. Ik meen, dat we aan den detective de leiding moeten laten en hij is van meening, dat we nog maar een persoon behoeven te vangen, om de geschiedenis ten slotte tot een goed einde te brengen’.

‘Maar, waar zijn di Cava en Adolphe Rouan?’

‘Di Cava ligt netjes geboeid en onschadelijk gemaakt hier boven op kamer 24. De andere is met Turner mee. Zij zullen....’

Hij eindigde zijn volzin niet, want John, de helper van den detective, trad op hen toe.

‘Wilt u eens even meekomen?’ vroeg hij. ‘Di Cava doet zoo vreemd’.

De drie vrienden gingen dadelijk mee. Op kamer 24 lag di Cava. Hij lag geboeid en gekneveld op het bed. Zijn oogen draaiden in hun kassen. Het was duidelijk te zien, dat hij zich erg ongesteld voelde.

‘Maak hem los, vlug’, riep de Linar.

‘Ja maar’, aarzelde John.

‘Op mijn verantwoording’, zei de Linar.

Toen aarzelde hij niet meer en weldra was de schurk van zijn

boeien verlost. Hij bleef echter bewegingloos liggen, alleen zijn gelaat vertoonde lichte zenuwtrekkingen.

‘Wat zou het zijn?’ vroeg de Linar.

‘Vertrouw hem geen oogenblik’, zei de Tournel, ‘het kan comediespel zijn, de schurk is tot alles in staat’.

‘Neen’, sprak Nibblington, ‘ik geloof dat hij stervende is. Haal een dokter’.

John was al weg en terwijl de Linar den zieke de kleeren losmaakte, stopte Nibblington de boeien, waarmee di Cava gekneveld was geweest weg.

Een oogenblik later kwam een heer de kamer binnen.

‘Ik ben dokter’, zei hij, ‘waar is de zieke?’

Men wees hem di Cava.

‘Deze heer schijnt plotseling erg ziek geworden’, zei de Linar.

De geneesheer voelde hem bij den pols, tilde de oogleden op en zei na eenige oogenblikken:

‘Hij is bewusteloos en het bewustzijn zal niet terugkeeren. Over een kwartier is de man dood. Is een van de heeren familie van den ongelukkige?’

‘Neen’, antwoordde de Linar, ‘wij werden geroepen door een jongen man, die op de kamer hiernaast logeert’.

‘Heeft de ongelukkige nog familie hier, dan moet deze gewaarschuwd worden. Hij kan nog maar heel kort leven’.

‘En kunt u niets doen om hem te redden?’

‘Hier is geen redding meer mogelijk. Ik kan niets voor hem doen. Zijn vrouw moet gewaarschuwd worden’.

De vrienden zagen elkaar aan.

Zijn vrouw moet gewaarschuwd worden, had de dokter gezegd en dit herinnerde er hen aan, dat di Cava werkelijk getrouwd was met signora Chiarina. Mochten zij haar wel van zijn sterfbed verwijderd houden? Hadden zij daartoe wel het recht, ook al meenden zij dat het beter was haar dit te besparen?

‘Ik geloof’, zei de Linar, ‘dat het inderdaad zaak is, de vrouw van dezen man te waarschuwen’.

‘Doe het dan vlug’, riep de geneesheer, ‘want zijn einde is nabij’.

De Linar ging heen. Hij wilde dadelijk dokter Dupuy opbellen en hem opdragen de vrouw van di Cava hierheen te leiden. Hij

twijfelde geenszins of zij zou dadelijk komen, als zij vernam, dat hij stervende was. Wel was de Linar met Turner overeengekomen, dat men di Cava en zijn vrouw van elkaar gescheiden zou houden, maar deze omstandigheid had hij niet kunnen voorzien. En die afspraak mocht thans zeker niet meer gelden. Daarom haastte baron de Linar zich naar de telephooncel, die zich in de portiesloge bevond en belde Dupuy op. Hij kreeg zijn vriend, den dokter zelf aan de telephoon en vertelde hem in korte bewoordingen wat er geschied was.

'Kom dadelijk hierheen', zei hij, 'en breng de vrouw van di Cava mee, gij moogt geen minuut verliezen. Bereid haar onderweg voor op hetgeen zij hier aantreffen zal'.

Dokter Dupuy beloofde dit en de Linar ging naar de kamer terug, waar di Cava te sterven lag.

De anderen stonden nog hulpeloos om het bed heen, zij wisten niet wat te doen. Er was geen verandering gekomen in den toestand van den patiënt.

'Welnu?', vroeg de dokter, 'zal zijn vrouw komen?'

'Zij zal komen, dokter, binnen tien minuten is zij zeker hier. Zal hij dan nog leven?'

'Ik geloof het wel'.

'Maar kunt u nu heelemaal niets doen om hem te helpen?'

'Neen', klonk het tamelijk kortaf.

Lord Nibblington, die met het gezicht naar de deur stond, zag opeens John den helper van den detective hem wenken naar buiten te komen. Hij begaf zich op de gang.

'Wat hebt ge?', vroeg hij.

'Luister eens', zei John, 'vind u dat geen vreemde dokter?'

'Een vreemde dokter, hoezoo?'

'Hij doet niets om den zieke te helpen'.

'Het geval is absoluut hopeloos'.

'Jawel, dat kan wel zijn, maar hoe weet hij dat?'

'Hoe weet hij dat, wat bedoelt ge met die vraag?'

'Ik vind het zoo vreemd, dat die dokter dadelijk weet, wat het eigenlijk is, wat di Cava scheelt. Hij vraagt niet, hij constateert direct dat het met hem afloopt. Iedere andere dokter zou gevraagd hebben of de zieke ook iets had ingenomen, of hij al lang zoo gelegen had. Maar hij doet niets van dit alles,

constateert alleen, dat hij dood gaat en dringt er op aan de familie te waarschuwen'.

'Hm, welbeschouwd doet hij waarlijk wel ietwat zonderling, dat is zoo'.

'Zal ik u eens zeggen, wat ik er van denk, mylord?'

'Wat dan?'

'Ik denk ten naastenbij, dat die mijnheer heel en al geen dokter is'.

'Kom, dwaasheid, wat zou hij er aan hebben zich dan daarvoor uit te geven?'

'Ja, dat vraag ik mij zelf ook af. Weet ge toen ik liep om een dokter te vinden kwam hij me op de gang tegen en zei dat hij geneesheer was, wat ik natuurlijk geloofde, maar....'

'Maar?'

'Ik ben op onderzoek uitgeweest. Hij logeert op kamer 23. Di Cava heeft een tijd alleen gelegen. Hij was goed geboeid, de kamerdeur afgesloten. Maar ik ben in zijn kamer gekomen over het balkon, er zou ook een ander hebben kunnen binnenkomen van het balkon van kamer 23'.

'Om hem te bevrijden?'

'Of om hem te dooden', zei John.

'Jongeman, wat een veronderstelling'.

'Ik zou het niet veronderstellen als die zoogenaamde dokter niet de man was, die op het landhuis "Veldzicht" woonde', antwoordde de helper van den detective langzaam.

'Onmogelijk'.

'Neen, het is zoo'.

'Gij vergist u niet?'

'Neen, ik heb zoo even zijn koffer op kamer 23 onderzocht en daar den baard en de pruik gevonden, die hij toen droeg. Hij is het en geen ander. Ik sta er voor in'.

'O', zei lord Nibblington 'in dat geval....'

Zonder zijn zin te voleindigen stapte hij de kamer weer binnen en zonder eenige aarzeling sloeg hij eensklaps snelbesloten zijn gespierde armen om den vreemdeling heen, wien deze aanval volkomen verraste, maar niet meer verraste, dan het de Linar en de Tournel deed.

Zij stonden nog verwezen te kijken, toen John al de boeien

gegrepen had, die geen half uur geleden nog voor di Cava gediend hadden en deze nijdig dichtknipte.

‘Maar mijn God’, riep de Linar nu, ‘wat vertooning is dit nu weer?’

‘O’, antwoordde de Engelschman koelbloedig, ‘we hebben hem nu ook, den schurk die “Veldzicht” bewoonde. Kijk eens even op den gang of daar niemand is, dan zullen we mijnheer even naar zijn eigen kamer dragen, voor de signora hier komt’.

Twee minuten later lag de nieuwe gevangene in de kamer daarnaast evengoed geboeid en gekneveld als di Cava daarvoor. Maar nu bovendien goed bewaakt door den helper van Turner, die hem geen kans wilde gunnen te ontsnappen.

‘Ik heb al dagen dezen mijnheer nageloopen’, zei hij, ‘ik wil niet de kleinste kans loopen, dat hij nog eens weer wegglippen zou’.

Dit buitengewone voorval had een oogenblik de aandacht van di Cava afgeleid. Hij bemerkte trouwens blijkbaar niets van wat rondom hem voorviel. De man, die verklaard had, dat zijn toestand hopeloos was, mocht dan geen geneesheer zijn, er kon toch moeilijk getwijfeld worden of hij had juist gezien.

Men sprak er van een werkelijken dokter te halen, toen Dupuy met de vrouw van di Cava binnentrad.

Dupuy trad terstond op het bed toe.

‘Te laat’, zei hij zacht, ‘hij is juist overleden’.

Maar hoe zacht hij deze woorden ook gesproken had, de vrouw van di Cava had ze gehoord. Zij sidderde en werd doodsbleek, doch sprak geen woord. Geen traan ook kwam in haar oogen. Zij knielde bij het bed neer en bad.

Na eenigen tijd stond zij op.

‘Helaas’, zei zij, ‘ik kan niet weenen om hem. Moge God hem genadig zijn. Maar zeg mij, heeft hij zich zelf gedood?’

De Linar haalde de schouders op.

‘Wij weten het niet, mevrouw. Maar blijf niet langer hier. Gij hebt hem niet levend meer mogen aantreffen, het heeft geen doel voor u, hier langer nog te blijven’.

‘Eerst moet gij mij zeggen of hij zich zelf gedood heeft met zijn eigen geheim vergift?’

‘Neen mevrouw’, zei de Linar, ‘hij kan dat niet gedaan hebben’.

‘Maar hij is daarmee gedood, dat zie ik. En als hij het niet zelf gedaan heeft, dan...’

‘Welnu, dan?’

‘Dan weet ik wie de moordenaar is. Want behalve hij beschikte nog slechts een over dit vreeselijke middel. En helaas wat onheilen zal hij er nog mee aanrichten’.

Maar Nibblington trad naar voren.

‘Neen, mevrouw’, zei hij, ‘vrees dat niet, ook die man is nu onschadelijk gemaakt’.

Een glans van blijde verrassing lichtte in haar oogen.

‘O’, zei zij, ‘als gij hem gevangen genomen hebt, laat hij u dan niet ontsnappen’.

Toen wierp zij nog een laatsten blik op het lijk en ging heen.

Dupuy bleef in de kamer, hij gaf de Tournel een wenk, haar terug te leiden.

Pas was signora Chiarina vertrokken, toen de detective Turner binnentrad. Men vertelde hem wat er gebeurd was, ook welk een goede vangst men gedaan had. Hij liep dadelijk naar de naastbijgelegen kamer, waar John geduldig de wacht hield bij zijn gevangene.

‘Jongen’, zei Turner, ‘ik ben nooit zoo tevreden over je geweest als vandaag. Het is inderdaad bewonderenswaardig’.

Zijn assistent kreeg een kleur van pleizier. Klaarblijkelijk hechtte hij aan Turner's oordeel over zijn werk bijzondere waarde.

‘En wat doen we met dezen schurk hier?’ vroeg hij.

‘O’, antwoordde de detective, ‘wij zullen hem aan de justitie overleveren. Over een half uur zit hij veilig in de gevangenis’.

De man over wien zij spraken verstond wat zij zeiden. Hij was niet alleen geboeid, hem was ook een doek voor den mond bebonden om hem het schreeuwen te beletten. Hij keek naar de twee, die over hem spraken en beduidde, dat hij iets zeggen wilde. John zag Turner vragend aan en deze knikte. John nam daarop den doek weg.

‘Welnu, wat wilt ge zeggen?’, vroeg Turner.

‘Ik erken, dat ik het spel verloren heb’, luidde het antwoord. ‘Maar gij zult me niet aan de politie uitleveren. Laat die er buiten’.

‘Ik denk er niet aan’.

‘Ik weet heel goed, dat ge beide dames wilt sparen. Als ge mij vervolgt om de misdaden der Broeders zal het niet mogelijk zijn haar te sparen. Als er voor mij niets meer te winnen of te verliezen is, zal ik zeer bezwarende getuigenissen ook tegenover haar afleggen’.

Turner glimlachte minachtend.

‘Dat doe dan maar’, zei hij, ‘we leveren u aan de justitie over, beschuldigd van dubbelen moord. En daar zult gij u niet van kunnen schoonwasschen, man, al waart ge nog twintigmaal geslepener dan ge zijt. En dat ik uw dreigement niet vrees, zal ik u bewijzen’.

Hij ging heen en kwam na vijf minuten reeds terug.

‘Ziezoo’, zei hij, ‘over een kwartier is de politie hier en zal u in verzekerde bewaring nemen. Uw schurkenstreken zijn uit en voor goed uit’

‘Pas er nog even op, John’, zei hij ‘en dan wil ik niet, dat ge in veertien dagen nog iets doet’.

Turner ging naar de andere kamer terug, waar de anderen gebleven waren.

‘Mijne heeren’, zei hij, ‘over eenige oogenblikken komt de politie den schurk hiernaast van ons overnemen. Ze zal ook het lijk van di Cava in beslag nemen. Men zal u eenige vragen stellen en dan is daarmee de geschiedenis ten einde. Ik stel voor dat we over een uur in een zaaltje, dat we voor ons zullen laten reserveeren, bijeenkomen. Dan wil ik u de opheldering geven, die gij behoeft, de verklaring van enkele dingen, die u nu nog duister zijn. Tenminste als u niet liever daarmee tot morgen wacht, want de dag was vermoeiend’.

‘Neen, neen’, riep lord Nibblington ‘als het tenminste voor u niet te veel is, dan van avond nog. Want ik wil wel bekennen, ik brand van nieuwsgierigheid. Er zijn nog tal van dingen, die ik niet begrijp, ik zou zeker niet kunnen rusten voor ik alles weet’.

De anderen verzekerden, dat het met hen niet anders was.

‘Welnu dan’, zei Turner, ‘dat blijft dus zoo afgesproken. Vanavond dus’.

Op hetzelfde oogenblik meldde zich de politie.

Besluit.

‘Het heeft hier werkelijk iets feestelijks’, zei de detective dien avond.

En dit viel inderdaad allen op, die aanwezig waren in het kleine zaaltje, waar voor een gezellig souper gedekt was. De drie edellieden zaten er aan met dokter Dupuy, Turner, John en nog Adolphe Rouan. Want de detective had gezegd, dat hij ook Rouan had genoodigd, wijl deze bij de uitlegging tegenwoordig diende te zijn.

Toen Turner dat gevraagd had, maakten de anderen geen bezwaar, ofschoon zij tot op dat oogenblik de rol, die Rouan in het drama had gespeeld wel erg verdacht vonden. Rouan, dat begrepen zij wel, was een vijand van di Cava geweest, maar dit kon ook gezegd worden van den man, die dien avond gevangen genomen was. Di Cava had zijn vijanden niet alleen geteld onder de eerlijke menschen, er waren daaronder ook schurken geweest en om met lord Nibblington te spreken, het leek er erg veel op of mijnheer Rouan bij de schurken geteld moest worden.

Maar Nibblington had er dadelijk bijgevoegd, dat als Turner voor Rouan instond, hij gaarne met hem zou soupeeren.

‘Het lijkt hier feestelijk’, herhaalde Turner nog eens, ‘en het is of we hier samen zijn om iemand te huldigen’.

‘Dat zoudt gij dan moeten zijn’, meende de Linar glimlachend.

‘Neen, eere wien eere toekomt, het zou zijn de jongste uit ons gezelschap, m'n makker John hier. Want hij is het die door zijn snel en beslist ingrijpen alles zoo spoedig tot een einde bracht. Hij heeft di Cava op het juiste oogenblik aangevallen. En hij had ook dien pseudo-dokter spoedig in de gaten. Ja, John is een echte jager, als hij eenmaal achter het wild zit, laat hij niet meer los’.

John echter weerde die loftuiging af.

‘U hebt mij op het spoor gezet, patroon’, zei hij bescheiden.

‘Maar laten wij nu beginnen met de uiteenzetting, die toch eigenlijk het doel van onze bijeenkomst hier is’, zei Turner. Ik geef dan eerst het woord aan mijnheer Rouan’.

‘Graag’, antwoordde deze, ‘ik voel dat ik mij in de oogen van de heeren hier eerst rechtvaardigen moet. De heeren weten

van het zoo zonderlinge testament van mijn overleden oom, die alles vermaakte aan mijn neef Andrieu onder de bekende voorwaarde. U zult begrijpen dat dit voor mij minder prettig was, maar ik dacht er niet aan door een misdaad of iets dergelijks de uitvoering van dat testament te verhinderen. Wel hoopte ik dat mijn neef niet aan die voorwaarde zou kunnen voldoen, want ik had gegronde hoop, dat in dit geval mijn oom mij een deel van zijn rijkdommen zou nalaten. Ik grondde die hoop op sommige uitlatingen van hem en op nog iets anders. Hier moet ik bekennen, dat ik niet volkomen eerlijk gehandeld heb. Er was een klerk van den notaris aan wien mijn oom zijn wil gedicteerd had en die daarbij als getuige aanwezig geweest was. Die man, een tamelijk verloopen individu bood mij aan te vertellen, wat het verzegelde testament inhield, dat pas na een jaar geopend mocht worden. Ik had den man, die zoo zijn plicht verzaakte, de deur moeten wijzen, maar de verleiding werd mij te machtig, ik betaalde hem de onbeduidende som, die hij vroeg en toen deelde hij mij mede, dat mijn oom niet mij een legaat vermaakte, doch mij de geheele erfenis toewees, indien niet zijn andere neef vóór den termijn, die hij gesteld had, met het meisje trouwde, dat mijn oom had aangewezen'.

'Signora Chiarina, nietwaar?', vroeg de Tournel.

'Juist, zij. U begrijpt, dat ik niets liever wilde dan dat Andrieu niet met haar huwde. De notaris-klerk, die mij verteld had, wat niemand weten mocht, was iemand, die aan den drank was verslaafd en in een dronken bui schijnt hij ook nog met anderen gesproken te hebben of althans gezinspeeld op den rijkdom die mij misschien wachtte. In ieder geval op zekeren dag stelde zich een vreemdeling met mij in verbinding. Hij vertelde mij te weten, dat mij een millioenenerfenis wachtte, indien mijn neef niet trouwde binnen een bepaalden tijd met een bepaalde jonge dame. En hij deelde mij mede, dat hij het in zijn macht had, dat huwelijk te verhinderen, absoluut onmogelijk te maken. Ik vertrouwde den man niet, ik zag dat hij een schurk was en ik gaf hem te kennen, dat ik in geen geval in het bezit van een vermogen wilde komen door een misdaad. Maar hij antwoordde dat van een misdaad geen sprake behoefde te zijn'.

'Hij bedoelde misschien te bewijzen, dat de dame in quaestie reeds getrouwd was'.

‘Precies, maar dat zei hij mij toen niet. Want u begrijpt, hij stelde voorwaarden, hij wilde voor zich de helft van de erfenis, wat ik weigerde. Toch, ik erken het met eenige schaamte, wees ik den man niet geheel af; ik heb nooit veel om geld gegeven, maar eenmaal de mogelijkheid geopend, dat ik millioenen zou erven, kreeg de gouddorst mij te pakken. Ik bleef met den schurk in connectie.’

‘Het was di Cava niet?’

‘Neen, het was de man, die hier hedenavond gevangen genomen is’, antwoordde Adolphe Rouan. ‘Zooals ik u zei, ik bleef met hem onderhandelen. Ik wantrouwde en verafschuwde hem, maar mijn hebzucht dreef mij hem niet geheel af te wijzen, hij immers scheen de macht te hebben het huwelijk te verhinderen, dat al mijn millioenen aan mijn neef in handen zou geven’.

Turner nam nu het woord.

‘Zoo straks, mijnheer Rouan’, zei hij, ‘wilt u verder gaan. Ik wil de heeren er eerst even op wijzen, hoe eigenaardig het mag heeten, dat di Cava den eenen erfgenaam aanbiedt hem te helpen het geld te erven, terwijl de ander den tegenstander wil bijstaan’.

‘Ik moet de heeren vertellen in welke betrekking die twee personen tot elkaar staan. Ze zijn neven en hebben in verdorvenheid nooit veel van elkaar verschilt. Maar als er onderscheid gemaakt moet worden, dan zou ik voor mij oordeelen, dat di Cava minder groote schurk was dan die neef’.

‘Hm’, zei de Tournel, ‘vreemd is het dat wij nooit van hem vernomen hebben. Wij zijn toch al eenige malen met het geheime genootschap in aanraking geweest, maar dien anderen hebben wij nooit aangetroffen’.

‘Die andere was de man, die altijd op den achtergrond bleef. Wij mogen zeggen, dat hij eigenlijk de wetenschappelijke adviseur was van di Cava. Hij voedde een waren hartstocht voor de kennis van oude vergiften, hij had de oude geschriften daaromtrent bestudeerd, niet alleen omdat hij deze vreeselijke middelen gebruiken wilde, doch in de eerste plaats misschien wijl hij er grootelijks belang in stelde. Di Cava was een man van de wereld, zijn neef was een man van studie, die veel belang stelde in de misdaden der Broeders en ze hielp mogelijk maken, maar ook zijn deel eischte, want zijn studies kostten veel geld. Aan

geld was echter doorgaans geen gebrek, zoodat dit geen moeilijkheden meebracht'.

'Maar hoe kwam die man er toe, di Cava te dooden?'

'O', zei Turner, 'er kwamen in de verhouding tusschen deze twee schurken moeilijkheden, doordat er een vrouw in het spel kwam'.

'Chiarina?'

'Ja zij. Zij was gelijk ge weet een zangeres van naam, zij was en is nog een schoonheid. Di Cava vatte liefde voor haar op, tenminste dat moeten wij veronderstellen. En hij huwde met haar in het geheim. Het meisje wist zeker niet, hoeveel misdaden hij reeds op zijn geweten had. En het moet hem niet moeilijk gevallen zijn haar een gunstig idee van zich te geven. Zij is van eenvoudige afkomst, haar familie had veel te danken aan di Cava. Enfin, dat alles doet niets ter zake voor ons, zij trouwde met hem'.

'Het was een geheim huwelijk. Waarom?'

'Omdat di Cava voor zijn neef het niet weten wilde. Want die neef had liefde opgevat voor hetzelfde meisje. En di Cava wilde hem niet tot zijn vijand maken. Misschien had hij nog andere redenen en golden bij hem andere overwegingen ook, maar in ieder geval, zijn neef wist er niets van dat di Cava met Chiarina in het huwelijk was getreden. Maar ten slotte ontdekte hij het en dat deed zijn vermeende liefde voor haar in haat omslaan. Zonderling genoeg scheen hij het haar meer ten kwade te duiden dan di Cava, dat zij met elkander getrouwd waren. Hij schijnt zich gewroken te hebben door Chiarina te onthullen wie haar man eigenlijk was, het veel gezochte hoofd van het geheime genootschap, dat zooveel misdaden durfde plegen.'

'Ah', riep de Tournel, 'zij wist dit dus pas na haar huwelijk'.

'Ja, daarvan heb ik mij overtuigd. En zij moet er ontzaglijk onder geleden hebben. Zij heeft alles beproefd om haar man te bewegen van zijn misdadigen levenswandel terug te keeren. Maar haar invloed op hem scheen daarvoor niet voldoende. Zij heeft nooit medeplichtig willen worden aan zijn misdaden, maar het heeft dikwijls den schijn gehad, doch ook niet meer dan den schijn, dat zij deel uitmaakte van het genootschap. Di Cava deed dat tegenover de anderen zoo voorkomen, doch in werkelijkheid wist hij zeer wel, dat Chiarina, indien zij zich

met de zaken van het geheime genootschap inliet, dat zij het dan deed om misdaden te verhinderen. Signora Chiarina had te Parijs weinig kennissen, maar er was er een, de oude bankier Andrieu, die haar op bijzondere wijze vereerde. Hij wist niet dat zij gehuwd was, had hij het wel geweten dan zou dat aan zijn vereering voor haar wellicht geen afbreuk gedaan hebben, want hij had haar lief als een vader zijn dochter. Waarom? Ja dat valt moeilijk te zeggen. Di Cava schijnt een oogenblik gemeend te hebben, dat de oude Andrieu plan had haar ten huwelijk te vragen. En de kerel was gewetenloos genoeg om te overwegen zich door zoo'n huwelijk van de schatten van den bankier meester te maken. Hij schijnt zelfs gemeend te hebben zijn vrouw over te kunnen halen een huwelijksaanzoek van den ouden man niet af te slaan. Maar de oude Andrieu stierf en toen kwam zijn zonderling testament, waarvan mijnheer de Rouan reeds gesproken heeft'.

'Hij eischte daarin het huwelijk van zijn neef met signora Chiarina'.

'Ja, het bleek dat de oude zonderling het meisje, dat hij hoogschatte, als vrouw bestemd had voor zijn neef. Vermoedelijk heeft hij dezen al vroeger op haar gewezen als goede echtgenoote voor hem, maar had de jonge Andrieu daarvoor geen ooren. Wel di Cava meende eerst weer dat signora Chiarina met Andrieu trouwen moest, waarbij hij natuurlijk zijn voorwaarden zou stellen. Maar zij wees dit met afschuw van de hand, zij was immers getrouwd, al was dat huwelijk dan geheim gebleven. Toen heeft di Cava het anders opgezet. Waarom dacht hij, zou de bankier niet huwen met de jongere zuster van Chiarina, die evenzoo heette, die men gemakkelijk kon laten doorgaan voor degene met wie hij moest trouwen om op de erfenis aanspraak te kunnen maken.

Di Cava haalde de zuster van zijn vrouw naar Parijs, maar toen zij wist wat hij met het meisje voor had, heeft zij alles gedaan om haar onschuldige zuster uit zijn handen te houden. De heeren weten daar meer van dan ik, het is vooral de verdienste van graaf de Tournel, dat het gelukte het meisje te beschermen tegen di Cava en zijn helpers'.

'Dus zij moest met Andrieu trouwen. En zoo zou deze de

millioenen binnen krijgen, die hem anders moesten ontgaan', riep Nibblington.

'Juist. Maar nu komt de verwikkeling, waarop mijnheer Rouan reeds wees. Nog iemand anders dan di Cava bemoeide zich met de millioenenerfenis, het was zijn neef. Waarom bemoeide hij er zich mee? Vermoedelijk wijl hij di Cava in het vaarwater wilde zitten. Hij dacht ook op gemakkelijke wijze dat huwelijk te kunnen verhinderen. Immers hij wist van het huwelijk van Chiarina en het was dus onmogelijk, dat zij met den bankier trouwde. Daarom kwam hij met zijn voorstellen bij wat ik maar noemen zal de tegenpartij.

Zooals di Cava tot Andrieu zei: 'ik zal het huwelijk dat u millioenen opbrengen zal, mogelijk maken', zoo kwam de ander bij Rouan en zei hem: ik zal dat huwelijk van uw neef onmogelijk maken. En hij kon er bijvoegen dan zijt gij de universeele erfgenaam, dan zijn de millioenen voor u. Maar laat mijnheer Rouan nu eerst verder vertellen, wat hij deed'.

'Gaarne,' zoo nam Rouan nu weer het woord. 'Zie eens, ik ben geen schurk, ik heb eerlijk bekend, dat de hebzucht mij parten speelde, de gedachte meester van de millioenen te worden liet mij niet los. Maar tegelijk stootte het mij tegen de borst, dat ik zou moeten samenwerken met iemand als die Italiaan, die mij, ik wil het wel bekennen, vrees inboezemde. Ik wist ook niet in hoever de mededeelingen te vertrouwen waren, dat ik universeel erfgenaam zou worden. Toen na eenigen strijd met mij zelve, heb ik een besluit genomen, ik meen nog een goed besluit. Ik ben naar mijn neef Andrieu gegaan en ik heb ronduit met hem gesproken. Ik heb hem gezegd welk voorstel mij was gedaan. Maar ik wilde een eerlijk man blijven.

Welnu toen is het tusschen ons tot een verklaring gekomen en ik moet u zeggen, mijn neef, die er mij bij m'n oom had uitgewerkt, viel me toch mee. Hij heeft toen ook open kaart tegenover mij gespeeld en mij verteld, dat hij zich in de mazen van een net gevangen gevoelde, dat di Cava om hem spande. Hij bekende mij, dat hij hem vreesde, maar ook als ik geslingerd werd tusschen afkeer voor hem en begeerte naar het bezit der millioenen. Wij stonden eindelijk als eerlijke mannen tegenover elkaar en wij kwamen overeen in plaats van vijanden bondgenooten te worden. Andrieu zou niet ingaan op de voorstellen

van di Cava, ik niet op hetgeen mij werd voorgespiegeld. Wij zouden kalm afwachten wat het geheime testament zou bepalen. Waarom als een van ons de universeele erfgenaam werd, zouden wij niet deelen, liever dan overeenkomsten aan te gaan met eenige schurken, die ons in hun macht zouden krijgen. Wij besloten ons tegen hen te beschermen en ik kwam daarvoor op het kantoor van mijn neef. Want deze vreesde di Cava zeer, omdat hij een waarschuwing tegen hem en zijn plannen ontvangen had, vermoedelijk van signora Chiarina'.

'Wij voelden ons in de strikken van die schurken verward en dat dreef ons tot elkander. Helaas ik heb niet kunnen verhinderen, dat mijn neef vermoord werd'.

'Wie had daar belang bij?', vroeg de Linar, 'bij den dood van den bankier?'

'De moordenaar was de neef van di Cava', antwoordde Turner op deze vraag. 'Dien nacht, toen gij drieën de vergadering der Broeders hebt overvallen, heeft signora Chiarina haar man gered. Hij had een som gelds te goed van den bankier. Zij had hem te voren verzocht heel vroeg op zijn kantoor te zijn. Want haar plan was te voren gemaakt haar echtgenoot te redden. Zij wilde haar broer niet opofferen, maar evenmin haar man. Het liep dien nacht anders dan zij gehoopt had, maar zij vluchtte met di Cava en zij deed dit, nadat zij hem de belofte had afgevergd, Parijs te verlaten. Hij beloofde dit, een oogenblik meenend, dat alles verloren was. Zij reden samen naar Andrieu, namen er het geld, dat hij voor hen had losgemaakt in ontvangst. Maar de andere schurk wist ook hiervan, hij drong binnen het kantoor en doodde den bankier. Hij meende, dat Chiarina en Di Cava het eens geworden waren, dat zij bereid was van di Cava te scheiden om met den bankier in het huwelijk te treden. En hij meende aldus door hun berekening een streep te kunnen halen.

Di Cava hield zijn gegeven woord niet, ik zou haast zeggen, natuurlijk niet. Het was zijn neef, die hem te hulp kwam, die een schitterend plan ontwierp om de gevangenen te bevrijden en de gewonden te dooden, teneinde hen voor goed het zwijgen op te leggen en verraad te voorkomen. Ge moet niet vergeten, dat zij over veel hulpmiddelen beschikten. Maar di Cava werd daardoor meer dan te voren aan hem gebonden. En zij kwamen overeen, dat beproefd zou worden zich toch de millioenen te

verwerven. Want zij meenden, dat deze nu aan Rouan zouden vervallen. Hun bedoeling was, Rouan in hun macht te krijgen. Evenwel de neef van di Cava eischte nog, dat het signora Chiarina onmogelijk gemaakt zou worden hen te verraden, want haar vertrouwde hij niet. En di Cava om hem te bewijzen, dat hij alles doen zou om de millioenen te verwerven en dat hij nu weer geheel met hem samenwerkte, stond toe, dat de schurk signora Chiarina zou bewaken en zou beletten, dat zij zich met hun vijanden in verbinding stelde. Zij vreesden dit, wijl ze wisten dat de signora een samenkomst met Rouan gehad zou hebben, een samenkomst, die de heeren verstoorden toen zij mij op de kamer van Rouan overvielen'.

'Ja', zei de Tournel, 'waarvoor diende die samenkomst?'

'Dat zal ik u zeggen', zei Rouan. 'De onderstelling dat ik de millioenen van mijn zonderlingen oom zou erven, was onjuist. Het is waar ik zou ze erven, indien Andrieu weigerde met de dame te trouwen, die mijn oom voor zijn vrouw had bestemd. Maar wat de ontrouwe notarisklerk niet had verteld was dit. Mijn oom had ook bepaald, dat ik niets zou erven, indien Andrieu mocht sterven binnen den bepaalden tijd. Misschien is hij van oordeel geweest, dat een moord wel om mindere schatten bedreven is, misschien was hij bevreesd, dat de zucht naar het geld mij tot een misdadiger zou maken'.

'Veroorloof mij een opmerking', zei baron de Linar, 'als gij den inhoud van het verzegelde stuk niet kende, dan diende deze bepaling niet om u mogelijk van een dergelijke misdaad terug te houden'.

'Dat is zeer juist opgemerkt. Evenwel onze zonderlinge oom heeft vóór hij stierf èn aan mijn neef Andrieu èn aan mij een briefje geschreven, dat na zijn overlijden door den notaris ons werd overhandigd. En daarin schreef hij, dat hij zijn testament zoo had gemaakt, dat wij geen van beiden er eenig belang bij konden hebben, indien de ander voor het jaar om was mocht sterven op wat voor wijze ook. Mijn oom heeft echter niet aan de mogelijkheid kunnen denken, dat een ander mijn neef zou dooden in de meening, dat ik daardoor de erfgenaam zou zijn. Maar de dood van Andrieu kon mij geen voordeel brengen. En de heele opzet van het schurkenpaar berustte dus op een erge misrekening. Ik wist natuurlijk niet, wat zij van plan waren,

maar wel vreesde ik, dat ze mij niet loslaten zouden. En dat had ik goed geraden, want di Cava had kans gezien te ontdekken, waar ik na uw overval mijn intrek genomen had. Hij vertoefde in vermomming in hetzelfde pension en op een avond heeft hij in mijn kamer ingebroken, heeft hij mij overmand en op dezelfde wijze ongeveer zou hij mij gedwongen hebben zijn wil te doen, als hij het hedenavond probeerde. Maar ik redde mij door een leugen. Ik zei hem te weten, dat de erfenis ook niet aan mij zou vervallen, dan op dezelfde voorwaarde, die de erflater aan mijn neef gesteld had, namelijk dat ik met signora Chiarina in het huwelijk trad. Ik wist hem dit geloofwaardig voor te stellen. En ik sloeg hem een overeenkomst voor. Ik verklaarde mij bereid met signora Chiarina in het huwelijk te treden, als hij eerst van haar scheidde. Maar ik stelde de voorwaarde, dat wij met dien anderen schurk niets te maken zouden hebben. De schurk nam de voorwaarde aan. Hij haalde zijn vrouw weg uit het landhuis "Veldzicht", toen de bewaker daar weggelokt was. Di Cava zou, om zijn doel te bereiken, zonder gewetensbezwaar de huishoudster gedood hebben, maar hij deed het niet, want de huishoudster was zijn vrouw genegen. Het is die andere, die haar uit woede en wraakzucht doodde, toen hij de signora ontvlucht vond. Hij is het die wild van wraakzucht omdat hij zich door di Cava bedrogen vond, ook hem hier gedood heeft, toen hij gebonden op zijn kamer lag. Hij is zeer stoutmoedig, deze vreeselijke giftmenger en hij durfde zich zelfs al dokter opdringen, natuurlijk om de verblijfplaats van de signora uit te vinden'.

'Het is een ontzettende geschiedenis', riep Nibblington, 'maar zeg ons nu nog, als ge wilt, waarom heeft di Cava u met den dood bedreigd, gij waart toch met hem tot een overeenkomst gekomen?'

'Hij had de onmogelijkheid ingezien zijn vrouw te bewegen in zijn gemeen voorstel te treden, zij wilde niet scheiden. Toen heeft di Cava mij gezegd, dat hij weliswaar met de signora gehuwd was, maar dat de bewijzen daarvan niet geldig waren. En hij wilde, dat ik dadelijk tegen haar wil met haar in het huwelijk zou treden. Hij zou alles regelen, hij garandeerde mij dat het voor de wet alles in orde zou komen. Het jaar, dat mijn overleden oom stelde zal spoedig voorbij zijn, dan was de millioenen-

erfenis dadelijk aan ons, de helft er van voor hem. Ik weigerde, ik had immers nooit bedoeld zoo misdadig te zijn. Nu weten de heeren alles'.

'Waarachtig', zei de Tournel, Rouan de hand toestekend, 'gij moogt dan in sommige opzichten gefaald hebben, gij zijt niet de eerlooze schurk, waarvoor wij u hielden'.

De detective zei vroolijk:

'Laten wij de glazen vullen en drinken op den goeden afloop van den strijd tegen de Broeders. Er loopen daarvan nog een aantal rond, maar nu di Cava dood is en zijn neef gevangen, is hun macht gebroken'.

Zij klonken te samen, alleen John deed niet mee.

Hij had in den beginne met evenveel aandacht geluisterd als de anderen, doch sliep al eenigen tijd den slaap der rechtvaardigen.

'De jongen is dood op', zei Turner, 'hij heeft zijn rust welverdiend, zonder hem waren wij zoover niet en hadden er nog erge dingen kunnen gebeuren. Ik had hem nog willen laten vertellen, hoe hij zoo knap werk leverde. Maar dat stellen we uit tot een anderen keer'.

Eenige maanden later bleek, dat signora Chiarina zonder meer de erfgename was van de millioenen van den zonderlingen ouden bankier.

De moordenaar van Di Cava werd ter dood veroordeeld, doch de aardsche rechter kon het vonnis niet doen volvoeren, hij stierf in de gevangenis.

Een jaar later trouwde de Tournel met de veel beproefde weduwe van den hoofdman der Broeders. En Nibblington huwde haar zuster. Het huwelijk had op denzelfden dag plaats en de vier getuigen waren de Linar, dokter Dupuy, Turner en John, die zich daarmee buitengewoon vereerd gevoelden.

EINDE.